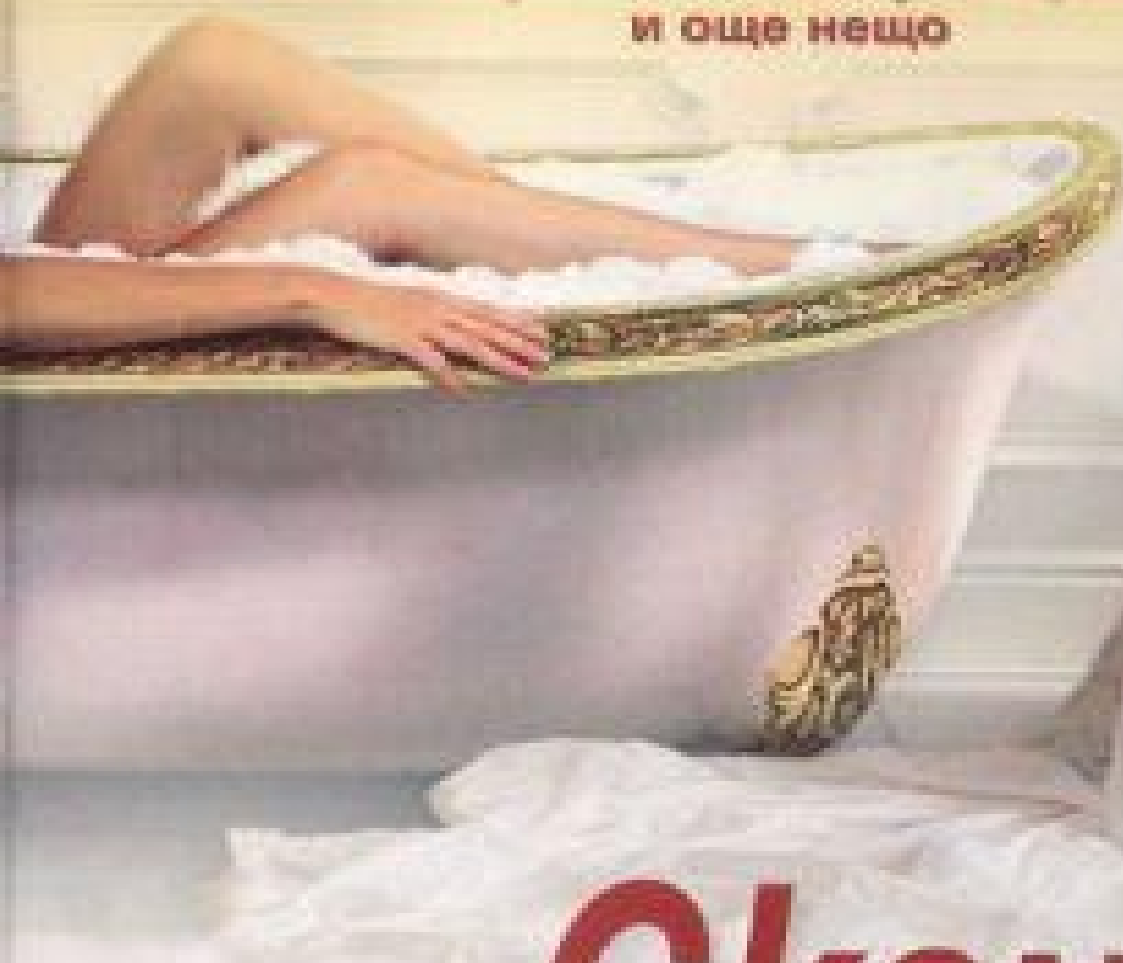

Джоана Линдзи

В някои бракове има страсти, интриги...
и още нещо

 **Скандал
и още нещо**

ДЖОАНА ЛИНДЗИ СКАНДАЛ И ОЩЕ НЕЩО

Превод: Павел Боянов

chitanka.info

След като Себастиан Таунзенд, син на осмия граф Еджуд, е прогонен от семейството си заради участие в дуел с трагичен край, той се зарича кракът му никога повече да не стъпи в Англия. Младежът заживява на континента и си създава нова самоличност — на опасен наемник, подвизаващ се под прякора Гарвана. Само че бившата му съседка лейди Маргарет Ландор има други планове за него. Бащата на Себастиан е претърпял няколко злополуки и тя подозира, че причината се корени в злостастния дуел. Убедена, че само младежът може да поправи стореното зло, аристократката сключва с него скандална сделка и едно от условията е е той да се върне в Англия като неин съпруг. Двамата се натъкват на пъклен заговор, ала докато го разнищват, неочаквано помежду им пламва необуздана страст, на която не могат да устоят.

ПРОЛОГ

Англия, 1808 година

Срещнаха се призори. Просеката беше тясна, точно встрани от горската пътека, но въпреки това мястото бе доста известно. Един стар камък, наполовина затънал в храсталаци, бележеше мястото на незнайно каква древна битка. Сега беше по-известен като Камъка на дуелите.

Тук със сигурност се бяха провели поне седем дуела; носеха се слухове за много повече. Разбира се, в Южна Англия имаше други подобни места, на които мъжете можеха да уредят разногласията си, но никое не беше толкова прочуто. Дори от далечен Лондон в Кент идваха мъже, за да отмъстят за поруганата си чест.

Като момчета Себастиан Таунзенд и неговият най-добър приятел Джайлс бяха изследвали това място, заплениени от историите за чест и кръвопролития. Те бяха съседи — именията на бащите им граничеха. Камъка на дуелите се намираше в гората на север от домовете им.

Джайлс съвсем естествено го посочи като място за срещата им, секунди след като Себастиан му каза: „Боже Господи, нима си се оженил за курва?“

Джайлс го беше ударил, и правилно: Себастиан не биваше да е толкова безочливо груб. Единственото му оправдание беше, че е изпаднал в шок. Та нали току-що беше открил, че неволно е спал със съпругата на най-добрия си приятел.

Откъде, по дяволите, би могъл да знае? Жената не биваше да се появява на онова соаре в Лондон сама. Не биваше да му се представя само с малкото си име — Жюлиет — и да го оставя с впечатлението, че не е обвързана. Но Жюлиет беше отишла много по-далеч. Беше флиртувала бурно с него, намеквайки му, че е редно да се срещнат на някое по-усамотено местенце, за да се опознаят по-добре. Тогава Себастиан остана много доволен. Тя бе фантастична: ново лице, изтънчена светска дама, която беше наясно какво иска и не се свенеше

да го признае. С удоволствие бе удовлетворил желанието ѝ. По нищо в действията ѝ не личеше, че е почитено омъжена.

Този прибързан брак се беше оказал необмислен ход от страна на Джайлс. Колко нетипично за него! Той си имаше годеница, прекрасна английска наследница на име Елинор Ландор. По тази причина се колебаел да съобщи новината на баща си и държал младата си невеста в Лондон, докато намери приемлив начин, по който да обясни как така се е оказал женен за нея. Не е било редно Жюлиет да отива на онова соаре сама, без съпруга си.

Джайлс бе дошъл в дома на Себастиан, за да му отправи лично обвиненията. Очевидно обзета от угризения, Жюлиет му признала за изневярата, прехвърляйки цялата вина на Себастиан. Дори се заклела, че той я е прелъстил, което беше абсолютно изопачаване на истината. В гнева си Джайлс беше отказал да изслуша обясненията на най-добрия си приятел:

— Камъка на дуелите, призори — изфуча той и напусна къщата. Обвиненията бяха изречени в преддверието на „Горския кът“, семейното имение на Таунзенд, веднага щом Себастиан се показва на стълбището. За съжаление баща му дойде от кабинета, привлечен от крясъците, и чу разправията. Той не беше сърдит. Неговото разочарование от най-големия му син и наследник обаче си личеше и това дълбоко нарани Себастиан. Досега младият мъж нито веднъж не беше давал на баща си повод да се срамува от него.

Дъглас Таунзенд, осми граф Еджуд, се бе оженил твърде млад и сега беше само на четиридесет и три години. Висок, с черна коса и кехлибарени очи, той бе красив и представителен мъж, който объркваше плановете на местните сватовници с упорития си отказ да се ожени повторно след смъртта на съпругата си. Беше предал впечатляващата си осанка на синовете си Себастиан и Дентън. С разлика от една година във възрастта (двайсет и две годишният Себастиан бе първороден) братята би трябвало да се разбират чудесно, но нещата стояха другояче. Себастиан беше много по-близък с приятеля си Джайлс Уимис. Не че не обичаше брат си, но Дентън отдавна бе престанал да крие, че му завивда. С течение на годините негодуванието му, че винаги ще си остане само лорд, защото се е родил втори, бе нараствало и сега той беше озлобен млад мъж, който редовно

участваше в пиянски запои. За разлика от Себастиан Дентън редовно си навличаше бащините укори.

Дъглас въздъхна:

— Предполагам, не си подозирал, че тази жена е съпругата на Джайлс.

— Мили Боже, никой нямаше представа, че се е оженил, докато с Дентън бяха на обиколка из Франция. Брат ми или не е знаел, или са го заклели да мълчи, защото нищичко не спомена, когато отидох в Лондон да ги посрещна. Джайлс също не ми каза — та той още не е съобщил на семейството си! Очевидно тайно я е настанил в Лондон, за да скъса с годеницата си, преди да се е разчуло колко грубо я е изоставил. Татко, изобщо не подозирах, че жената е омъжена, и то за най-добрия ми приятел.

— Но все пак сте се любили?

Себастиан се изчерви. Искаше да отрече, но не можеше:

— Да.

— Какво чакаш тогава? Върви, обясни се с Джайлс, виж с какво можеш да изкупиш вината си. Но тази сутрин никъде няма да се срещате. Забранявам. Той не ти е никакъв случаен познат. Дватама сте неразделни от деца, също като мен и Сесил. Той е негов единствен син.

Себастиан възнамеряваше да постъпи точно така, и то не само защото обичаше Джайлс като роден брат. Баща му го каза много точно:

— Познавам те, Себастиан. Няма да можеш да се понасяш, ако му сториш зло.

За нещастие злото вече бе сторено. Джайлс не отстъпваше. Себастиан осъзна болезнено ясно, че денят преваля, а той още доникъде не е стигнал. Обясненията му само наляха масло в огъня. Джайлс просто не бе в състояние да го чуе. Независимо дали вярваше на приятеля си, нещата се свеждаха до простия факт, че волно или неволно Себастиан е спал с жена му.

Зората едва започна да проблясва на хоризонта. Преди няколко часа бе завалило и засега не даваше изгледи да спре. Секундантът на Себастиан, Тиодор Пули, се надяваше, че дуелът ще бъде отложен заради лошото време. Тиодор беше само безпристрастен познат, но се

държеше така, сякаш животът му зависи от скорошното спиране на дъжда. Всъщност подскачаше при всяка гръмотевица.

Себастиан не отвърщаше на притесненото бърборене на секунданта си. Беше като вцепенен. През дългите безсънни часове на нощта бе решил какво ще направи — единственото, чрез което би могъл да изкупи вината си. Не за пръв път някой мъж отиваше на дуел с намерението да загине.

Джайлс закъсня. Тиодор тъкмо предлагаше да си тръгват, когато той пристигна със секунданта си. Себастиан не познаваше човека, избран от приятеля му за тази важна роля.

— Изгубихме проклетата пътека заради дъжда — обясни Джайлс.

Все пак Тиодор предпочиташе да се отърве от дъжда сега, вместо по-късно. Ето защо предложи:

— Не мислите ли, че би трябвало да отложите дуела за някоя ясна сутрин?

— По това време на годината? — възрази вторият секундант с лек, почти недоловим акцент. — Че тук има ли изобщо ясни сутрини?

— Или ще се дуелираме сега, или ще го убия — заяви Джайлс.

Себастиан се беше надявал, че малко сън може да изцеди прошка от сърцето на Джайлс или поне да го накара да осъзнае, че не е действал умишлено. Но приятелят му изглеждаше точно толкова гневен колкото и предишния ден.

— Добре — неловко се изкашля Тиодор. — Да продължим по правилата.

Пистолетите на Джайлс бяха донесени на Себастиан за оглед. Той отпрати секунданта. Неговите пистолети бяха занесени на Джайлс по същия начин. Приятелят му само се поинтересува дали са заредени. Джайлс си даваше сметка, че Себастиан не иска да го убие.

— Пригответе се, господа.

Застанаха с гръб един към друг. Не биваше да разговарят, но обзет от угризения, Себастиан изрече:

— Съжалявам.

Джайлс с нищо не показва, че го е чул. Броенето започна. Дъждът и гръмотевиците не бяха отслабнали, но все пак слънцето беше изгряло и през дърветата се процеждаше сивкава светлина. Беше достатъчно светло, за да се вижда; достатъчно светло, за да се убива.

Направиха необходимия брой крачки, стиснали избраното оръжие в ръка, насочена към земята. Броенето продължи, последва нареждане да се обърнат, да се прицелят...

Себастиан вдигна пистолета си, твърдо решен да направи задължителния изстрел където и да е, но не и в Джайлс. Но приятелят му стреля моментално и го улучи под мишницата точно когато той дърпаше спусъка. Джайлс беше добър стрелец и би трябвало да се справи по-добре от такова близко разстояние. Раната, която нанесе на Себастиан, бе незначителна, но накара ръката му да трепне. Гърмежът отекна сред дърветата, сливайки се с поредната гръмотевица. Куршумът би трябвало да попадне в някое дърво, но вместо това се заби право в гърдите на Джайлс.

Себастиан видя как приятелят му рухва безпомощно на земята. Изненадата, изписана върху лицето на Джайлс, винаги щеше да го измъчва. Шокът го накара да се закове на място, докато секундантът на Джайлс го преглеждаше. Мъжът погледна Себастиан и поклати глава.

— Ще осведомя баща му. Предполагам, че вие ще осведомите вашия.

— Но нали нямаше да стреляш по него? Какво те накара да размислиш? — обади се Тиодор. Той млъкна, видял кръвта, която се стичаше изпод мишницата на Себастиан. — Ах, ето какво. Какъв ужасен късмет! Или по-точно казано, феноменален късмет — зависи от гледната точка.

Себастиан не отговори. Всъщност едва чуваше Тиодор. Невъзможно бе да се опишат чувствата му, щом осъзна, че току-що е застрелял най-добрия си приятел. Задушаваше се от мъка, ужас и ярост. Изпитваше толкова силна вина, че тя се загнезди в сърцето му и пусна здрави корени. А тепърва му предстоеше да каже на баща си, че не се е вслушал в заръките му, че планът му да се оправдае чрез собствената си смърт е дал обратен резултат.

В онова студено, мрачно утро Себастиан трябваше да загине при Камъка на дуелите. И в известен смисъл точно така стана.

ПЪРВА ГЛАВА

Подобно на много села и градчета в Австрия Фелбург можеше да се похвали с барокова архитектура, шадравани и чаровни площади. Там, където Виена заслепяваше и увличаше, Фелбург предлагаше тишина и спокойствие. Затова Себастиан Таунзенд реши да пренощува в него на път през Алпите.

Току-що беше приключил с една изтощителна задача, която го беше отвела от Франция в Италия, обратно във Франция, оттам в Унгария и накрая във Виена. Мисията му беше да върне няколко много редки книги на техния собственик; книги, задигнати от една съпруга при бягството ѝ от семейното гнездо. Настоящият му работодател беше приел леко загубата на жена си, но държеше на книгите си. Сега те се намираха у Себастиан. Съпругата обаче беше отказала да сътрудничи и се наложи той да ги открадне.

Задачата беше неприятна, но не отвратителна като толкова много поръчки, приемани от Себастиан за времето, откакто беше напуснал родния си дом. През първите няколко години той не подбираше, а караше наред. Просто нямаше основания да се тревожи за каквото и да било. Отхвърлен от баща си, с прекъснати семейни връзки, отровен от мъка, Себастиан не беше човек, когото можеш да подцениш безнаказано. За да ти е мил животът, трябва да имаш причина. Себастиан не ценеше особено своя.

Но някога нещата стояха различно. Богатство, титла, добри приятели, семейство — всичко това бе негово. Все едно беше излязъл от някоя приказка. Радваше се на високо, снажно тяло, изключителна външност и великолепно здраве. Притежаваше всичко, за което може да мечтае човек, допреди да убие най-добрия си приятел на дуел и баща му да го изгони с думите никога повече да не стъпва в Англия.

И младият мъж се беше заклел пред себе си да изпълни точно заръката му. Мисълта за Англия, някога негов дом, сега му навяваше болезнени спомени. Вече единайсет години Себастиан скиташе по света като дърво без корен.

Ако бе длъжен да посочи мястото, което го приюти, той би назвал Европа, но нищо по-конкретно. Беше посетил всяка страна на Стария континент и няколко отвъд него, говореше три основни европейски езика и три от по-второстепенните, усвоени по неволя — общо шест езика. Можеше да си позволи да си купи хубаво имение, където да се установи. Беше напуснал родината си без пукната пара, но си беше намерил доходоносна работа и тъй като нямаше за какво да харчи, натрупа доста голямо състояние. Но представата за „дом“ твърде силно му напомняше какво е загубил и по тази причина той избягваше да се засели някъде. Освен това трудно се задържаше на едно място. Живееше по гостилници и хотели и много често — когато беше на работа — спеше върху сламеник на земята.

Все пак купи един имот в Северна Франция, но само защото го намери за полезен. Рушащите се руини на стария замък трудно можеха да се нарекат дом. Единственото, останало непокътнато в тази развалина, бе тъмницата, но дори и тя се състоеше от голи килии без врати, които Себастиан не си даде труд да ремонтира. Беше купил стария замък главно за да има постоянен адрес, на който може да бъде достигнат пряко или чрез писмо. Освен това му се струваше символично, че притежава руини, досущ като живота му.

Той не пътуваше сам. Колкото и странно да звучи, камериерът му беше предпочел да замине в изгнание с него. Джон Ричард се беше оказал авантюрист по душа и всъщност обожаваше новата си роля. Той все още работеше като камериер на Себастиан, но също така му служеше като източник на информация. Щом пристигнеха в нов град или село, Джон изчезваше и след известно време се завръщаше с ценни сведения за мястото и тамошните първенци. Той говореше два езика повече от господаря си, макар и не блестящо. Беше се превърнал в незаменим помощник за Себастиан. Освен това бе станал негов приятел, макар че никой от двамата не би го признал. Джон се гордееше с ролята си на слуга, макар и от по-висша категория.

Сега в антуража им имаше нов член, смел десетгодишен хлапак на име Тимъти Чарлз. Тимъти беше останал сираче в Париж, където миналата година се бе опитал да задигне кесията на Себастиан. Джон се беше смилил над него, защото момчето му навяваше спомени за родината и се скиташе само в чуждия град. Безмълвно се споразумя с

господаря си да задържат Тимъти поне докато не открият за него добър дом. Скоро наистина трябваше да помислят по-сериозно върху това.

— Ако не се лъжа, наричат ви Гарвана?

Себастиан пиеше чаша австрийско вино в трапезарията на гостилницата, където щяха да пренощуват.

Мъжът, застанал до масата му, изглеждаше като вишестоящ лакей — висок, на средна възраст, безупречно облечен. Двамата мъже зад него приличаха на стражи не по дрехите си, защото бяха цивилни, и не по ръст, защото бяха по-скоро ниски. Имаше нещо в начина, по който оглеждаха цялото помещение, без да пропуснат нищо.

Себастиан просто повдигна вежда и равнодушно отговори на високия:

— Наричат ме всякак. Това е едно от имената ми.

Без да го е целял, донякъде заради рекламата, която Джон му правеше, Себастиан имаше славата на наемник, способен да извърши и невъзможното. Не беше сигурен как точно се е сдобил с прозвището Гарвана — вероятно защото с черната си коса и златисти котешки очи в него имаше нещо злоещо, — но нямаше да се изненада, ако това също беше работа на Джон. Камериерът редовно осведомяваше свързките си кога Гарвана е в града, което често водеше до възложения, за които иначе Себастиан не би и чул.

— Всеки може да ви наеме, нали?

— Обикновено да — ако е готов да плати солидна сума.

Мъжът кимна:

— Човек като вас би трябвало да взима скъпо. Това изобщо не подлежи на договаряне. Моят господар е щедър и охотно ще плати цената ви. Приемате ли?

— Какво да приема? Не се хващам сляпо на всяка работа.

— Не, не, разбира се. Но тази задача е много проста и ще отнеме съвсем малко време и усилия от ваша страна.

— В такъв случай не се нуждаете от мен. Сбогом.

Мъжът изглеждаше шокиран от такова отпращане.

Себастиан се изправи и допи виното си. Не обичаше да се разправя с лакеи, без значение колко са важни.

Да не говорим, че работа, която е по силите на всеки, въобще не го интересуваше. Често се натъкваше на богаташи, които искаха да го

наемат само за да се хвалят после пред приятелите си, че прословутият Гарван е работил за тях.

Себастиан понечи да си тръгне, когато двамата стражи изведнъж му препречиха пътя. Той не се засмя. Чувството за хумор отдавна го беше изоставило. За сметка на това силно се подразни, защото се налагаше да подчертае отказа си с груба сила.

Преди да е започнал боят, лакеят се намеси:

— Длъжен съм да настоявам да промените решението си. Херцогът очаква да се заемете с неговата задача. Той не обича да бъде разочарован.

Себастиан отново не се засмя, въпреки че този път му стана смешно. Отне му секунда да се справи с двамата стражи, като блъсна главите им една в друга. Те рухнаха на пода.

— Та какво щяхте да кажете? — попита той, гледайки лакея в очите.

Мъжът се беше втренчил в повалените стражи с израз на погнуса. Себастиан му влизаше в положението. Не беше лесно да намериш качествена работна ръка.

Лакеят въздъхна, преди отново да заговори:

— Вие бяхте пределно ясен, господине. Позволете ми да ви поднеса извиненията си. Подцених проблема, който привидно изглежда елементарен, но всъщност не е. Мнозина други бяха изпратени със същото поръчение, но се провалиха. Пет години непрестанни провали. Сега заинтригувах ли ви?

— Не, но си спечелихте още една-две минути от времето ми — отвърна Себастиан и седна на масата. Посочи на мъжа отсрещния стол. — Този път бъдете точен и кратък.

Мъжът седна и се прокашля:

— Работя за Леополд Баум. В случай че не знаете, този град е негов. Както бихте могли да предположите, хора с положението на херцога доста лесно си създават неприятели. Това е неизбежно. Сред тях попадна и неговата съпруга.

— Още когато са се женели ли е била негов враг?

— Не, но скоро след това се превърна в такъв.

Себастиан повдигна вежда.

— Този херцог толкова лесно ли настройва хората срещу себе си?

— Не, не — настоя лакеят в защита на господаря си. — Но тя вероятно мисли другояче. Както и да е, да се върнем на фактите. Преди пет години тя беше отвлечена или поне така изглеждаше на пръв поглед. Пристигна искане за откуп, което беше удовлетворено, но херцогинята не беше върната. Предположихме, че е била убита. Естествено, херцогът побесня. Нареди щателно издирване, но не разполагахме с улики, за които да се хванем.

— Нека позная — сухо се намеси Себастиан. — Тя е инсценирала отвлечането, за да се зареди с малко пари, преди да се отдаде на веселие и разгул?

Лакеят се изчерви.

— По всичко личи, че е било така. Няколко месеца след плащането на откупа са я забелязали да пътува — модно облечена и с луксозна карета — в Европа. По следите ѝ бяха изпратени наемници, които да я върнат. Бяха намерени още няколко улики, но не и самата херцогиня.

— Какво точно желае херцогът? Жена си, парите си или и двете?

— Парите не са важни.

— Ако случаят е такъв, защо е изразходвал толкова много средства да я търси? Оставам с впечатлението, че не гори от желание да си я върне.

— Честно казано, принуден съм да се съглася с вас.

— Аз самият щях да положа повече усилия, ако беше моя жена, а аз още не съм създал наследник.

Себастиан се облегна на стола, донякъде изненадан, но лицето му остана непроницаемо. Той зачака лакеят да обясни какво е имал предвид. Той изведнъж започна да нервничи:

— Не твърдя, че не е вложен достатъчно труд в намирането на херцогинята. Но херцогът е ангажиран човек. Не винаги през последните пет години се е занимавал активно с издирването. Сега обаче е обзет от желанието да я открие, за да се разведе и да се ожени повторно.

— Ах, най-сетне дойдохме на въпроса.

Лакеят се изчерви и кимна едва забележимо. Сега притеснението му стана разбираемо. Говореше неща, които господарят му не би желал да стават нечие достойние.

— Когато се разчу, че сте в града, надеждите на херцога се възобновиха. Носи ви се славата, че винаги изпълнявате задачите си, независимо от трудността им. Той изпита увереност, че ще откриете съпругата му и ще я доведете вкъщи.

— Ако приема.

— Но вие сте длъжен! — извика мъжът и бързо се поправи: — Или задачата е непосилна дори за вас?

Себастиан не ухапа кукичката.

— Не обичам особено възложения, свързани с жени. Освен това не съм приключил с последната си задача и сега пътувам към Франция именно с тази цел.

— О, това не е проблем — с облекчение го увери лакеят. — Поръчката на херцога ще ви заведе точно в тази посока. Господарят ми ще си затвори очите за едно малко отклонение.

— Значи изчезналата съпруга за последно е била видяна във Франция?

— Следата водеше в тази посока и по-нататък. Ръката на херцога е дълга. По време на бягството нейната цел е била да се отдалечи от Австрия.

— Към Америка ли е тръгнала?

— Не — поне се молим да сме прави. Навремето една жена, отговаряща на нейното описание, се е качила на парахода за Портсмут. Според последния доклад, който получихме, е взела същия параход, за да се придвижи нагоре по крайбрежието на Англия. Имало е кораб за Северна Америка, но тъй като не го е предпочела, се спряхме на извода, че е решила да се установи в Англия под чуждо име. Не последваха други доклади. Никой от мъжете, които изпращахме да я търсят, не се завърна. — Лакеят млъкна за момент и прошепна: — Предполагам, че са се боели да се появят пред херцога с празни ръце.

Себастиан беше чул достатъчно и стана да си върви.

— Страхувам се, че в края на краищата ще се наложи да откажа — изрече хладно. — Никога няма да стъпя в Англия. Довиждане.

Очакваше мъжът отново да се опита да го спре, но нищо подобно не се случи. Лакеят вероятно беше разбрал, че е безсмислено да настоява повече. И толкова по-добре. Задачите, свързани с жени, имаха допълнителни усложнения. Колкото пъти се беше захващал с такова нещо, толкова пъти замесената жена се бе опитвала да го прелъсти.

Джон намираше това за много забавно и весело, твърдеше, че Себастиан бил прекалено красив за професията на наемник. Себастиан беше на друго мнение. Според него проблемът се дължеше на зловещата слава на Гарвана, на подчертаното му безразличие към жените. Вярваше в максимата „Първо работата, после удоволствието“. Но жените очевидно не вярваха в нея. Заинтригувани от загадъчната му персона, те не виждаха причина да чакат края на работата, за да го опознаят интимно. И точно тук възникваха усложненията.

Той притежаваше здраво вкоренено чувство за дълг, на което дължеше успеха си на избраното поприще. То му помагаше да избягва всичко, което го разсейваше от работата. А жена, която се опитва да те прелъсти, определено действа разсейващо. Себастиан може и да не се наричаше англичанин, но все пак бе мъж. Ето защо не можеше да приеме задачата на херцога.

ВТОРА ГЛАВА

Главата го болеше. Себастиан установи това, когато се събуди. Обаче по-смущаваща беше обстановката: не се намираше в уютната стая на гостилницата, където снощи си бе легнал, а в мрачна тъмница, която миришеше на влага. Бе затворен в килия. През решетките на прозорчето в дървената врата се процеждаше светлина от факли, на която Себастиан видя пръстен под, чисто гърне в ъгъла и разни насекоми, които се щураха измежду пукнатините на каменните стени.

Непроветрената средновековна килия беше в по-добро състояние от неговата собствена тъмница — явен признак за редовната ѝ употреба. Себастиан и преди бе хвърлян в затвори, само че съвременни. Никога не беше попадал на истинска тъмница. Беше зърнал старата крепост на хълма, издигаща се над Фелбург, и разбра точно къде се намира.

— Гръм и мълнии.

Той промърмори думите, които обаче отекнаха като шумен крясък в абсолютната тишина. Получи незабавен отговор:

— Вие ли сте, сър? — извика Джон от посока, която Себастиан не успя да определи.

Младият мъж се приближи до вратата, но преди да е отговорил, уплашеният глас на Тимъти долетя далече отляво:

— Гарване, тук не ми харесва. Ама хич! Не можем ли да си тръгваме?

И момчето, значи? Това преливаше чашата. Знаеше защо се намират тук. Не беше за пръв път някой насила да се опита да си осигури услугите му. Мръсниците в различните точки на света имаха сходен начин на мислене.

— Нараниха ли те, Тимъти?

— Не, не много. — Момчето се стараеше да изглежда смело. — Запушиха с нещо устата ми, завързаха ме и ме доведоха тук. Цяла нощ не мигнах.

— Ами ти, Джон? — попита Себастиан.

— Разминах се с малка цицина на главата, сър — отвърна Джон отдясно. — Нищо ми няма.

Не беше нищо. Можеше да преглътне насилието срещу себе си, но когато заради него страдаха други...

Себастиан не се ядосваше често, но сега побесня. Изправи се, повдигна крак и го стовари върху вратата. Тя дори не помръдна, въпреки че се вдигна прахоляк. Вероятно не беше стара колкото каменните стени.

Себастиан разгледа килията по-внимателно. Имаше калаена кана за вода и легенче за миене. На единствената полица се мъдреше пешкир. Водата беше прясна. Завивките на тясното легло бяха чисти и даже луксозни. Чинията с храна, пъхната под вратата, вероятно е изглеждала добре, преди буболечките да я нападнат: яйца, наденички, хляб с масло (сега разтопено) и няколко дребни сладки.

Очевидно намерението не е било да го измъчват, а просто да му попречат да си тръгне. Един вид, да погостува на херцога принудително. Но за колко дълго? Докато не се съгласи да намери изчезналата херцогиня? Сякаш той нямаше да плюе на сключеното споразумение още щом се измъкне от тъмницата?

Мъжът, който им донесе следващото ядене, беше глух или най-малкото си правеше оглушки. Не продума, безучастен към въпросите им. Денят се проточи — дълъг и отегчителен. Себастиан запълни времето си с физически упражнения, а мислите си — с представата как извива врата на Леополд Баум. Джон и Тимъти играеха на думи. Скоро прегракнаха, тъй като се намираха в срещуположните краища на тъмницата.

Вечерята пристигна, но от домакина им все така нямаше вест. Телешките котлети с кнедли и пухкав сос от няколко вида сирене беше много съблазнително и засищащо ястие, характерно за австрийската кухня. То бе придружено от сладкиш и бутилка първокласно вино. Себастиан остави десерта на буболечките и взе виното при себе си в леглото.

Следващият ден премина по същия начин, последващият — също. Значи първо щеше да вкуси какво го чака, ако не се съгласи с условията на херцога? Този тип наистина ли си въобразяваше, че просто така ще го принуди да работи за него?

Леополд Баум пристигна рано сутринта на петия ден от тяхното затворничество. Не беше оставил нищо на случайността. Преди него в килията влязоха четирима едри, яки стражи с пистолети, готови за стрелба. Един от тях завърза ръцете на Себастиан зад гърба му, докато останалите трима го държаха на прицел. Малката килия съвсем отесня, когато стражите заеха ъглите.

Себастиан беше изненадан от възрастта на херцога. Очакваше да види по-млад мъж, а установи, че Леополд Баум гони половин век. Тъмнорусата му коса беше много късо подстригана, както сега бе модно.

Себастиан носеше своята коса дълга и обикновено пригладена назад, само защото Джон не го биваше за фризьор, а пътуваха прекалено често, за да може редовно да посещава добър бръснар. Е, херцогът имаше превъзходен бръснар.

Проницателните сини очи създаваха впечатление за несъмнена интелигентност. Не беше много висок. Беше набит, със склонност към пълнеене. Под късата руса брада се забелязваше двойна брадичка. Имаше царствена осанка на човек, който напълно осъзнава своето привилегировано положение.

Себастиан предположи, че херцогът или току-що се е върнал от езда, или скоро я е предвидил в дневния си режим, защото беше облечен с тъмнозелено сако и бежови панталони, а в ръка държеше малък камшик, с който почукваше по идеално лъснатите си ботуши. На лицето му беше изписано приветливо изражение, сякаш Себастиан не седеше в килия с четири пистолета, насочени към него, а бе желан.

— Намирате ли квартирата за задоволителна?

На Себастиан даже окото му не мигна.

— Няколко дъски не биха се отразили зле на пода, но като цяло престоят тук е приятен.

Леополд се усмихна.

— Отлично. Много жалко, че не можахме да се споразумеем по-рано. Предполагам, сега сте готов да се заемете за работа?

— Необосновано предположение.

Херцогът не трепна. Личеше си, че е уверен в своето надмощие. Себастиан си помисли, че нещо не се връзва. Работата нямаше да се свърши, докато го държат затворник тук. Пуснеха ли го на свобода, херцогът пак нямаше гаранции.

— Незаконно е да ме държите на това място, защото отказах да приема вашата поръчка.

— Но вие не се намирате тук по тази причина? — сърдечно възкликна Леополд. — Спокойно мога да ви припиша колкото си искам престъпления. Дори ви застрашава екзекуция — макар да подозирам, че дори това няма да ви впечатли. Но да не изпадаме в мелодрами. Вие бяхте мой гост...

— Затворник — прекъсна го Себастиан.

— Гост — настоя херцогът. — Ако бяхте затворник, уверявам ви, че квартирата изобщо нямаше да е толкова приятна. Но може би дойдох да ви навестя твърде рано. Да намина ли следващата седмица, за да проверя дали тази „ваканция“ не ви е поомръзнала?

— А после по-следващата, и по-по-следващата ли? Така няма да намерите съпругата си. Нали?

Леополд изглеждаше изненадан.

— И защо ви е да упорствате толкова?

— Както казах на лакея ви, не мога да се заема със задачата, защото ще ме отведе в Англия. Дадох обет, че кракът ми няма да стъпи там. Няма да престъпя клетвата си заради пари.

— Защо сте дали такъв обет?

— Това въобще не ви засяга.

— Ясно — замислено промърмори херцогът. — В такъв случай ще трябва да призова нежните ви чувства.

— Не си правете труда — саркастично отвърна Себастиан. — Човек в моето положение не може да си позволи нежни чувства.

Леополд се засмя.

— Разбира се, че не — не може да ги показва. Но ще видим.

Херцогът започна да обикаля помещението. В такова ограничено пространство, изпълнено от яките стражи, той скоро се спря. Себастиан се зачуди дали му предстои да чуе истината или измислена версия на така наречените му „нежни чувства“.

— Ожених се за съпругата си, като й вярвах сляпо. Но както скоро и двамата открихме, съюзът ни не беше сполучлив. Бихме могли да се разведем. Тя само трябваше да ме помоли. Вместо това предпочете да избяга, инсценирайки отвлечане, за да си осигури средствата за комфортно съществуване.

— Всичко това ми е известно...

— Нищо не знаете! — прекъсна го Леополд по-остро, отколкото вероятно бе възнамерявал.

За един кратък миг Себастиан зърна истинския човек — деспот с буен нрав. Всеки мъж, който смяташе, че притежава неограничена власт, бе много опасен — независимо дали имаше право или не. Може би щеше да се наложи да преосмисли ситуацията.

— Защо не се обърнахте към английското правителство с молба да ви помогне за издирването? То разполага със служби, които са доста добри в тези неща. Това все още продължава да е най-правилният ход на действие.

— Аз съм австрийски херцог. — В снизходителния тон на Леополд се прокрадна раздразнение. — Не мога да се поставя в положението да дължа услуги на чуждо правителство. Изпратих по следите й безкраен брой наемници. Това би следвало да е достатъчно.

Себастиан едва се удържа да не изсумти.

— Преди колко време изпратихте последния?

Леополд се намръщи и завъртя очи, сякаш търсеше отговор. Всъщност беше точно така. Наистина той можеше да си спомни.

— Миналата година — не, по-миналата — най-сетне каза.

Себастиан поклати глава, без да крие раздразнението си:

— Какво търся тук? Очевидно е, че не искате да си я върнете.

Леополд настръхна.

— Бях се отказал — рече той в своя защита. — Щях да я обявя за мъртва. Но моята скъпа Мария отказва да се омъжи за мен без доказателства за нейната смърт или без бракоразводно решение. Страхува се да ме дари с наследници, които ще се окажат копелета, ако първата ми съпруга реши да се върне.

„Умно момиче“ — помисли си Себастиан, но бързо се поправи. Тази Мария изобщо не беше умна, щом желаше да се омъжи за такъв човек. Но нищо чудно херцогът да се държеше съвършено различно с любимата си.

— Ако знаех, че има мъже като теб, отдавна да съм решил въпроса — продължи херцогът. — Пристигането ти в моя град ме обнадежди. Говори се, че ти винаги успяваш да се справиш със задачите си. Слава като твоята заслужава подобно предизвикателство, нали? Или кариерата ти се гради на прости поръчения, които всеки глупак може да изпълни?

— Не си хабете думите — отвърна Себастиан. — Обидите не ме засягат. Отговорът ми остава същият поради посочената причина. Местонахождението на жена ви е решаващият фактор.

— В такъв случай нека ви предложи нов решаващ фактор — хладно изрече Леополд и хвърли поглед на стража, застанал най-близо до вратата. — Убий другия мъж — или не, почакай. Той може би ще е полезен на Гарвана в работата му. Убий момчето.

Себастиан не очакваше такъв ход. За съжаление изобщо не се съмняваше, че Тимъти ще загине в следващите няколко минути, ако той не се подчини на волята на херцога. За този човек убийството не беше нищо, просто част от упражняването на неговата власт. Ако не беше срещал подобни мъже преди, щеше да заподозре, че той блъфира, и дори щеше да заяви мнението си.

Себастиан овладя чувствата си и безизразно се обърна към херцога:

— Бяхте пределно ясен. Не наранявайте момчето.

Леополд кимна и повика обратно стража. Отново се усмихна, самодоволно изпъчил гърди. Наистина ли си въобразяваше, че Себастиан ще изпълни поетия насила ангажимент?

— Все пак съм любопитен — сърдечно поде херцогът, смятайки, че си е осигурил покорството на Гарвана.

— Момчето не ви е роднина, или поне ми казаха, че въобще не си приличате. Защо ще нарушите клетвата си заради него?

— Нагърбих се с отговорността за него, докато не му намеря добър дом. Той е сирак.

— Похвално — отбеляза Леополд. — И така, след като стигнахме до споразумение, което устройва и двамата ни, вероятно ще се нуждаете от това. — Той извади от джоба си миниатюрен портрет и го подхвърли на леглото до Себастиан. — Тя се подвизава под ново име, но не може да промени външността си.

Този въпрос беше спорен, но Себастиан каза само:

— Нужно ми е повече. Що за човек беше тя?

— Страстна...

— Не по отношение на вас, а спрямо другите — прекъсна го Гарвана.

— Влагаше страст във всичко, с което се заемеше — настоя херцогът. — Тщеславна, алчна, надменна, разглезена. Произхождаше

от богато семейство.

— Защо не се е върнала при родителите си, вместо да избяга?

Херцогът се изчерви, но честно си призна:

— Забраниха ѝ да се омъжва за мен. Когато тя престъпи волята им, се отрекоха от нея и я лишиха от наследство. Що се отнася до тях, тя е мъртва.

Себастиан имаше представа какво означава това. Сега усети известни симпатии към съпругата.

— Следващият ми въпрос не е неуместен. Как мислите: дали тя е наредила да убият мъжете, които сте изпращали да я доведат, или просто не са посмели да се завърнат с празни ръце? Отправляли ли сте им заплахи, в случай че не успеят?

Лицето на херцога почервения от гняв, но все пак направи отрицателен жест с ръка:

— И да е имало нещо такова, то не е важно.

— Не съм съгласен. Трябва да знам дали да си пазя гърба.

— Човек с вашия занаят ще си го пази винаги, нали?

Себастиан мълчаливо се съгласи. Освен това беше задал достатъчно въпроси за работа, с която не смяташе да се заема.

— Утре сутринта потегляме — заяви той.

— Много добре. — Леополд погледна стражите си.

— Придружете Гарвана и слугата му до гостилницата.

Той се обърна към Себастиан, сякаш в последния момент се беше сетил нещо: — Естествено, момчето ще остане тук.

— Не.

— О, да. Не в тъмницата. Това е излишно. Но ще остане при мен. Нали не сте смятали, че ще ви пусна, без... да се подсигурия? Ще ви върна момчето, когато вие ми върнете съпругата. Тогава ще получите и възнаграждението си.

По дяволите! На мястото на херцога Себастиан би постъпил по абсолютно същия начин, но се надяваше, че той не е толкова умен.

— Няма защо да се притеснявате — увери го херцогът. — Ще го поверя на прислужничките в двореца. Те така ще го разгледят, че вероятно дори няма да му се тръгва оттук. Тъкмо сега не ми се иска да наранявам момчето. Не ми давайте причина.

Леополд не би могъл да се изрази по-ясно. Дори се усмихна, преди да се обърне към вратата, за да си отиде. Но после се спря на

прага.

— Защо точно „Гарвана“? — поллюбопитства, докато единият от стражите развързваше ръцете на Себастиан. — Защо не „Пантерата“? Или „Тигъра“? Имате котешки очи.

Себастиан го погледна право в лицето и отвърна безизразно:

— Имам очи на убиец. — Замълча в изчакване ръцете му да се освободят окончателно. — Трябваше да се досетите — добави, когато неочаквано ръката му здраво се обви около врата на Леополд. Малко натиск и можеше да го счупи.

Стражите реагираха бързо и насочиха към него пистолетите си, но не посмяха да стрелят, за да не би да уцелят господаря си. За една секунда Себастиан беше нагласил Леополд като щит пред себе си.

— Хвърлете ги — каза той и изгледа всеки от стражите поотделно — или ей-сега ще му извия врата.

Те се поколебаха. Не им се искаше да изгубят предимството си.

— Подчинете се! — изръмжа херцогът.

Пистолетите паднаха на коравия пръстен под почти едновременно. Един произведе изстрел. Куршумът се заби в крака на един от стражите. Мъжът изпищя, повече от изненада, отколкото от болка, и се строполи на пода. Раната изглеждаше съвсем незначителна. Куршумът не беше засегнал артерия. Все пак втори страж се наведе да помогне на другаря си.

— Превържи раната — изкомандва Себастиан коленичилиия мъж. — Използвай въжето, което свалихте от мен. Останалите — сваляйте ризите, и то бързо. Ще ги накъсате на ленти, за да се завържете едни други. Аз ще проверя възлите. Ако открия даже един хлабав, ще ви застрелям всичките.

Десет минути по-късно последният страж, който не беше завързан, подаде китките си и няколко парчета риза на Леополд, тъй като не беше останал никой друг, който да му окаже честта. Себастиан леко отслаби хватката си, за да улесни херцога със завързването. За един дълъг миг Леополд очевидно се поколеба, но накрая се подчини. След като приключи с тази работа, Гарвана се обърна към тиранина:

— Ще ти дам избор. Мога да блъсна главата ти в стената, за да те просна на пода в безсъзнание и да те завържа като останалите, или просто да ти счупя врата, за да съм сигурен, че няма да те видя повторно. Кое да бъде?

— Никога няма да се измъкнеш жив оттук — отвърна херцогът.
— Добре, аз ще избира. — Себастиан се приближи към стената..
— Не!

Себастиан нямаше да даде на мъжа повод да тръгне по петите му. Просто го замъкна до леглото, накара го да легне по корем и завърза китките му.

— Сега във Виена има човек като мен, който си търси работа. Неведнъж пътищата ми с него са се пресичали. Казва се Колбридж. Моите „нежни чувства“ към теб са дотук. Това е повече, отколкото заслужаваш.

Провери всички възли, преди да излезе и да заключи килията. Едва не се засмя, когато откри, че връзките на стража, завързан от Леополд, са хлабави. След няколко минути вече беше освободил Джон и Тимъти.

— Уби ли го? — попита Джон, докато се измъкваша от тъмницата. Беше се наложило Себастиан да повали в безсъзнание един страж горе на стълбището.

— Не — отвърна той и разтри пламналите си пръсти. — Но вероятно трябваше, за да спестя много мъка на много хора.

— Нали не мислиш, че ще тръгне да ни преследва?

— Не. Не съм единственият, който може да свърши неговата работа. Сега той е наясно с това. Всъщност го насочих към онзи некадърник Колбридж, който безславно ще се провали. Баум беше твърдо решен да ме наеме, защото му бях под ръка и можех да започна незабавно... ако пожелаех. Всъщност надявам се жена му все така да му се изплъзва. Имам чувството, че ако му падне в ръчичките, Леополд няма да си губи времето да се развежда с нея.

ТРЕТА ГЛАВА

Една кухня не беше лошо място за живеене. Обикновено там се носеха приятни аромати, а топлината от печката прогонваше студа, проникващ през старите каменни стени. Дълбоко в сърцето на руините, които представляваше замъкът, се намираше единствената стая, която Себастиан бе ремонтирал. Старият оръжеен склад в източното крило бе облицован с ламперия, мебелиран и разделен на три стаи, които служеха за спални.

Вече седмица, откакто се бяха прибрали във Франция. Мадам Льо Каре, майката на чифликчията надолу по пътя, идваше всеки ден да им готви. Не държаха слуги освен стария Морис, пазача, който живееше в единствената здрава стражева кула, прикрепена към рушащите се крепостни стени. Преди няколко години се бяха опитали да наемат прислужница, която да им чисти, но никоя не се задържа повече от една-две седмици. Местните селянки ненавиждаха да работят в купчина стари камъни.

След завръщането им Джон прекарваше повечето си време в оранжерията, която сам беше построил.

Както обикновено цветята му бяха прецъфтели в негово отсъствие. Морис отказваше да се грижи за тях, докато Джон го няма, и през зимата се налагаше да го подкупват, за да поддържа огъня в мангалите. Иначе цветята съвсем щяха да загинат.

Откакто се бе присъединил към тях, Тимъти пое грижата за конете, които държаха в старото централно преддверие. Над една малка част от него все още имаше таван, който ги пазеше от дъжд и сняг. Тимъти не харесваше руините и неизменно униваше, докато живееше там. Днес се цупеше, след като за пореден път не беше успял да привлече вниманието на Себастиан.

Заплахата за живота на момчето беше накарала Себастиан да действа в Австрия, но всъщност Тимъти не означаваше нищо за него. Джон го бе обикнал, но Себастиан почти не го забелязваше. Въпреки това беше решил да поеме отговорността за него, а той приемаше

сериозно задълженията си. Което щеше да рече, че под негова опека никакво зло не може да застигне Тимъти. Себастиан възприемаше инцидента в Австрия с чувство за отговорност, което му беше насаждано от ранно детство с оглед на бъдещата му титла.

Джон се беше привързал към момчето, тъй като нямаше братя и сестри. Беше израснал само с баща си, дългогодишен иконом на рода Уимис. Бащата беше обучил сина си да поеме неговата длъжност, но Джон предпочиташе работа на по-лично ниво. В действителност просто не му допадаха изключителната отговорност и власт, нужни за един иконом.

Родът Уимис беше много тясно свързан с рода Таунзенд. Най-големите синове на семействата винаги ставаха първи приятели, също като бащите си. И тъй като слугите непрестанно обменят помежду си клюки, Джон пръв научи, че Себастиан е загубил камериера си, и се зарадва на възможността да заеме тази длъжност. Не беше и сънувал, че изборът му ще доведе до такива приключения, но не съжаляваше.

Работата в имението на Таунзендови му харесваше. Той изкара там малко повече от година, когато Себастиан напусна Англия. Без да го молят, доброволно реши да последва господаря си в изгнанието му. Беше се привързал към младия лорд, възприемаше го като свой близък роднина и не можеше да понесе мисълта, че няма да има кой да се грижи за него.

Но в интерес на истината Джон харесваше втората си длъжност, извличаше от нея огромно удовлетворение и съвсем естествено си беше дошъл на мястото. Той умееше да общува с хората, предразполагаше ги да разкриват пред него тайните си. Искаше му се да бе приложил таланта си във Фелбург, преди да ги хвърлят в тъмницата. Но планът им беше само да пренощуват там, затова бе решил да си почине. Негова грешка.

Бяха яздили доста, за да избягат от района на градчето.

— Наистина не смятам, че той ще изпрати някого подире ни, но не се изкушавам да се върна и да проверя лично — бяха окончателните думи на Себастиан по въпроса.

Джон беше по-прагматичен.

— Можехме да не си спечелим нов враг и да изгубим такава благодатна на възможности страна като Австрия, ако бяхме приели

ангажимента. Вероятно щеше да му измъкнеш три пъти по-висок хонорар.

— И да се върна в Англия? Не.

Джон очакваше този отговор. Все пак си струваше да опита. Нито веднъж през годините на изгнание Себастиан не се бе изкушил да се завърне в Англия или дори да се осведоми как са баща му и брат му.

Когато семейството му се отрече от него, той също се отрече от тях.

Днес Тимъти закъсняваше за обяд. Двамата мъже не го изчакаха.

— Ще извършим ли някакъв ремонт, след като така и така сме тук? — попита Джон, едва дочакал мадам Льо Каре да си тръгне.

— Защо всеки път ми задаваш един и същи въпрос?

— Ами вижте, сър, това е голям имот, а само кухнята и спалните са що-годе обитаеми.

— Именно. Какво повече ни е нужно от място, където да спим и да се храним? Не се задържаме тук.

— Но замъкът има такъв потенциал!

— Това са само едни глупави руини, Джон — невъзмутимо го отрязва Себастиан. — Да оставим нещата каквито са.

Джон въздъхна. Надяваше се да изтръгне господаря си от апатията, която го беше обзела след заминаването им от Австрия, като му измисли полезно занимание. За съжаление настроението на Себастиан се понижаваше при всяко споменаване на Англия в разговор, а във Фелбург това се беше случило на няколко пъти. При Морис се бяха получили три нови делови предложения, но Себастиан дори не се беше поинтересувал за какво става дума.

Джон се върна в оранжерията си зад руините. Към четири часа Себастиан излезе навън с чаша бренди в ръка. Лошо. Брендито беше сигурен знак, че е налегнат от мрачни мисли.

— Кажете ми, Джон, дали през всичките тези години съм имал късмет или ми е вървяло просто ей-така? — отегчено запита той.

— В какво отношение, сър?

— В кариерата, разбира се. Мога да преброя на пръстите на двете си ръце колко пъти е можело да умра или поне да бъда тежко осакатен, но съм се отървявал с някоя и друга драскотина. Освен това без значение колко странни или дори смахнати ангажименти поемам,

колко невъзможни са наглед задачите, винаги успявам да се справя, и то с минимални усилия. Държа да чуя твоето честно мнение: късмет или удивителна случайност?

— Забравили сте да включите вашите умения сред вариантите.

Себастиан изсумтя презрително.

— Уменията ми нищо не струват. Боравя прилично с пистолета...

— Имате изключителен мерник — похвали го помощникът му.

Гарвана махна пренебрежително с ръка и продължи:

— Разбирам нещичко от ръкопашен бой...

Джон отново го прекъсна:

— Някога виждали ли сте лицето на нещастника, след като сте му забили един в лицето?

— Това не са забележителни таланти, Джон — леко се подразни господарят. — Те нямат нищо общо в случая.

Джон се намръщи замислено и след малко попита:

— Какво доведе до този самоанализ?

— Рискувах четири пистолета да ме довършат от два метра само за да се докопам до онзи проклет херцог. Съществуваше реален риск поне един от стражите да се окаже достатъчно бърз, феноменалният ми късмет продължава вече единайсет години. Започвам да се притеснявам. Не мислиш ли, че скоро ще настъпи обрат?

Да не би да говорите за оттегляне? Определено ви е време да приключите с този занаят. И... може би да създадете семейство?

— Семейство? — Той се намръщи. — Не. Не бих се пожелал и на най-големия си враг. Обаче сериозно мисля да го подложя на изпитание.

— Кое?

— Изключителния ми късмет.

Джон с безпокойство си даде сметка, че този път господарят му е отишъл твърде далеч. Чувстваше, че част от Себастиан жадува за смърт. Така беше откакто бяха напуснали Англия. Нищо от случилото се през тези години не бе променило убеждението му, че той е трябвало да загине вместо Джайлс. Онзи ден при Камъка на дуелите честта само беше потъпкана допълнително.

— Как възнамерявате за изпитате своя късмет? — загрижено попита Джон.

Преди Себастиан да успее да отговори, Морис се появи и оповести:

— Имате посетител, мосю. Една дама. Да я заведа ли в кухнята?

Пазачът се изхили. Той смяташе за много смешно, че Гарвана, чиято слава се носеше надлъж и нашир, живее в кухня.

Себастиан даже не забеляза тона на Морис, или предпочете да не го забележи.

— Дама ли? Да не би проститутките в кръчмата отново да са се обзаложили? Доколкото си спомням, ти и тях нарече дами.

Морис се изчерви, а Джон едва прикри усмивката си. Денят, в който местните красавици се бяха появили сред руините, се беше оказал доста забавен. Жените се бяха обзаложили коя ще съблазни Себастиан да вкуси от прелестите ѝ. Той беше изявил готовност да ощастливи победителката (трите наистина бяха хубави), но накрая никоя не спечели, защото жените буквално се сбиха за него.

След като си заминаха, се наложи кухнята да претърпи основен ремонт. Сега сред местното население басът им беше прочут поне колкото Гарвана, тъй като жените бяха продължили с караницата и след завръщането си в кръчмата. Сега това не беше нещо между трите. Половината град също се беше обзаложил.

— Тази със сигурност е облечена като дама — увери го Морис. — И е англичанка поне колкото вас.

Джон изпъшка. Не беше изключено пазачът да греши. Може би жената не бе никаква англичанка. Но злото вече бе сторено. Родината на Себастиан бе спомената и сега унинието му само щеше да се засили. Щеше да отпрати жената, без дори да разбере за какво е дошла.

Както можеше да се очаква, той изръмжа:

— Кажи ѝ, че кухнята е затворена и ще остане затворена — за нея.

Морис се обърна към Джон с озадачено изражение:

— Мосю?

Себастиан може би не се интересуваше от гостенката, но Джон определено беше любопитен.

— Върви, Морис. Аз ще се погрижа.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Маргарет Ландор се втренчи в купчината полуразрушени камъни и се зачуди дали не си губи времето. На три пъти бяха подминали тази съборетина, решавайки, че не може това да е търсеното място. Но в близката околност нямаше други руини и четвъртия път, докато се връщаха в града за допълнително упътване, видяха мъжа сред камъните и се спряха.

Невероятно, ала Гарвана живееше тук. Маргарет бе обзета от съмнения. При блестящите отзиви за този човек и слуховете за изключително високите му хонорари недоумяваше как е възможно той да живее на подобно място — освен ако всичко чуто за него не е било лъжа.

Разбира се, това не беше изключено. Може би тукашните жители се опитваха да впечатлят англичаните с небивалици за местния герой. Но цял град да лъже? Не, абсурд.

Името на Гарвана се носеше от уста на уста, защото в момента се беше върнал от поредната си мисия. Очевидно рядко се свърташе къщи поради характера на работата си. Ако не се бе прибрал, вероятно тя изобщо нямаше да чуе за него.

Маргарет пътуваше с камериерката си и един лакей. Една и Оливър бяха семейна двойка, която работеше за семейство Ландор дълго преди нейното раждане. Синеоката Една бе родом от Корнуол и беше наета за бавачка на децата: първо на Елинор, после и на Маргарет. Работеше в „Белите дъбове“ едва от половин година, когато се омъжи за Оливър.

Оливър пък беше отраснал в „Белите дъбове“, наследственото имение на графовете Милрайт, което понастоящем се намираще във владение на Маргарет. Преди него баща му и дядо му бяха работили там като лакей, а прабаба му прислужвала лично на втория граф Милрайт. Висок и снажен, Оливър вършеше добра работа, когато се изискваха малко мускули.

Двамата бяха чудесни помощници на Маргарет в нейната малка експедиция. Немски дантели, италианска коприна, френско вино и пови лилии за градината — всичко това беше в списъка на младата жена за първата и европейска обиколка. Но не заради тези неща бе дошла в Европа. Те бяха само претекст. Бе дошла да намери бившия си съсед и насила да го заведе на родна почва, за да разследва подозрителните събития, които се случваха в имението на баща му.

Гарвана изникна зад един ъгъл. Налагаше му се да внимава къде стъпва, понеже дворът беше осеян с камъни. Беше среден на ръст, с кестенява коса и кафяви очи, около четиридесетгодишен. Стори и се доста дружелюбен. Маргарет не биваше да се нервира. Просто не обичаше да се съмнява.

— Сигурна ли си, че това е нужно, Мага? — попита Една, подавайки се от каретата.

Интересно, камериерката ѝ също имаше някакви опасения. А тъкмо тя и беше казала за Гарвана!

— Абсолютно — отвърна Маргарет с увереност, каквато не изпитваше. — Ти бе права. Бях се отказала. Прибирахме се вкъщи. Нямахме друг избор, а сега имаме. Нима бих могла да желая повече от човек с талант като неговия?

— Върви, какво чакаш — подкани я Една. — Той надали ще остане тук дълго. Хората в градчето разправяха, че никога не го свъртало на едно място.

Маргарет въздъхна и се приближи към мъжа. Идването ѝ тук беше крайна мярка. Мразеше да се чувства отчаяна, но миналата година не бе изпитала никакви угризения да наеме онези здравеняци в Лондон. Двамата също ѝ бяха горещо препоръчани, а се оказаха пълна загуба на време и пари! Този мъж изглеждаше по-надежден — особено ако слуховете за него наистина бяха верни. Тя самата беше претърпяла пълен неуспех: четири месеца на Континента, без да открие никаква следа към местонахождението на бившия си съсед.

— Добър ден — поздрави тя. — Дойдох да ви наема.

Той се усмихваше. За французин имаше доста топла усмивка. За нея това решаваше въпроса. Той щеше да приеме задачата. Само трябваше да изяснят подробностите.

— Аз не мога да бъда наеман.

Това я притесни, но тя бързо се овладя:

— Първо ме изслушайте, моля ви.

— Но аз не съм човекът, когото търсите. Казвам се Джон Ричардс и работя за Гарвана.

— О, така ли? — Маргарет се смути. На всичкото отгоре мъжът дори не бил французин! Имаше същия английски акцент като нея. — Извинете. Не биваше да прибързвам със заключенията. Нали ще бъдете така добър да ме заведете при господаря си?

Усмивката на Джон се стопи.

— Безсмислено е, мадам. Той няма да работи за вас.

— Защо?

— Защото сте жена.

Този път притеснението на Маргарет беше примесено с раздразнение. Мъж или жена, нали парите не миришеха?

— Абсурд. Нужна ми е по-убедителна причина за отказ, преди да си тръгна. Сега ме заведете при Гарвана. Всъщност недейте, и сама ще го намеря.

Не го изчака да се опита да я спре. Също така не забеляза усмивката му. Не би могла да предположи, че реагира точно както се е надявал.

Руините нямаха врата, която да забави устрема ѝ. След няколко крачки Маргарет се озова в това, което някога е било централното преддверие на замъка. Сега от него не бе останало почти нищо: няколко ниски стени с купчина огромни камъни покрай тях, рушащо се огнище и останки от дървен таван в единия ъгъл, който сигурно е бил добавен един или два века след построяването на замъка.

В ъгъла тя забеляза момче и три коня. Имаше набито око за коне, а черният жребец, за който момчето се грижеше, беше най-прекрасният екземпляр, който бе виждала. Хлапакът ѝ се усмихна нахално. Когато Маргарет спря поглед на него, той дори ѝ намигна.

Това бе толкова неочаквано, че тя избухна в смях. Ама че малък наглец! Рус, синеок, раздърпан. Имаше повече от десет-единайсет години, а вече придобиваше дръзките маниери на опитен женкар.

— Къде мога да открия Гарвана? — попита Маргарет. Част от раздразнението ѝ се беше изпарило.

— Ами сигурно в кухнята.

— Нима се храни по това време на деня?

— Не. Там живее.

Кой знае защо, това не я изненада. В края на краищата, човекът живееше в истинска съборетина. Все пак забели очи, защото по всяка вероятност момчето се надяваше на такава реакция. Излезе права: хлапакът се ухили.

— Ще ме упътиш ли към кухнята? — Момчето изпълни молбата ѝ и тя му се усмихна: — Благодаря.

— За мен беше удоволствие, госпожице.

— Милейди — поправи го тя.

— Леле, значи сте истинска дама?

Хлапакът изглеждаше толкова изненадан, че Маргарет предположи, че той никога преди не е виждал титулуван аристократ, или по-точно титулувана аристократка. Второто беше по-вероятно. Та нали Гарвана не работеше с жени?

При тази мисъл отново я обзе раздразнение. Тя кимна и тръгна в указаната посока. Измина тесен каменен коридор и стигна до врата. Отвори я и влезе в кухня, но не от средновековието. Озова се в много голямо помещение с дъбова ламперия, оборудвано с нова печка и други уреди и мебели, които биха могли да се видят в кухнята на някое богато имение. С изненада забеляза маса за хранене с шест стола, тапицирани със синьо кадифе; камина, в която весело пращеше огън, и прозорец, от който се виждаше нещо като оранжерия. Кухнята на Гарвана действително беше доста уютна.

А той беше там.

След като го погледна, ѝ се прииска да греши. Божичко, та той беше... може би „страховит“ го описваше най-точно. По-висок от слугата си, по-млад, навъсен, опасен.

Опита се да си внуши, че това е на добре. Определено изглеждаше способен да изпълни каквато и да е задача. Другата ѝ възможност беше да се откаже. Вече беше разчитала на други наемници. Беше опитала да се справи без чужда помощ. Беше сторила всичко по силите си. Този мъж никога не беше имал провал. Такава бе хорската мътва, а Маргарет не можеше да се сети за по-добра препоръка, особено когато разполагаше с толкова оскъдни сведения за издирвания съсед.

Тя решително се запъти към него, преди да се е разколебала. Той даже не вдигна поглед. Така дълбоко се беше умислил с чаша бренди в ръка, че Маргарет се зачуди дали той изобщо знае, че си има компания.

Прокашля се, но той или не я чу, или умишлено се правеше, че не я вижда, затова любезно попита:

— Бихте ли ми отделили един момент, ако обичате?

Той изпълни молбата ѝ. Очите му блестяха ярко като на лъв, тръгнал на лов за плячка. Приковаващи... хипнотизиращи, магнетични. От този мъж просто струеше заплаха. Безспорно имаше красиво лице, но на Маргарет ѝ отне известно време да забележи нещо друго освен стряскащите очи. Гладки бузи, изсечена челюст, тънки, неумолими устни, свити гневно. Дълъг прав нос, остри скули, гъсти черни вежди. Косата му — най-черното черно, беше вързана на тила. Очите му бавно я изпиваха.

— Предполагам, че не си проститутка от кръчмата, която е дошла да спечели баса?

Маргарет успя да не се изчерви, макар да знаеше за какво говори той. Местните бяха разказали на Една за облога, а тя пък беше разказала на нея. Историята беше изключително популярна в този край на Франция.

— Надали — отвърна тя с най-високомерния си тон.

Той сви рамене, с което очевидно показва, че интересът му към нея е изчерпан.

— Това беше първоначалното ми предположение, затова бъди добро момиче и се махай отгук. Навлязла си незаконно в чужда собственост.

Повдигнатите рамене и новият ъгъл, от който видя лицето му, накараха Маргарет да се сепне. Не защото Гарвана грубо я беше отпъдил, а понеже най-сетне го позна. Беше прекалено изненадана, за да говори. Толкова изненадана, че се разсмя.

ПЕТА ГЛАВА

Бяха изминали дванайсет години, откакто го видя за последен път на годежния бал на сестра си. Тогава беше единайсетгодишна и не се интересувахе от младите господа, докато не се появи той. Винаги се беше чувствала запленена от него. Красив и очарователен, Себастиан Таунзенд беше най-личният ерген в цялата околност. Независимо от възрастта си повечето жени го намираха за неустоим. Но за нещастие срещата с него онази вечер остави в съзнанието ѝ спомена за романтичен герой, с когото сравняваше всеки следващ мъж. Все пак нямаше нищо чудно в това, че не го позна веднага. Този груб и страховит тип нямаше нищо общо с чаровния млад кавалер, който я беше омаял преди толкова време.

Сега той я гледаше, сякаш внезапно ѝ бяха изникнали рога. Маргарет не можеше да го укорява. С радостно въодушевление му обясни какво е предизвикало смеха ѝ:

— Това е много смешно. Идвам тук, за да ти поръчам да намериш един мъж, а излиза, че този мъж си ти!

— Извинявай, би ли повторила?

— Значи така си се укрил, Себастиан? Като си се превърнал в Гарвана?

— Ти пък коя си?

— Маргарет Ландор. Баща ми беше Джордж Ландор, шести граф Милрайт. Може би го помниш. Сестра ми...

— Боже Господи, ти си мъничката Маги Ландор! — прекъсна я той.

— Вече не съм толкова мъничка.

— Не, сега виждам, че не си.

Себастиан направо започна да я изпива с поглед. Маргарет се изчерви, но грубо отсече:

— Не на мен тия. Знам какъв любимец на дамите беше преди трагедията.

Той се съвзе от изненадата и отново настръхна, гледайки я намръщено. Защо? Заради споменаването на трагедията ли?

— Да не би да си дошла тук с мъжа си?

— Още нямам съпруг.

— Значи с баща си?

— Той умря преди шест години. И преди да продължиш с изреждането на други мъжки роднини, които според теб би трябвало да ме придружават, нека ти обясня как стоят нещата: живея сама, тъй като съм достатъчно възрастна за това.

— Какво стана със сестра ти? Тя омъжи ли се?

— О, да — и почина. Но за това по-нататък.

Тя обвиняваше Себастиан за смъртта на Елинор. Очакваше, че ще съумее да се споразумее с него, без чувствата ѝ да се намесят, но сега не бе толкова сигурна. Той определено не беше чаровният кавалер от спомените ѝ.

— Имах настойник — продължи Маргарет. — Той предложи да дебютирам във висшето общество. Изсмях му се в лицето. После му предложих да се ожени за мен. Той ми се изсмях в лицето. С него се разбираме много добре. Започнах да го възприемам като мой приятел, а не като настойник. Сега съм на двацет и три години и той вече официално не ми е настойник. Но живях при него четирите години след смъртта на баща ми. От време на време му ходя на гости и служа като домакиня на приемите, които той все още дава понякога. Снаха му е безполезна в това отношение.

Има ли по-специална причина да ми разказваш за настойника си, или просто се опияняваш от звука на собствения си глас?

Май вече не си предишният чаровник? — иронично подхвърли тя.

Той само се втренчи в нея в очакване на отговор. И го получи:

— Моят настойник беше баща ти.

— По дяволите! — изруга Себастиан. — Нито дума повече за семейството ми, чуваш ли? Нито дума!

Тя изцъка с език и се направи, че не забелязва зловещия му поглед.

— Ще ме изслушаш, Себастиан. Затова съм дошла тук. Много обичам баща ти и се страхувам за живота му. Подозирам, че на брат ти и снаха ти им е омръзнало да чакат титлите си.

Той се протегна над масата, която ги делеше, сграбчи я за ревера и придърпа лицето ѝ на сантиметри от своето.

— Какво не ти е ясно в изречението „Нито дума“?

Сега Маргарет наистина се уплаши. Не беше от страхливите, но той определено изглеждаше побеснял с тези негови златисти, пламтящи очи! Тя си пое дълбоко въздух, напомняйки си кой е той и коя е тя. Надявайки се, че изглежда спокойна, Маргарет отмести пръстите му от жакета си.

— Не прави това отново — предупреди го.

— Време е да си тръгвате, лейди Маргарет.

— Не, време ти е да ме изслушаш. За Бога, човече, на карта е заложен човешки живот! Покажи някакво подобие на предишното си благородство и...

Той просто си тръгна.

Маргарет млъкна. Не вярваше на очите си! Не беше успял със заплахите си, затова просто се канеше да напусне стаята. Предполагаше, че така е за предпочитане пред това да я изхвърли, но все пак положението бе нетърпимо.

— Страхливец!

Той се закова на място. Маргарет моментално съжали, че е употребила точно тази дума. Побърза да се поправи:

— Исках да кажа...

Отново не довърши изречението си. Той се обърна, изгаряйки я с горещия си поглед. Маргарет откри, че е затаила дъх.

— Проблемът — поде той с измамно дружелюбен тон — е в погрешното ти предположение, че се интересувам от семейството, което се отрече от мен.

— Глупости. Кръвта вода не става, а преди ти бе много близък с баща си...

— Това е миналото и ако не схващаш, то няма нищо общо с настоящето.

— Баща ти реагира прекалено бурно и необмислено. Не ти ли е хрумвало някога?

— Той ли ти каза?

Маргарет сподави едно стенание, принудена да признае:

— Ами не. Той никога не ми е говорил за теб.

Себастиан отново се обърна да си ходи. Абсолютната му незаинтересованост я потресе. Разбира се, тя още не беше стигнала до същината на проблема.

Втурна се напред, твърдо решена да го заинтригува, преди да е стигнал до вратата.

— Докато живееш у вас, веднъж чух брат ти и жена му да се карат. Не чух всичко, а само откъслеци от препирнята им. Споменаха теб и някакъв „приятел“. Но ясно чух Дентън да казва, че „не е било нужно да го убиват“. Длъжна съм да призная, че се вцепених от ужас. Колкото и да се опитвах, не можах да разбера за кого говореха. Не предположих, че са убили някого. Все пак не знаех за какво точно говорят. Възможно бе да говорят за когото и да е, не за себе си. Но оттогава съм сериозно разтревожена и започнах да ги следя.

Получи се! Той се обърна.

— И какво установи?

— Всъщност те не се харесват. Нямам представа защо са се оженили.

— За коя се ожени Дентън?

— За Жюлиет, вдовицата на Джайлс. Мисля, че вече ти го казах.

— Не, не си!

Маргарет се разтрепери, когато той повиши тон. За един кратък миг ѝ се стори, че вижда колко е бесен. Но той овладя гнева си толкова бързо, че тя се запита дали не си е въобразила.

— Защо ме потърси едва сега? — троснато попита той. — Защо не още щом заподозря нещо?

— Защото нямах за какво конкретно да се хвана, освен за собствените си опасения. Докато не започнаха произшествията.

— Какви произшествия?

— С баща ти. Но аз наистина се опитах да те намеря по-рано. Наех мъже, които да те открият. Това ми струваше много пари и накрая научих това, което подозирах: че си напуснал Англия и си някъде в Европа. Затова се помъчих да те откроя сама. От четири месеца те търся. Тъкмо се бях предала и се връщах у дома, когато чух за Гарвана. Идването ми при теб беше продиктувано от отчаяние.

Той поклати глава, но не от удивление — о, не! Маргарет усети, че той отново ще ѝ нареди да се маха. Не го разбра по непроницаемото

му изражение, а просто инстинктивно почувства каква ще е реакцията му, фактите не му бяха повлияли. Но може би вината...

— Ще говоря направо, Себастиан. Не те харесвам. Ако не беше убил Джайлс, той щеше да се осъзнае, да се разведе с тази френска повлекана и да се венчае за сестра ми, както бе планирано. Джайлс е мъртъв по твоя вина. По твоя вина Елинон избяга и се омъжи за един беден фермер, а после умря при раждане...

— Как, по дяволите, съм виновен за последното? — изръмжа той.

— Не остана да видиш какво причини смъртта на Джайлс на сестра ми. Тя го обичаше с цялото си сърце. Оплакваше го до деня, в който ни изостави. Беше ту тъжна, ту сърдита. Тъжна през повечето време. Сърдита всеки път, щом срещнеше Жюлиет. Но плачеше всеки Божи ден, откакто ти застреля Джайлс. Признавам си с ръка на сърцето, че домът ми се превърна в река от сълзи. Всъщност беше голямо облекчение, когато Елинон се махна. Виновна съм, че чувствах и мислех по този начин. Струва ми се, че и с татко бе същото. Хем ни беше мъчно, когато тя избяга, хем се радвахме. Беше ужасно неловко.

— Къде отиде?

— Дълго време не знаехме. Прощалната бележка на Елинон беше толкова зацапана от сълзи, че нищо не се четеше. Страшно се притеснявахме дали е добре. Мисля, че това допринесе за влошаването на татковото здраве. Той почина след няколко години.

— Предполагам, че съм отговорен и за неговата смърт? — саркастично подметна Себастиан.

Маргарет се намръщи.

— Не мисля, но кой знае? В края на краищата всичко е свързано.

— Няма да поема вината нито за сестра ти, нито за баща ти — настоя тя.

— Не съм изненадана. Ти отдавна си се отрекъл от всички значими отговорности — иронично изрече тя.

— Но както казвах, накрая Елинон изпрати писмо, в което обясняваше, че вече ѝ се струва немислимо да живее с нас, толкова близо до дома на Джайлс, и ежедневно да ходи на гроба му. Това я погубвало.

— Все пак къде беше отишла?

— Всъщност немного далеч, при една далечна братовчедка на майка ми в Шотландия. Казва се Хариет и била доста своенравна, ако разбираш какво имам предвид. Омъжила се за човек с много по-ниско социално положение от нейното, което навремето дало повод за голям скандал. Затова баща ми не желаше да има нещо общо с нея и преди да умре, ми определи настойник. Той много се възхищаваше на баща ти. Както и да е, Хариет очевидно е оказала лошо въздействие върху Елинор, тъй като сестра ми се омъжила за някакъв фермер и умряла от усложнения при раждането, защото наблизко нямало лекари, които да ѝ помогнат.

— Което е можело да се случи навсякъде.

— Да, но Елинор беше там, защото ти уби мъжа, когото тя обичаше.

— Мъж, женен за друга — напомни ѝ Себастиан.

— Защо, по дяволите, аз трябва да сърбам попарата на Джайлс?

— Понеже той щеше да се осъзнае, ако беше останал жив.

— Това е само едно предположение.

— Надали — отсече Маргарет. — Ако не си забравил, тъкмо ти превърна Жюлиет в прелюбодейка. Наистина ли смяташ, че Джайлс нямаше да се разведе с нея, ако беше оцелял в дуела?

Ако съдеше по изражението му, най-сетне бе успяла да пролее кръв. Но проклетникът си го заслужаваше. Защо бе такъв инат? Как по-ясно да му покаже, че вкъщи имат нужда от него?

Въпреки че бе разбрал какво цели тя, Себастиан възрази:

— Можеше да откриеш картите си пред местната полиция.

— С какви доказателства? — възрази Маргарет. — Само с едните голи подозрения? Да, но една карета за малко да сгази баща ти в Лондон, после той вися почти цял час на една стръмна канара, преди някой да го открие, и нека не продължавам, защото списъкът е безкраен. Но дори той мисли, че произшествията са точно това — произшествия.

— И най-вероятно е прав. Но ти злоупотребяваш с гостоприемството ми, което поначало не съществуваше — студено я срязва Себастиан. — Приключих със своето семейство. Защо, по дяволите, мислиш, че не съм се връщал в Англия през всички тези години?

— Трябва ли да те наема, за да разбереш дали произшествията наистина са злощастни случайности, или зад тях стои нечий пъклен план?

— Сто хиляди лири — каза той.

Маргарет скръцна със зъби. Той беше назовал тази безбожно висока сума, за да ѝ покаже, че не може да си позволи услугите му. Да, но тя нямаше да се остави да я разкарат просто така.

— Готово — безизразно отвърна. — Утре тръгваме ли?

— Хей, я по-полека! Не говорех сериозно.

— Много лошо. Аз говорех напълно сериозно. Отстъпиш ли сега, ще се погрижа да те злепоставя. Незабавно ще плъзне мълва, че Гарвана е непочтен.

— Ще съжаляваш — злокобно предрече Себастиан.

— Не, ти ще съжаляваш, ако не направиш нещо след предупреждението ми. Брат ти и снаха ти може и да се презират взаимно, но се боя, че по един въпрос са постигнали съгласие: искат „Горския кът“ само за себе си. На тези инциденти трябва да се сложи край, преди някой действително да загине. Според мен единствено ти можеш да се справиш.

— Бих казал, че си заслужават всичко, което ще ги сполети.

— Дори ако тя е уговорила Джайлс за дуела, който те прогони от къщи?

ШЕСТА ГЛАВА

Дори ако тя е уговорила Джайлс за дуела, който те прогони от къщи?

Себастиан непрекъснато мислеше за думите на Маргарет. Всичко ли е било нагласено? Въобще беше ли възможно да планираш такава ситуация отдалеч? Да съблазниш някого и това да доведе до дуел, който ще прати съпруга ти в гроба? Немислимо. Жюлиет съвсем отскоро се беше омъжила за Джайлс. Дори ако това не я е устройвало, имаше по-прости начини да се отърве от брака.

Себастиан крачеше напред-назад из кухнята с бутилка бренди в ръка. Джон седеше на един стол и безмълвно го наблюдаваше. По някое време му беше предложил чаша, макар от опит да знаеше, че Себастиан ще откаже. Не се случваше често, но гневът караше господаря му да губи всякакво приличие.

Джон чакаше, вероятно разтревожен, че Себастиан може да извърши нещо безразсъдно в сегашното си състояние. Себастиан пък нямаше да се изненада, ако Джон е подслушвал зад вратата и вече е разбрал, че ще се прибират вкъщи. Камериерът страшно се беше затъжил за родината. Никога не се оплакваше, но Себастиан знаеше, че с удоволствие би се завърнал по всяко време. За разлика от него самия.

Малко неща можеха да смутят желязното самообладание, което бе придобил с течение на годините и което беше абсолютно задължително в избраното от него поприще, но днес наистина му беше струвало много усилия да се справи с лейди Маргарет. Надменна проклетия! Беше готов да се обзаложи, че е изчала всички книги в библиотеката на баща си. Че е превъзходна ездачка — носеше нов костюм, за езда, който приличаше на мъжки... Вероятно беше и страстна комарджийка. С добър мерник. Някои жени просто изпитваха нужда да се съревновават с мъжете. Себастиан не се съмняваше, че лейди Маргарет е сред тях.

Тя му напомняше за дома. През последните няколко дена миналото беше възкръснало пред очите му. Само ако беше научил, че

Жюлиет е станала съпруга на Дентън, или на когото и да е. Ако не беше такава развратница. Джайлс нямаше да я вземе за съпруга, ако знаеше каква е. Себастиан щеше да ѝ устои, ако знаеше. По принцип не се занимаваше с омъжени жени.

Каква ирония: когато Жюлиет му се предложи, се беше поздравил за късмета си. Французойката беше изключително прелестна, жива, малко вулгарна, но толкова възхитителна, че той не беше успял да ѝ устои, въпреки че тя не се вписваше в рамките на неговия вкус. Той обичаше жените и определено нямаше навика да отхвърля безсрамни предложения като това на Жюлиет. Не за пръв път си тръгваше от някой бал с уговорка за любовна среща.

А за последен...

Дори ако тя е уговорила Джайлс за дуела, който те прогони от къщи?

Божичко, защо? За да може да се омъжи за него? Това ли е бил планът ѝ? Вече го беше прелъстила и е изпитвала увереност, че ще го примами в брачното ложе — ако Джайлс не ѝ се пречка. Може да е смятала, че той не би се оженил за разведена жена. Висшите аристократични кръгове бяха категорични в това отношение. Една вдовица обаче беше друга работа. Но наистина ли си е въобразявала, че ще се ожени за вдовицата на най-добрия си приятел, когото е убил?

Нямаше и ето защо такава идея никога не му бе хрумвала. Но Жюлиет може да не е била наясно с това или пък е разчитала на прелестите си, за да промени убежденията му.

В такъв случай планът ѝ беше претърпял неуспех, защото баща му се бе отрекъл от него след дуела и той бе напуснал Англия. Затова ли се беше насочила към Дентън? Или може би Дентън към нея? Маргарет каза, че те се карали непрекъснато. Ето ти една възможна причина.

— Да стягам ли багажа, сър?

Наложи се Джон да повтори въпроса, преди Себастиан най-накрая да го чуе и да седне при слугата си на масата.

— Значи си подслушвал?

— То се знае — ухили се Джон. — Нали работата ми е да слухтя!

— Потегляме утре сутринта. И когато се върнем, може би ще ремонтирам това място. Все за нещо ще трябва да похарча парите на лейди Маргарет.

Слугата му се разсмя:

— Наистина ли ще я оскубете така?

Себастиан повдигна вежда.

— При положение, че тази работа ми беше натрапена най-нагло? Не виждам ни най-малка разлика между това, което Маргарет постигна благодарение на една грешка на езика ми, и това, което се опита да стори онзи тиранин в Австрия. Нямахме да приема задачата на нито един от двамата, ако не бяха проклетите им машинации. Така че си прав: ще взема парите.

— Не бих нарекъл „задача“ да разбереш какво става вкъщи.

— Не, но ако възприемам нещата иначе, изобщо няма да замина. Елементарно е — каза Себастиан и сви рамене: — Всъщност не ми пука. Ако ще да очерни името ми пред цяла Европа.

Каза го привидно спокойно, но всъщност беше бесен. Човек трябваше да го познава добре, за да усети истинските му емоции.

— Изцяло моя е вината, че проявих сарказъм, правейки се на интересен. Тя трябваше да си тръгне при тази възмутителна цена, но вместо това се съгласи, тъй че ще ми се наложи да го преживея.

— Не си спомням лейди Маргарет като малка — отбеляза Джон. — Нали се е превърнала в много красива жена?

Себастиан изръмжа нето в знак на съгласие. Спомняше си малката Маги Ландор като преждевременно развито, дръзко момиченце, което преследваше приятелките на Елинор на онзи годежен бал и беше прекъснало целувката му с една от тях — нарочно, той не се съмняваше. Тогава нищо не показваше, че ще стане толкова хубава. Пясъчнорусата ѝ коса не бе нищо особено, макар че очите ѝ бяха поразително тъмни, почти черни. Сецаше се за сравнението с пищен самур. Нямахме тен с цвят на слонова кост, кожата ѝ беше бяла като сметана. Сигурно през лятото не получаваеше хубав загар. Не носеше грим. Вероятно и тя, подобно на много жени-интелектуалки, го смяташе за твърде изкуствен. От друга страна, нямахме нужда от грим. Тъмните ѝ ресници бяха естествено гъсти и дълги. Тъмните ѝ вежди бяха тънки и извити. Плътните ѝ устни бяха с неповторим розов цвят и приканваха да ги вкусиш...

Беше дребничка, едва стигаше до раменете му. Но не бе тънка като оса. Някои жени гладуваха, за да не им се налага да се борят с корсетите. По нищо не личеше Маргарет да е от тях. В никакъв случай

не беше пълна, а налята и закръглена... много закръглена. Един мъж нямаше защо да се тревожи, че ще я скърши в ръцете си като вейка.

Наистина беше хубавица. Всъщност преди да заяви, че е дошла по работа, Себастиан бе окрилен от надеждата, че е дошла да спечели облога — защото определено щеше да го спечели, ако беше сред онези три жени. Колко жалко, че имаше такава вирната брадичка, която много точно издаваше нейния характер.

Зачуди се защо не е омъжена. Беше отлична партия: дъщеря на граф, много хубава и очевидно богата, щом можеше с лека ръка да похарчи сто хиляди лири. Мътните го взели, дори окото ѝ не трепна, като чу цената.

Също така се зачуди дали гърдите ѝ, напращели в кадифения жакет, наистина са толкова твърди и сочни, колкото изглеждат. Вероятно. Имаше усещането, че тази жена идеално ще стопли леглото му.

Три пъти по дяволите! Сигурно брeндитo най-после го беше хванало. Маргарет Ландор го вбесяваше. Тя беше последната жена, която искаше в леглото си.

СЕДМА ГЛАВА

Маргарет чакаше в каретата си. Мангалът гореше и пръскаше уютна топлина. Вътре беше толкова приятно, че Една се беше увила в палтото си и спеше — все пак бе много рано сутринта. Както обикновено, Оливър им беше кочияш. Каретата с герб някога принадлежеше на баща ѝ. Беше толкова удобна и луксозна, че Маргарет не бе понесла мисълта да пътува в Европа без нея.

В Англия им се наложи да чакат два дена, докато намерят кораб, който да се съгласи да превози такъв голям товар без предизвестие, но Маргарет бе непреклонна. Надяваше се, че няма пак да се забавят цели два дни, особено когато той се завръщаше с тях.

Снощи Една и Оливър с голямо облекчение научиха от нея кой е Гарвана. Според тях беше за предпочитане тя да пътува с опозорения син на граф, за когото поне бяха чували, отколкото с убийствено точен наемник, за когото всъщност не знаеха нищо.

От руините не се виждаше никаква светлинка, но това не означаваше, че лампите не са запалени. Единствените прозорци на обитаемите помещения бяха с изглед към задния двор. Едва се беше съмнало. Маргарет рядко ставаше толкова рано, но не желаше да закъснее и да му даде повод да развали споразумението им.

Пътят към крайбрежието и най-близкото пристанище Хавър се виеше край „замъка“ на Себастиан. Не бяха уточнили къде ще се срещнат, затова тя беше поела инициативата и бе дошла да го вземе. Зърна един от конете в централното преддверие и се увери, че не го е изпуснала. Той беше там. Дано не спеше! Щеше да му отпусне двацет минути, преди да изпрати Оливър за него.

След двацет минути все още нямаше знак, че някой се кани да излезе от руините. Маргарет започна да се съмнява, че очакванията ѝ са оправдани. Та нали Себастиан бе имал достатъчно време да се наспи. По всяка вероятност проклетникът беше размислил. Сигурно ей-сега щеше да се покаже, за да я разкара грубо.

В същия миг момчето излезе, повело една спокойна кобила. То махна към каретата и така широко се ухили на Маргарет, че тя не успя да удържи усмивката си. Малкият беше голям симпатяга. Защо ли живееше с такъв вечно намусен тип като Себастиан Таунзенд? Беше твърде малък, за да са го наели като коняр, но, от друга страна, не би могъл да бъде нещо повече.

След него излезе Джон Ричардс, също повел коня си. Той спря да оправи някакви ремъци. Доколкото Маргарет виждаше, мъжът и момчето не носеха никакъв багаж. Навярно пътуваха само с дрехите на гърба си — или въобще не възнамеряваха да идват с нея. Нямаше да е спокойна, че Себастиан не е променил решението си, докато не разговаря с него. В края на краищата, беше измъкнала съгласието му чрез хитрост. Той изобщо не говореше сериозно за поемане на работата въпреки нечувано високата цена, която беше назовал. А тя беше луда да се съгласи на такава сума. Всъщност не разполагаше с толкова пари. Когато му се издължеше, сигурно щеше да я докара до просешка тояга.

Трябваше да приеме отказа му и да се прибере у дома самичка. Беше на път от четири месеца. Нищо чудно по време на отсъствието ѝ да се е случило ново произшествие. Дъглас вече можеше да е покойник...

Пребледня при тази мисъл. Божичко, дано да греши! Но каква ирония би било: да стигне до просешка тояга за нищо. Не мислеше, че Себастиан ще има приличието да я освободи от задължението ѝ, ако разберяха, че баща му е вече мъртъв. Някога той беше истински кавалер и много повече. Беше чаровен млад мъж — почтен, примерен, наследник на графство, богат, изключително красив, любимец на останалите аристократи. Смятаха го за най-изгодната партия.

Разбира се, навремето Маргарет не знаеше тези подробности, защото като единайсетгодишна не се интересувахе от подобни неща. Беше научила всичко това по-късно от оплакванията на определени млади дами, които се бяха затъжили за него, и от жалбите на определени по-възрастни дами, които се бяха надявали да го видят като член на семейството си, свързан с една или друга тяхна женска роднина.

Но още тогава беше запленена от него. Така и не успя да забрави нощта, в която го беше шпионирала в задната градина. Терасата бе

добре осветена, но не и градината, където Себастиан имаше среща с една от приятелките на Елинор.

Маргарет го беше последвала, защото откакто бе пристигнал, не можеше да откъсне поглед от него и непрекъснато го дебнеше от ъглите на балната зала. Не беше очаквала да завие зад живия плет и да се сблъска с него и дамата. Те се целуваха! Това беше станало толкова бързо, че се натрапваше изводът: той моментално беше наградил дамата. Освен това двамата са били толкова погълнати от целувката, че не са чули стъпките ѝ. Притеснена, Маргарет беше отскочила зад плета, но после любопитството ѝ беше надделяло и тя беше провряла глава, за да ги погледа.

Дотогава очите ѝ бяха привикнали с лунната светлина, която се процеждаше през пищните корони на дърветата. Намираха се в една ниша с дърво в центъра и пейка под него, заобиколена от цветя. През лятото Маргарет редовно отиваше там да чете. След тази нощ никога повече не се върна там: толкова ярък беше споменът за Себастиан, увлечен в чувствена прегръдка с дамата, която никак не възразяваше. Или може би не забелязваше как ръката му гали дупето ѝ или за кратко се спира върху гърдите ѝ? Изглеждаше прекалено възхитена от целувката, за да осъзнава нещо друго, но ето че той далеч не само я целуваше. Ръцете му опипваха цялото ѝ тяло. Боже Господи, само колко възбуждащо притискаше тялото си към нейното!

Маргарет винаги се беше чудила какво щеше да стане, ако не беше счупила онова клонче в стремежа си да ги види по-добре. Кончето вдигна невероятен шум. Последва шамар и дамата се втурна обратно в къщата. Маги проследи бягството ѝ, после се обърна и установи, че Себастиан е вперил поглед в нея. Не изглеждаше разстроен. Вдигнатата му вежда дори издаваше известна ирония.

— Ти не трябва ли да си в леглото по това време?

— Да.

— Значи обичаш да нарушаваш правилата?

— Да.

Можеше да припише глупавите си отговори на смущението, че са я спипали на място, но Себастиан очевидно се забавляваше, когато отиде при нея.

— Тя защо те удари? — любопитства Маги.

Той сви рамене, без да издаде с нещо, че е ядосан или подразнен.

— Предполагам, че благоприличието ѝ го налагаше, след като осъзна, че някой дебне в храстите. — Той повдигна брадичката ѝ с пръсти и ѝ намигна. — Чуй един съвет, кукло. Изчакай няколко години, преди да започнеш да си откриваш по една-две целувки на забави и партита.

— С теб ли?

Себастиан се засмя.

— Съмнявам се, че мога да чакам толкова дълго, за да се задомя, но човек никога не знае.

И той си отиде, без да осъзнава какъв огромен ефект са имали думите му върху нея.

Вече не бе наследник на граф Еджуд. Определено не беше предишният млад чаровник. Тя не се съмняваше, че сега благоприличието не му е по силите. Но той очевидно знаеше как да върши работа, в противен случай не би се сдобил с блестящата репутация на Гарвана.

Най-накрая се появи с черно палто. Беше яхнал черния си жребец! Каква зловеща картина представляваха кон и ездач върху стъпалата на руините, заобиколени от рушащи се камъни на фона на оловно-сивото небе. По гърба на Маргарет пробяга тръпка. Сигурно си беше изгубила ума да търси неговото съдействие. Той беше някогашният човек; човека, когото се надяваше да открие. В какво, по дяволите, се беше забъркала?

Себастиан бавно закара коня си до каретата и застана до прозорчето, което тя отвори. И неговият жребец не беше натоварен с багаж. Може би щеше да ѝ нареди да се маха?

Маргарет затаи дъх и зачака всичките ѝ съмнения неочаквано да се оправдаят. Гледайки я, той повдигна вежда. Защо ли? Да не би лицето ѝ да беше посиняло? Дъхът ѝ излезе със свистене, което той със сигурност чу.

— Страхуваше се, че няма да те намеря в града ли? — Присмехулният му тон не можеше да се сбърка.

Маргарет реши, че няма смисъл да отрича:

— Всъщност толкова нещо ми хрумна.

Той се втренчи в нея, после въздъхна и каза:

— Като се има предвид краткият ни разговор, ще приема, че няма откъде да знаеш, но когато веднъж приема дадена работа, я

върша докрай.

— Значи се беше запътил към града?

— Да.

Е, в такъв случай се радвам, че успях да ти спестя разкарването — нахално изрече тя. После си спомни за вежливите обноски и му представи Една, която се беше ококорила, щом го зърна.

— А моят кочияш Оливър е съпруг на Една. Ако имате багаж, който бихте искали да натоварите на каретата, Оливър ще ви помогне.

Себастиан поклати глава.

— Вчера пазачът ми пренесе всичкия ни багаж в Хавър.

Маргарет се изненада: нима този мъж действаше толкова светкавично?

Е, ще тръгваме ли? — рече, за да не му даде възможност да размисли. — Ако побързаме, вероятно този следобед ще успеем да хванем кораб за Англия.

Съмнявам се — отвърна той с предишния си подигравателен тон, — но да бъде твоята воля.

Обърна коня си и препусна по пътя. Джон и Тимъти бързо го последваха. Маргарет се забави колкото да каже на камериерката си:

— Сега можеш да си затвориш устата, Една.

Възрастната жена изсумтя недоволено.

— Боже мили, никога не бих го познала. Дано да съм си въобразила, че от него струи опасност.

Маргарет въздъхна:

— Не, не си си въобразила, но това е оправдано предвид професията, която си е избрал. Просто имай едно наум: той е Себастиан Таунзенд.

— Да, произходът му е безупречен. Какъв красавец само! Или не забелязваш?

Би трябвало Маргарет да е сляпа, за да не забележи, но се направи, че не е чула въпроса на Една и се съсредоточи върху пейзажа, който се разкриваше през прозорчето. Наложил се Оливър да размаха здраво камшика, за да настигне галопиращите конници.

През по-голямата част от времето каретата много друсаше. По принцип пътищата във Франция бяха изключително добри, но не и в тази област. Положението се оправи едва когато излязоха на главния път за Хавър.

Щом пристигнаха на старите докове в това северно френско пристанище, извадиха късмет. Един кораб беше закъснял с часа за отплаване, тъй като предишната вечер екипажът му здравата се беше позабавлявал. Заради закъснението бяха изгубили повечето си пътници и с радост приеха Маргарет и нейната свита. Дори каретата ѝ бързо беше качена на борда. Преди да се усетят, вече плаваха през Ламанша.

За добро или за лошо, Маргарет беше сключила сделка. Все пак горещо се надяваше, че няма да съжалява, защото е довела Себастиан Таунсенд у дома в Англия.

ОСМА ГЛАВА

Себастиан смяташе повечето от ангажиментите си за доста лесни, независимо колко трудни изглеждаха на пръв поглед. Прилагаш малко трезва английска логика, ако се наложеше, прибягваше до военна методика, и *voilà* — парите пълнеха джоба му. Но за него прекосяването на Ламанша и навлизането в английски води не беше нищо лесно.

Стоеше на кораба, който го отвеждаше обратно в родината, и споменът за това как убива Джайлс, как най-добрият му приятел се свлича на земята с изненадано лице, възкръсваше с ужасна сила. Много кошмари беше сънувал за деня, в който животът му се беше променил безвъзвратно. Много пъти се беше питал дали е можел да стори нещо по-различно.

Есента си отиваше и зимните студове вече започваха. В открито море това се усещаше много силно. Влагата проникваше под балтона му. Духаше бурен вятър. Себастиан не обичаше да пътува през зимата. Също така не харесваше своите руини по време на този годишен сезон.

Обикновено прекарваше студените месеци в Италия или в Южна Франция. Не се налагаше да работи цяла година със значителните хонорари, които получаваше. Ако нещата се бяха развили както обикновено, след няколко дена щеше да е отпътувал от Северна Франция, а Маргарет Ландор дори нямаше да е чувала за Гарвана. Щеше да продължи сама на път за вкъщи, за да открие... какво?

Себастиан се намръщи и погледна към Маргарет, която стоеше наблизко и също гледаше морето. Късното следобедно слънце осветяваше кестенявите ѝ коси. Искаше му се да не е откривал колко е хубава.

Тя носеше боне, но вятърът го улови и запрати по палубата, над перилата и накрая в морето. Когато се случи това, Маргарет направи доста смешна гримаса. Не отиде за ново боне, въпреки че вятърът развяваше косата ѝ.

Когато кокът ѝ окончателно се развали и дългите кичури започнаха да се веят на воля, тя просто сграбчи каквото можа в юмрук и здраво го притисна към гърдите си. Една суетна, празноглава аристократка би се държала по съвсем друг начин. Повечето дами през цялото време бяха загрижени за външния си вид, но Маргарет очевидно бе различна.

Беше се надявал да избегне контакт с нея по време на краткото пътуване. Изглежда, тя предпочиташе същото. Но преди да се приберат, трябваше да научи от нея важни подробности, а също да я инструктира за някои неща. Реши да свърши тази работа сега.

— Може би не си мислила за това — поде той, — но моето присъствие трябва да остане в тайна през първите няколко дена, докато се ориентирам в ситуацията. Единственият начин за това е да отседна при теб, а твоите прислужници да се закълнат в мълчание, в случай че някой от тях ме разпознае. Да смятам ли за решено, че ще ни приютиш?

Тя се намръщи. Себастиан позна, че такова нещо не ѝ е хрумвало. Вероятно е смятала, че участието ѝ се изчерпва с неговото ангажиране.

Маргарет се забави, докато преценяваше всички възможни усложнения, които биха могли да възникнат. За негова изненада изобщо не се възпротиви на идеята му:

— Разбира се — отвърна. — Навярно си спомняш „Белите дъбове“. Беше там на годежния бал на сестра ми.

Внезапното ѝ изчервяване го смути. После той се сети къде я е виждал за последно.

— О, да. Ако не се лъжа, имахте хубава градина.

Лицето ѝ съвсем поруменя. В очите ѝ се появи гневен пламък. Себастиан едва не се засмя. Очевидно благо възпитаната Маргарет Ландор не желаше да си спомня каква палавница е била като дете. А може би все още ѝ харесваше да нарушава правилата, но просто не желаше никой да го узнава? Реши да престане да я дразни:

— Не би трябвало настаняването да представлява проблем, защото също така си спомням, че „Белите дъбове“ е голям почти колкото „Горския кът“.

— По-голям — отвърна тя и се ухили — поредното доказателство, че обича съревнованията. — Баща ми извърши някои

ремонтни след бягството на Елинора. А аз добавих зимна градина, когато реших, че искам да съм заобиколена от цветя непрекъснато, не само през определени месеци на годината.

— Поредният градинар — въздъхна Себастиан.

— Значи ли това, че обичаш цветята? — повдигна вежда Маргарет.

— Ни най-малко, за разлика от камериера ми Джон.

— Знаеш ли, много е разтоварващо. Някой път трябва да опиташ.

— Цветята буквално вехнат, когато съм край тях.

— Хей, това не е смешно! — надули устни тя.

— Забелязваш ли да се смея?

— Вярвам, че си забравил що е смях. Кажете ми какво си правил през всичките тези години, като се изключи изграждането на впечатляващата ти репутация, че си способен и на невъзможното? Не ти ли беше доста... трудно да се установиш във Франция, когато Наполеон ни е толкова сърдит?

Този път Себастиан трябваше да положи усилия, за да не се засмее.

— „Сърдит“? Доста мек начин да изразиш чувствата на този дребен тиранин към Британия. Той ни забрани достъп до всички колонии на Франция и принуди съюзниците си да сторят същото, независимо дали искат или не. Планираше нашествие в Англия и вероятно щеше да го осъществи, ако руснаците не му бяха отвлекли вниманието.

— Да, знам, че накрая ни омръзнаха търговските блокади и започнахме война с него. Но ти въобще участваше ли?

Той сви рамене.

— Малко. Моите таланти се оказаха особено полезни по време на войната на Пиренейския полуостров и тъй като с лекота говоря френски, предложих услугите си.

— Бил си шпионин! — отгатна тя.

— Колко си проникателна. Но това беше едва към края, когато братът на Наполеон, Жозе, беше принуден да избяга от Мадрид. Освен това през 1815, когато след абдикацията си Наполеон събираше армия, не бях във Франция. Тогава имах няколко задачи в Италия и дори не чух за последното му усилие да си върне трона, докато не го заточиха отново. Но за да дам отговор на въпроса ти: купих тези руини само

преди четири години, тоест след изгнанието му, така че не ми беше трудно да установя своя дом във Франция.

— Наричаш тази древна купчина камъни „дом“?

— Грешка на езика, лейди Маргарет. Вие сте права. Това не е нищо повече от удобно място, където мога да получавам пощата си. Рядко отсядам там и почти никога по това време на годината. Досега да съм на път за Италия, ако не ми се беше наложило да направя една доставка.

— Тогава какво щастие за мен, че...

— И какво нещастие за мен — прекъсна я той. — А сега към належания въпрос. Единайсет години не съм ходил в Кент. Трябва да знам какво се е случило по време на отсъствието ми. Някакви по-съществени промени?

Тя го стрелна с гневен поглед по повод на забележката за неговото „нещастие“, после се съсредоточи над въпроса му. Дори на ярката следобедна светлина очите ѝ бяха толкова тъмни, че кафявото в тях почти не личеше. Още придържаше с ръка косата си, но няколко по-къси кичурчета се развяваха около страните ѝ. Себастиан се зачуди дали ще забележи, ако ги прибере зад ухото ѝ. По всяка вероятност не, защото бе потънала в мисли. Той обаче все пак се въздържа.

Изглеждаше очарователно както си беше разрешена, някак... подстъпна. Същото можеше да се каже за малко жени. Всъщност Маргарет беше прекалено хубава, а дори не се опитваше да бъде привлекателна. Съвсем не. Ясно беше, че изобщо не се интересува как изглежда в очите на другите, което бе много странно за една жена. Може би се чувстваше така само щом той беше край нея. Сигурно ѝ беше антипатичен и затова изобщо не полагаше усилия да го впечатли.

Такова отношение беше изключение. Жените просто го обожаваша. Изкушаваше се да я завоюва. По дяволите, що за мисъл?

Най-сетне тя рече:

— Като се изключат сватбите и погребенията...

— Баба ми ли? — ужасено я прекъсна той.

— Не, не — Абигейл е в отлично здраве. Или поне беше, преди да замина. Но вече е доста странна.

— Глупости...

— Напротив. Зрението ѝ е лошо, което може би обяснява защо вижда несъществуващи неща. Докато живеех в „Горския кът“,

непрекъснато идваше да ми каже, че в къщата са проникнали крадци. Шепнесе ми го, защото се боеше да не я чуят, а наоколо нямаше никого.

Себастиан се усмихна.

— Добре де, баба се е побъркала. Бих казал, че на осемдесет и седем това ѝ е простено.

Вместо да отговори Маргарет, се втренчи в устните му, което силно го смути. Усмивката му се стопи дори преди да е осъзнал, че я е имало. Тя се нацупи и продължи:

— Изключително съм привързана към старицата, но ми беше нужно време, докато си спечеля благоразположението ѝ.

— Невъзможно. Тя е най-милата...

— Вече не — прекъсна го Маргарет. — Тя зае твоята страна. Всъщност не е проговорила на баща ти, откакто той се отрече от теб. Ако желае да говори с него, изпраща някого като посредник.

Себастиан слушаше и не вярваше на ушите си. Никога не би предположил, че е възможно баща му и баба му да се скарат така след дуела. Помежду им винаги цареше пълно разбирателство — две сродни души. Сякаш не му стигаше вината, която изпитваше за смъртта на Джайлс, а сега и това.

— Но както казвах — отново поде младата жена, — не ми беше лесно да спечеля Аби, особено след като Дъглас повери зимната си градина на моите грижи. Баща ти беше научил колко много обичам градинарството. Опитваше се да ми помогне да изляза от своя траур, но Аби не виждаше нещата така. Зимната градина бе нейно владение и аз навлизах в чужда територия. Държеше се много свадливо и непрекъснато се заяждаше. Но не след дълго започна да ми дава съвети, вместо да ми говори, че нищо не съм вършела като хората. Все пак е срамота, че напоследък лесно плаче. Ето защо често я навестявам, за да я ободря.

— Защо?

— Нима не се досещаш? Мъчно ѝ е за теб. Подозирам, че освен това се сърди на себе си, че е престанала да говори със собствения си син. Много е разтревожена за произшествията, които започнаха да му се случват, макар че не би го признала пред него. Няколко пъти намекна, че ти лесно би стигнал до дъното на тази история и би сложил край на нечии пъклени планове, което ме убеди, че трябва да

те намеря. Да не говорим за оплакванията ѝ, че Сесил не ѝ идва на гости. Доколкото разбирам, бил ѝ е много близък.

— Да не е умрял?

Тя го изгледа кисело.

— Нужно ли е да предполагаш за всеки, че е умрял? Не, доколкото знам, той е жив и здрав. Но след дуела двамата с баща ти се отчуждиха и той вече не идва в „Горския кът“.

Себастиан остана като попарен. Боже мили, още вина, която трябваше да понесе.

— Мисля, че навремето тя го е обичала като роден син — обади се Маргарет. — Чух, че като малък Сесил бил по-често в „Горския кът“, отколкото в собствения си дом. Майка му била починала и затова двамата с Аби много се привързали един към друг. Поне това схванах от нещата, които баба ти ми разправяше.

Себастиан въздъхна.

— Вратата на „Горския кът“ вероятно ще бъде затворена за мен. Баща ми достатъчно ясно заяви, че вече не съм добре дошъл там.

— Това наистина би било проблем — съгласи се Маргарет и свъси чело. — Сигурен ли си, че не можеш да се сдобриш с Дъглас?

— Да. Току-що разбрах от теб, че заради дуела е развалил отношенията си със Сесил. Тъкмо заради Сесил баща ми ме изрита от къщи като мръсно пале. Отчуждението, което после е настъпило между тях, сигурно само го е ожесточило допълнително към мен.

— Или пък го е накарало да дойде на себе си и да осъзнае кой е по-важен — предположи Маргарет.

Той изсумтя.

— Не разбираш. Баща ми беше толкова близък със Сесил, колкото аз — с Джайлс. Такава дълбока дружба се гради на чест и достойнство. Баща ми трябваше да се отрече от мен. Убих единствения син на най-добрия му приятел, и то след като той изрично ми забрани да нараня Джайлс.

— А ти защо не го послуша?

— Господи, нима мислиш, че е било нарочно? Беше нещастна случайност, по дяволите!

— Мисля, че ти се опитваш да се измъкнеш от нашето споразумение — недоволно отвърна Маргарет. — Има много начини да проникнеш в родния си дом. Постарай се!

— Постарах се и не можах нищо да измисля. Твой ред е.

Тя го изгледа яростно.

— Маскирай се — нареди му.

Той повдигна вежда.

— От собственото си семейство? Мога да си сложа рокля и те пак ще ме познаят по очите. Нов опит, лейди Маргарет.

Тя се разсмя:

— Ти, в рокля? Боже мили, това е гениално! Виж ти, никога не би ми хрумнало.

— И по-добре. Не се надявай да ме видиш по дамско облекло.

— Не, не. — Тя се засмя. — Разбира се, че това няма да свърши работа. Просто няма женски дрехи в твоя размер... — Отново прихна. — Олеле, сега не мога да си избия тази представа от главата! Ха-ха!

— Да ти помогна ли? — изръмжа Себастиан и заплашително пристъпи към нея.

Тя отскочи назад.

— Хей, долу ръцете! — Намръщи му се, а веселото ѝ настроение се беше изпарило. — Добре тогава — въздъхна, — остава най-очевидният вариант.

— Какво ще рече това? Няма очевиден вариант.

— Разбира се, че има. За известно време можем да се преструваме на женени. Това ще ти отвори вратата на „Горския кът“. Там моят съпруг ще бъде добре дошъл.

— Това ли е гениалната ти идея?

— Да. Отсъствах от Англия четири месеца. Напълно логично е, че през този период може да съм се омъжила. Освен това не предлагам да си останем женени завинаги — опазил ме Бог. И определено не ти предлагам наистина да се оженим. Това въобще не е необходимо. Никой у дома не може да докаже, че не сме съпрузи, тъй като сватбата ни уж се е състояла в Европа. Естествено ще се наложи да минем през фиктивен развод, щом откриеш кой стои в дъното на тази история и отстраниш непосредствената заплаха за живота на баща ти.

Себастиан я зяпна, поразен от разсъжденията и.

— Скъпа Маги — студено поде той, — пропускаш нещо. Истински или не, един развод ще те бележи с позорно клеймо до края на живота ти.

— Глупости. Когато хората научат защо съм се решила на такава саможертва, ще се превърна в героиня.

Бракът с него — саможертва? Е, това беше неприятно. За съжаление по всяка вероятност тя беше права. Положението на неин съпруг нямаше да го върне в семейното лоно, но може би щеше да му позволи една-две визити до „Горския кът“. Сигурно това беше напълно достатъчно. Ако подозренията ѝ бяха основателни, кошерът щеше да забръмчи.

Тъй като не смяташе да товари съвестта си и с нейната репутация, я предупреди:

— Не е изключено тази стъпка да се окаже излишна. Ще ми трябват няколко дена, за да проверя нужно ли е да прибъгваме до нея. Все пак предлагаш сериозна шарада, затова не е зле междувременно добре да си помислиш. — Но понеже забележката за „саможертвата“ не му излизаше от ума, язвително рече: — Помисли си внимателно дали желаш дори да се преструваш, че си се омъжила за човек като мен.

Маргарет въпросително го изгледа. Той се приближи към нея и я погали по бузата с opakото на дланта си.

— Ще се налага да се преструваш на влюбена в мен, да свикнеш с докосването ми, с целувките ми. Може би трябва да се поупражняваме, за да разберем дали изобщо си способна на такива преструвки.

Минаха няколко секунди, преди тя да осъзнае смисъла на думите му. Страните ѝ пламнаха като божури.

— Няма да има никакви подобни преструвки или упражнения! Уф, Себастиан, много добре знаеш, че дори най-беглите прояви на обич между съпрузи са допустими само на четири очи. Винаги съм смятала това за доста глупаво, но сега съм адски благодарна, че е така. Що се отнася до преструвките, че съм влюбена в теб — ако се наложи, и с това ще се справя някак.

ДЕВЕТА ГЛАВА

През нощта можеха да достигнат пристанището, но капитанът им беше твърде предпазлив и не позволи да продължат след започването на проливния дъжд. Въпреки че движението по Ламанша беше доста натоварено, един стар морски вълк без проблеми би избегнал сблъсъка с друг кораб. Всъщност нямаше значение по кое време на денонощието ще акостират в Дувър, защото целта им се намираше малко по-надолу по крайбрежието.

Маргарет беше благодарна за допълнителното време, тъй като ѝ се искаше внимателно да подготви Една по въпроса за възможната женитба, така че ако стане необходимо, двамата с Оливър да потвърдят историята за сватбата. Не беше предполагала, че самата идея за брак така ще скандализира камериерката.

— Не можеш да го направиш — безцеремонно я отрязва Една.

— Напротив, мога — възпротиви се Маргарет. — Имай предвид, че той е Себастиан Таунсенд.

— Точно така: обезнаследеният син на графа, с чието семейство си толкова близка. Ако го беше срещнала при нормални обстоятелства, щеше надменно да го отблъснеш. Няма никакъв смисъл в това да се омъжваш за него.

Маргарет не предполагаше, че ще се наложи да убеждава Една, но все пак изтъкна няколко причини:

— Никога не съм споменавала за това пред някого, дори пред Флорънс, с която споделях за всичко, когато бяхме деца, но навремето бях безумно очарована от него — преди дуела, разбира се. Логично е през всичките тези години да съм таила към него нежни чувства и да съм се зарадвала, че го виждам отново. Също толкова логично съм решила, че мога да го сдобря със семейството му. Ти сама отбеляза колко е красив — достатъчно, за да завърти главата на което и да е момиче.

— Не и твоята глава — недоволно изпухтя камериерката.

— Не, не и моята, но разбираш накъде бия. Съвсем спокойно бих могла да се влюбя и да се омъжа за него въпреки всички причини, поради които не би трябвало да го правя. Освен това още не сме решили да се преструваме, но ако се стигне дотам, ще бъде в името на благородна кауза, Една. Нека не забравяме защо тръгнах да, го търся.

Накрая камериерката неохотно беше приела доводите ѝ и беше отишла да съобщи на Оливър какво да очаква. Маргарет обаче също изпитваше съмнения, особено след предупреждението на Себастиан за целувките му. Щеше да му даде да разбере, че няма да търпи нищо подобно, ала сега той бе различен от мъжа, на когото се възхищаваше като малка. Бе наемник, готов на всичко, за да изпълни задачата си, тъй че щеше ли да спази ограничения, наложени му от нея?

Легна си разколебана, но на сутринта се събуди с подновена решимост да стори всичко нужно, за да избави Дъглас от беда. Ако това означаваше да се преструва, че е съпруга на Себастиан Таунсенд — добре.

Намери го на палубата, загледан унило в крайбрежието на Англия, което най-после се беше появило на хоризонта. Маргарет се беше затъжила ужасно за родината си, а бе отсъствала едва четири месеца. Колко ли тежко му беше на него, който не бе стъпвал на английска земя единайсет години? Той твърдеше, че това не го интересува, но... но друг път!

Пешовете на балтона му се вееха на силния вятър. На всеки друг мъж елегантната дреха би стояла ослепително. Себастиан само изглеждаше по-страховит. И все пак бе толкова дяволски красив, че дъхът ѝ секна. Нарастващото привличане, което усещаше към него, можеше да се превърне в проблем. Сигурна бе, че то се корени в детското ѝ увлечение по него, ала все пак...

Застана до него, макар че се поколеба да прекъсне мислите му — толкова навъсен изглеждаше. Затова се изненада, когато той проговори:

— Хенри Гарвана.

— Моля?

— Името, което ще използвам, докато живея у вас.

Тя се разсмя.

— Прощавай, но просто не ми приличаш на „Хенри“. Не можа ли да измислиш нещо по-добро?

— Какво например? Черния Барт? — Смехът ѝ го подтикна да добави: — Чудесно знаеш, че Хенри е име, най-благородно от благородните.

— Кралско име. Щом искаш Хенри — така да бъде. Ще уведомя Една и Оливър. Вече ги предупредих, че не е изключено да се преструваме на съпрузи.

— Представям си колко добре са приели новината — иронично подметна той.

Маргарет извъртя очи.

— Една направо беше скандализирана. Но аз я убедих, че ако решим да поемем по този път, ще е в името на добра кауза. Да не говорим, че още не е решено.

Себастиан се съгласи:

— Ако открия каквото е потребно да знам, преди някой да разбере, че съм се прибрал, няма да участваш в никакъв маскарад.

— Дадено.

Акостираха малко преди обяд. Пътниците и животните бяха свалени на брега. Жребецът на Себастиан създаде големи проблеми. Скопецът на Джон беше спокоен както обикновено. Но и жребецът се успокои, когато се озова на твърда земя.

За разлика от господаря си. Себастиан бе обзет от меланхолия в мига, в който стъпи на английска земя. Божичко, не си беше давал сметка колко много му е домъчняло за родината. Огорчението, с което живееше, и което бе погребано толкова дълбоко, че се бе сраснало с личността му, се надигна като жлъч в гърлото му.

Изобщо не биваше да си тръгва отгук. Само защото баща му го беше изпъдил с проклятие, не означаваше, че действително е длъжен да се махне. Не беше се вслушал в думите на Дъглас и бе отишъл на дуела. Какво значение имаше още едно неподчинение? Но тогава го измъчваше ужасяваща вина. Вина, която още не бе изчезнала и вгорчаваше живота му след толкова години.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Маргарет обичаше дома си. Три етажа от бял дъб, заобиколени от цветя — нейните цветя. Тя ги беше засадила. Всяка пролет се превръщаше в квачка, която чака излюпването на пиленцата — или цъфването на цветята. Макар че „Горския кът“, имението на Таунзендови, бе разкошно и в него винаги я очакваше стая, там се чувстваше комфортно единствено поради привързаността си към Дъглас и Абигейл. Всъщност предпочиташе своя дом. Той си беше неин. Персоналът беше неин. Историята на къщата бе нейна. А по великолепието изобщо не отстъпваше на „Горския кът“.

Боже мили, колко хубаво бе да се завърнеш у дома! Прислужниците се бяха затъжили за нея. Няколко от тях изтичаха до входния портал, за да я поздравят. Готвачката Гъси даже се просълзи:

— Най-после няма да се разкъсам от угризения, че приготвям най-фантастичните си гозби, докато ти не си тук да им се насладиш — каза Гъси и леко я сгълча: — Твърде дълго се забавихте, лейди Маргарет!

— За това си имаше обективни причини — отвърна тя. — Предполагам, че виното е пристигнало без никакви проблеми?

— Да. Довечера дори ще отворя една бутилка по случай благополучното ви прибиране у дома.

Готвачката едва се беше скрила в къщата, когато конярът пристигна задъхан:

— Слава Богу, милейди! Сега вашият звяр отново ще е принуден да се държи прилично.

Маргарет се усмихна. Кой знае защо, мъжът много обичаше да изкарва кобилата й „звяр“. Пастичка беше сладка като името си — поне когато нейната господарка беше наблизо.

— Утре ще се върна към обичайния си дневен режим — осведоми го Маргарет, — но нея ще навестя още този следобед.

— Благодаря, милейди. Утре сутринта ще ви чака оседлана и готова за езда.

Мина известно време, докато успее да размени по няколко думи с всеки прислужник. Всички бяха дошли да я поздравят още преди да е стигнала вратата. Икономката Флорънс се появи последна. Въпреки че беше израснала в „Белите дъбове“ и като малки двете с Маргарет често си играеха заедно, тя бе най-новият член на персонала. Беше наследила длъжността икономка преди пет години от майка си. Подобно на Една, тя се отнасяше към Маргарет с по-голяма фамилиарност в сравнение с останалите слуги.

Докато всички останали хвърляха любопитни погледи на двамата мъже и момчето с тях (кои по-прикрито, кои явно ги зяпаха), единствено Флорънс направо попита:

— Да сложа ли допълнителни прибори на масата за вечеря? И да приготвя ли стан?

— Отговорът и на двете е „да“. Имам гости.

Икономката кимна, приведе се напред и прошепна:

— Този същият ли е, за когото си мисля?

Разбира се, погледът ѝ беше отправен към Себастиан. Яхнал черния си жребец, той стоеше и наблюдаваше посрещането с непроницаем израз. Заплашителното му излъчване отблъскваше всеки опит за разговор. Ако имаха избор, повечето хора вероятно биха хукнали по-далеч от него.

Дори не беше сигурна какво го прави толкова... недостъпен. В никакъв случай не можеше да се нарече срамежлива, но дори тя започваше да се изнервя в негово присъствие, затова лесно можеше да си представи какво им е на другите. Въпреки че вече няколко пъти бяха разговаряли, все още се притесняваше от него.

Маргарет дръпна Флорънс настрана и отговори:

— Да, същият. Но засега това трябва да остане наша тайна. Той не иска никой да узнае, че се е завърнал, и в това отношение ще му угодим.

— Дори семейството му ли?

— Особено семейството му.

— Че тогава защо се е завърнал?

Маргарет се втрени в икономката, докато Флорънс най-после схвана.

— Добре де — нацупи се тя. — Дръж го в тайна. Какво ли ме интересува мен? Ако ми се стори, че някой го е познал, ще имам

грижата да му запуша устата. Но не вярвам да се стигне дотам. Аз самата едва го познах. Божичко, та той се е... променил.

Меко казано, но Маргарет се задоволи да кимне. Не ѝ беше приятно да има тайни от Флорънс. Дори не беше споделила с приятелката си истинската причина за пътуването си в Европа, защото знаеше, че тя ще се опита да я разубеди. Преди никога не беше крила нещо от Флорънс, но пък и нямаше причини за подобна потайност. По природа беше пряма и откровена, понякога до грубост.

Дори ѝ се струваше, че се е промъкнала в къщата си и всъщност точно това бе станало. През миналия век Еджфорд се беше разраснал от сънливо селце в процъфтяващо градче, което се грижеше за нуждите на благородниците в околността. Намираще се по пътя от Дувър за „Белите дъбове“, но те старателно го бяха заобиколили, също както няколко близки имения. Когато приближиха дома ѝ, тя бе предложила Себастиан да се вози в каретата, за да не би някой случаен пътник да го разпознае, но той бе отказал, нареждайки на Оливър да го последва.

Докато отиваше към Себастиан, Маргарет го чу да казва:

— Тимъти, момко, време ти е да си заслужиш хляба. С Джон ще ни познаят, но теб никой няма да те познае, тъй че си плюй на петите и виж какво можеш да разузнаеш за семейството ми.

Маргарет настръхна. Момчето ѝ харесваше, а от Джон бе научила как се е озовало при тях. Не ѝ харесваше обаче начинът, по който Себастиан смяташе да го използва, и щеше да му потърси сметка, ако не беше забелязала колко възхитен е Тимъти от възложената му задача.

Ето защо каза:

— Първо заповядайте вътре. Моята икономка ще ви заведе в стаите ви. Освен това скоро ще стане време за вечеря и може би ще пожелаете да почакате до утре, преди да започнете с разследванията.

Тимъти погледна към Себастиан за разрешение, преди да се втурне в къщата. Маргарет се обърна и установи, че младият мъж многозначително е повдигнал вежда.

— Значи смяташ, че момъкът не може да се справи със задачата?

— Прекалено е малък, за да върши твоята работа, нали? — отвърна тя.

— Съвсем не. Част от моята работа се състои в това да възлагам поръчки на този, който може да ги изпълни най-добре. В случая той е единственото непознато лице от трима ни. Освен това е достатъчно малък, за да задава въпроси, които могат да минат за невинно детско любопитство. Бъди сигурна, Маги, че ако преценя за нужно, и теб ще впрегна на работа.

Последното прозвуча доста грубо, може би само заради тона, с който бе изречено. Все пак Маги побърза да се скрие в къщата. Наистина беше изтощително да се намираш около този човек. Не само че ѝ беше трудно да преодолява привличането си към Себастиан. В негово присъствие се чувстваше несигурна, неспокойна, нервна, сприхава, което на свой ред я караше да издига защитна стена около себе си. Божичко, та нали безброй хора ѝ бяха казвали, че е най-милият човек на света! Да, но не бяха край него.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато слезе за вечеря, Маргарет отново беше на себе си. Макар и последен писък на модата, пътническите ѝ костюми бяха ушити от плътни, здрави материи, които не изискваха много грижи, затова не бяха особено удобни. Облечена в греховно удобно, нежно прасковено кадифе, добре отпочинала след кратка дрямка, Маргарет се чувстваше готова да се изправи пред гостите си.

Очакваше да ги заvari и тримата в трапезарията, но намери там само Себастиан, седнал начело на масата. Каква наглост! И не се беше облякъл за вечеря. Носеше същата риза без шалче, отворена на врата и с широки ръкави, прихванати на китките с ръкавели. Липсваха само обицата и превръзката на окото.

Дейвид, който редовно прислужваше на масата и стоеше на пост до вратата, буквално се тресеше от страх. Разбира се, вероятната причина за тази нервност бе зловещо дългият кинжал, с който Себастиан си набождаше парчетата месо от чиниите с ордьоври. Прислужниците в нейния дом много добре знаеха, че не бива да сервират ястията преди нейното пристигане. Себастиан сигурно здравата беше уплашил Дейвид, за да го накара да пренебрегне етикета.

Себастиан се изправи при влизането ѝ и издърпа стола до своя. Не би избрала да седне толкова близо до него, но по всичко личеше, че ще вечерят само двамата. Би било високомерно от нейна страна да отиде в другия край на масата, принуждавайки ги да повишават глас, за да се чуват. Масата действително бе дълга. Но следващия път щеше да пристигне преди него, за да заеме челното място.

Дейвид побърза да напълни чашата ѝ с вино, после се оттегли, за да ѝ поднесе ордьовър. Тя използва този промеждутък, за да прошепне на Себастиан:

— Днес икономката ми Флорънс те разпозна. Нищо чудно и някой от останалите слуги да те познае. Вероятно трябва да направим официално съобщение защо желаеш да останеш инкогнито...

— Не е нужно — прекъсна я той. — Разговарях с всеки от прислужниците ти поотделно. Те ще мълчат.

— Каква самоувереност. Да не би да си ги заплашил, че ще ги избиеш в съня им, ако гъкнат?

— Охо, значи даваш тон? Ей-сега ще започна да ти пригласям.

Маргарет се изчерви. Нямаше с какво да оправдае своята грубост, освен с нерви. Просто не беше очаквала, че ще вечеря сама с него.

— Извинявам се. Чувството за хумор ми изневери.

— Значи си се опитвала да ме разсмееш? В такъв случай нека те предупредя: аз не се смея.

— Глупости. Всеки се смее. Заложено е в човешката природа.

— Сега пък изкара, че не съм човек.

Маргарет скръцна със зъби. Проклетник такъв! А ордъвърът ѝ дори не бе пристигнал. Беше сигурна, че тази вечеря ще се окаже най-дългата в живота ѝ.

В стремежа си да насочи разговора в правилната посока, тя отбеляза:

— Очаквах Джон и Тимъти да се присъединят към нас. Не са ли гладни?

— Напротив — отвърна Себастиан. — Но завръщането в Англия имаше дълбоко въздействие върху Джон. Според изискванията на етикета той е длъжен да се храни с останалите слуги. В края на краищата, е мой камериер.

— Доколкото подразбрах е и нещо повече.

— Да, вярно е, че двамата преживяхме много. Но е безсмислено да споря с него. Въпросът не е само в Англия, а и в тази къща. Напомня му за стародавните традиции и тям подобни. Сега Джон е обратно в стадото.

— Не си щастлив, че се е завърнал към протокола.

— Не съм, но и с кон не би могла да го довлечеш тук. А момчето слуша Джон.

Маргарет също не бе щастлива от дезертърството на Джон. Това означаваше да прекара насаме със Себастиан много вечери и обеда. Дори не можеше да покани гости, защото трябваше да запазят в тайна неговото присъствие в дома ѝ. Оставаше ѝ да се надява, че Себастиан няма да се задържи в имението ѝ много дълго. Би могла да положи

усилия да се разбира добре с него въпреки инстинктивната си неприязън.

— Между другото, защо не си пожелала да дебютираш във висшето лондонско общество?

Маргарет го изгледа смаяно, чудейки се колко дълго е премислял въпроса си, преди най-накрая да го зададе. Много обстоятелства бяха отговорни за сегашното ѝ състояние на неомъжена жена. Някои от тях бяха всеобщо достойние, но той нямаше как да ги е чувал. Не видя причина да премълчава:

— Не че не исках дебют, но когато настъпи подходящият момент, все още бях в траур. Баща ми току-що беше починал. Живеех в нов дом с твоя баща. Когато траурът ми изтече, вече бях на мнението, че спокойно мога да мина и без съпруг. Та нали бях видяла докъде води сърдечната мъка от случая със сестра ми? Освен това непрекъснато виждах как брат ти и Жюлиет се дърлят като куче и котка, което също не е добра препоръка за брака.

— Признай: отказала си дебют, защото си смятала, че никой няма да те вземе.

Дали се мъчеше да я подразни, или наистина мислеше така? Повероятно беше второто. Съмняваше се, че Гарвана знае що е шега.

— Глупости! — изсумтя. — Освен това не съм приключила.

— Тоест, решила си да не се омъжваш?

— За един кратък период отговорът ми е „да“. Но това беше каприз на младо момиче. Просто не бях достатъчно голяма, за да подхожда зряло към въпроса. Но когато дойдох на себе си и осъзнах, че е глупаво да не се омъжа заради разбитото сърце на сестра ми и постоянните препирни на брат ти и жена му, вече бях прецъфтяла за дебют.

— За Бога, била си на двайсет и три! За какво „прецъфтяване“ ми говориш?

— Позволи на мен да реша!

Той се облегна на стола си и небрежно подхвърли:

— Трудно ми е да повярвам, че през всичките тези години никой не те е ухаждал. Да не би всички млади жребци да са напуснали околността?

— Нищо подобно. Ухажваха ме до втръсване.

— И сред тях не се намери нито един свестен?

— Е, имаше неколцина подходящи кандидати, но аз май бях вдигнала много високо летвата. Нали разбираш, можех да избирам. Ако баща ми беше жив, вероятно щеше да каже добра дума за някого и аз сигурно щях да се съглася с него. Но тъй като имах избор, не виждах причина да бързам.

— Значи си избрала да бъдеш стара мома?

Маргарет пак скръцна със зъби. Обидите се трупаха една след друга.

— Наистина, Себастиан — хладно отвърна тя, — прекаляваш в стремежа си да се покажеш очарователен.

— Да, знам. Лош навик.

Тя едва не се засмя. Все пак успя да се удържи, тъй като това би го насърчило за още обидни забележки, и рече благовъзпитано:

— По една случайност все още продължавам да съм ухажвана.

— Познавам ли го?

— По всяка вероятност. Томас Пиърмонт, синът на виконт Риджмор, ако още го помниш.

— Малкият Томи? Когато си тръгнах, той още носеше къси панталонки. Не може да е достатъчно голям за теб.

Маргарет се наежи.

— Не че възрастта има значение, но разликата между нас е само една година. Освен това почитаемият Даниел Куртоа, когото вероятно не познаваш, има сериозни намерения спрямо мен.

— Куртоа сигурно те ухажва куртоазно. Ха-ха!

Тя го изпепели с поглед, но все пак продължи:

— С майка му се преместиха тук само преди две години. Купиха старата къща на скалите, след като Ангъс Мерпуедър се премести в Лондон, за да бъде по-близо до внуците си.

— Никога не съм чувал за него.

— Разбира се.

— Само тези двамата ли са?

— При положение че нито един от тях не ме интересува, са предостатъчно.

— Значи си решена да останеш стара мома. По-добре си го кажи с ръка на сърцето, Маги.

— Щом толкова държиш да знаеш, планирам да замина за Лондон, за да имам по-големи възможности за избор. Не възнамерявам

да се съревновавам с рояк кискаци се дебютантки.

— И как смяташ да избегнеш борбата с тях?

— Като посетя няколко грижливо подбрани приема и сама отправя предложение на мъжа, когото избира. Още една-две години и ще събера смелост за подобна крачка.

Ти май не се шегуваш? — учудено попита Себастиан.

— Изобщо.

— Струва ми се, че твърде дълго си била без надзор, Маги, и това ти е размътило ума.

Тя се усмихна напрегнато.

— Благодаря, но умът ми е много добре.

— Обаче не си разбрала, че ако това се разчуе, ще станеш за посмешище?

— И защо трябва да се разчуе? Уверявам те, че мога да бъда много дискретна и ловка. Освен това не възнамерявам да предложа на първия срещнат.

— Един или два пъти... по дяволите, един път е напълно достатъчно. Помисли: графска дъщеря предлага брак. Клюката е твърде сочна, за да не плъзне.

— Освен ако въпросният мъж не приеме. Тогава най-целесъобразно ще бъде да си държи езика зад зъбите, нали? Вие, сър, сте изключително черноглед.

— Не, просто съм се научил да разглеждам дадена ситуация от всички страни. Освен това дотогава ще си заклеймена като изоставена — изтъкна той. — Само непървородни синове могат да пренебрегнат такъв позор.

— И така да е, пропускаш първостепенен мотив — въздъхна Маргарет.

— Твоето знойно тяло?

Страните ѝ поруменяха. Тя се изправи и захвърли салфетката си върху току-що пристигналия десерт. Смутеният лакей светкавично се отправи към вратата. Господи, не можеше да повярва, че Себастиан е казал това, и то в присъствието на прислужник!

— Без капчица съмнение ти си най-гадният и гнусен тип, когото съм срещала. Говорех за титлата, която ще премине върху сина на съпруга ми, което е много по-стимулиращо от...

— От едно знойно тяло — подсказа ѝ той. Страните ѝ съвсем се зачервиха.

Без да мисли, Маргарет вдигна изцапаната с бита сметана и шоколадов крем салфетка и я метна върху главата му. По дяволите, не улучи! Но на път към вратата поне забеляза, че шоколадът и сметаната се разтекоха по челото му.

— Не полудявай, Маги! — извика той подире ѝ.

— Ти ли ще ми кажеш, злобар такъв!

Смях ли чу? Не, сигурно въображението ѝ погаждаше номера. Помнеше, че Себастиан Таунзенд е забравил да се смее.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Свежият есенен вятър развяваше полата на костюма ѝ за езда, докато тя вървеше към конюшнията. Страстна ездачка, Маргарет притежаваше няколко екипа, по един за всеки ден от седмицата, и си налагаше да се въздържа от покупката на още. Днес Една ѝ беше приготвила изумруденозеления и бе украсила шапката ѝ с бели и зелени дантелени панделки.

Маргарет бе модно облечена, но нямаше кой да го оцени. Тя въздъхна. Тази сутрин се беше успала. Снощи дълго не можа да заспи, защото бе бясна на Себастиан и ужасена от собственото си поведение. Все още не можеше да повярва, че е забравила всякакви обноски и го е замерила със салфетката. Този мъж я побъркваше.

Когато преди малко слезе долу, къщата беше тиха. Вероятно Флорънс и Гъси бяха отишли на пазар в Еджфорд, за да попълнят запасите в килера. В трапезарията бяха оставени няколко дребни сладки. Маргарет грабна две и ги уви в салфетка — една за нея и една за кобилата ѝ Пастичка. Преди да замине за Европа, Даниел Куртоа всяка сутрин се отбиваше при нея да поездят. Сигурно бе редно да му пише, че е пристигнала. От друга страна, нищо чудно да е започнал да ухажва друга за четирите месеца на отсъствието ѝ.

В тукашните тесни социални кръгове имаше няколко дами, към които той би могъл да пренасочи вниманието си. Всъщност кръговете вече не бяха чак толкова тесни. Благодарение на отличното си местоположение (достатъчно близо до Лондон и още по-близо до крайбрежието и скалите, от които се разкриваха прекрасни гледки) през изминалите няколко години Еджфорд беше привлякъл нови жители. Те си бяха построили къщи или бяха купили стари имоти, които можеха да се разширят. Много от тях бяха постъпили така по примера на Албърта Дориен.

Цели петнайсет години Албърта, която носеше високата титла на вдовстваща херцогиня, играеше ролята на социален матриарх в околността. Тя често приемаше гости, което включваше не един, а два

големи бала годишно, на които присъстваше каймакът на лондонското висше общество. Тази година Маргарет беше пропуснала летния бал заради пътуването си. Беше се запознала с Даниел на друг прием у Албърта.

Въздъхна при мисълта за Даниел. Беше постъпила егоистично, тъй като продължаваше приятелството си с него без намерение да му става съпруга. Въпреки че той беше доста добра партия, тя не гледаше на него по този начин. Харесваше го. Беше ѝ приятел. И двамата притежаваха чувство за хумор. Но той не я вълнуваше романтично. Затова не го насърчаваше, не флиртуваше с него и ясно му показваше, че взаимоотношенията им не могат да се променят. Вероятно по тази причина той никога не ѝ беше отправял официално предложение. Може би бяха само приятели и тя си беше въобразила, че я ухажва.

Главният коняр Нед изведе Пастичка от конюшните. Маргарет беше изненадана, че не ѝ се налага да чака.

— Нали не си я държал оседлана през цялото време? — попита тя с укор.

— Не, милейди — увери я мъжът. — Една ме предупреди, че слизате.

— Така ли?

Маргарет се разсея от кобилата, която я беше подушила и се опитваше да изскубне юздите от ръцете на Нед, за да отиде час по-скоро при господарката си. От радост животното за малко да я събори на земята.

— Наистина се е затъжила за вас — казваше конярят. — Първия месец, докато ви нямаше, страдаше ужасно и почти не ядеше. Всеки път, щом се опитвах да я приближа, гледаше да ме ухапе. Накрая трябваше да я подкупвам с бучки захар, за да се държи прилично.

Наложи се Маргарет да направи същото. Бързо предложи на Пастичка двете сладки, за да я успокои. Кобилата едновременно я поздравяваше и упрекваше.

— Бих предложил да я яхнете незабавно — каза Нед. — Твърде е развълнувана от вашето завръщане, за да кротува. Ян всеки момент ще дойде. Сега оседлава.

Ян, друг коняр в „Белите дъбове“, беше редовният ѝ ескорт. Налагаше се да я придружава, тъй като Даниел обикновено яздеше с нея.

Ще направя едно бързо кръгче, за да я поуморя, и ще се върна за Ян.

Добра идея — съгласи се Нед и ѝ помогна да възседне Пастичка.

Едва успя да се качи на седлото и кобилата препусна в галоп. Маргарет я обичаше, но понякога Пастичка твърде силно проявяваше чистокръвната си порода. Произхождаше от толкова прочут род състезателни коне, че много коневъди я молеха да им я даде за разплод. Тя неизменно отказваше. Не желаше любимката ѝ да стане твърде дебела за езда.

Шапката ѝ изхвърча при краткото препускане около къщата. Добре поне, че тя самата не излетя от седлото. Размина ѝ се на косъм. Пастичка беше зажадняла за хубава езда. Маргарет вдигна шапката и отново си я сложи, но не си даде труд да я нагласи под правилен ъгъл. Реши, че така или иначе ще я махне, за да не ѝ пречи. Но не стигна дотам.

Тъкмо препусна към конюшните, за да повика Ян, и видя, че Даниел чука на вратата. Щом я зърна, той ѝ се усмихна щастливо:

— Боже мили, Маги, бях започнал да мисля, че никога няма да се върнеш!

Тя се изчерви и слезе от Пастичка. Даниел никога преди не я беше наричал Маги. Това обръщение бе запазено за хората, които я познаваха от цял живот. Не можеше да си представи откъде се е сетил да използва галеното ѝ име. Това означаваше, че той ѝ е дал свой личен прякор, което беше прекалено интимно за взаимоотношенията им. Божичко, какво ли си е мислел, докато тя е пътувала в чужбина?

Даниел Куртоа беше представителен мъж. Русокос, синеок, със силно и стройно тяло. Беше много красив, дори по-красив, отколкото си го спомняше. Може би впечатлението се дължеше на мустаците, които си беше пуснал. Те му придаваха неустоимия вид на женкар.

— Радвам се да те видя, Даниел — усмихна му се тя. — Кога разбра, че съм се прибрала?

— Рано тази сутрин, на минаване оттук. Придобих навика два-три пъти всяка седмица да се отбивам у вас, за да проверя дали не си се върнала. Изобщо не очаквах, че толкова ще се забавиш.

— Нито пък...

Тя не успя да довърши, защото мечешката му прегръдка направо ѝ спря дъха. Не стига, че беше крайно неприлична, ами и едва не я

смаза. Първо кобилата, сега и това. Стигаше ѝ толкова блъскане и мачкане за една сутрин.

После вратата на къщата се отвори и нечий заплашителен глас изрече:

— Дано имаш невинна причина да прегръщаш така жена ми.

Даниел незабавно я пусна. Тя не успя да успокои дишането си, защото дъхът ѝ отново секна, когато видя Себастиан да стои на прага със заплашително изражение. Спомни си колко страховит изглеждаше, когато го зърна за пръв път. Е, тогава бледнееше в сравнение със сега. В очите му се четеше желание за убийство, а тонът му внушаваше, че това убийство ще бъде осъществено, ако бързо не чуе достатъчно невинна причина.

Изглежда, Даниел беше стигнал до същия извод, но бе твърде шокиран, за да отговори. Просто зяпаше невярващо Себастиан и лицето му почервения. Страните на Маргарет също бяха поруменели, но от гняв. Кога бяха решили, че ще се преструват на съпрузи? Да не беше пропуснала нещо? Би могла да се закълне, че Себастиан първо щеше да проучи дали е необходимо да се правят на женени. И в последна сметка окончателното решение не трябваше ли да е нейно?

— Да ти подсказва? — Себастиан наруши болезненото мълчание и бавно тръгна към тях. — Познаваш я от детинство? Или пък си стар приятел на семейството? Роднина, за когото не знам?

Даниел бързо се изтръгна от вцепенението си:

— С Маргарет сме стари приятели — е, всъщност само от няколко години. Аз просто я прегръщах за добре дошла.

— Невинно, предполагам — по-мекото рече Себастиан и скръсти ръце на гърдите си, но после добави: — Все пак отгук нататък си дръж лапите по-далече от нея — като предпазна мярка, нали разбираш? Нищо лично, стари дружже. Просто с ужас за себе си откривам, че съм страшно ревнив съпруг.

Даниел леко се отпусна. Дори кимна и вежливо подаде ръка, за да се представи:

— Казвам се Даниел Куртоа. А вие?

Себастиан му обърна гръб и се прибра в къщата, без да отговори. Каква грубост! И на всичкото отгоре остави Маргарет да се оправя с лъжите. Божичко, дано не направеше някой гаф! Не можеше да се каже, че беше добра лъжкия.

— Прощавай, Даниел. Държанието му е непростимо. Аз не помалко от него съм ужасена да науча за ревнивия му характер. Никога преди не съм ставала свидетелка на подобна проява от негова страна.

— Омъжила си се — констатира той потресен. — Не вярвам.

Маргарет определено се почувства неудобно от болката в гласа му.

— Аз самата още не го вярвам — увери го. — Не заминах в Европа да си търся съпруг. Това бе любов от пръв поглед — да, точно така. Като гръм от ясно небе.

— Но той не е чужденец, а англичанин. Кой е?

— Хенри Гарвана.

— За пръв път чувам подобно фамилно име! Лондончанин ли е?

Тя се изчерви:

— Не ми е позволено да издам.

— Сигурно се шегуваш.

— Не. Виж, нека не говорим за това. Скоро ще научиш повече за него.

— Разбирам... Не, по дяволите, не разбирам! — разсърди се той. Нараненото му изражение я накара да изпита вина, когато всъщност го беше излъгала единствено за женитбата си със Себастиан. Никога не му бе давала напразни надежди.

— Ако още не си разбрала, аз съм съсипан! — говореше Даниел. — Мислех си, че... Е, очевидно съм мислел погрешно. По дяволите, та аз даже не обичам да яздя! Просто исках да съм с теб.

Маргарет тъкмо се готвеше да му напомни, че степента им на близост не предполага толкова разгорещена реакция от негова страна, когато той се извъртя и си отиде. Докато яхваше коня си, се обърна и я погледна с погнуса.

Тя въздъхна. Толкова неприятно и толкова излишно. Мътните го взели Себастиан! Какво си въобразяваше, когато обяви „женитбата“ им с безпардонна грубост? Сега новината бързо щеше да плъзне. Още този ден гостите щяха да се стекат на тълпи, за да им пожелаят много щастие и да се запознаят със съпруга ѝ. И какво, по дяволите, щеше да им каже? „Да, омъжих се. Не можете да се запознаете с мъжа ми, така че си вървете.“ Уф! Щеше да избухне огромен скандал.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Откри Себастиан в трапезарията. Стоеше с гръб към вратата и разглеждаше дребните сладки, наредени на масата.

— Кога ще сервираме обяда?

Маргарет се обърка. Как беше разбрал, че е в стаята? Не беше издала никакъв звук. Всъщност нарочно се стараяше да не вдига шум, за да не би някой слуга бързо да дотича при нея с въпроса има ли нужда от нещо.

— По обичайното време, но първо ще видиш аз какво ще ти сервирам!

Той ѝ хвърли поглед през рамо.

— Да не би нещо да не е наред?

Как можеше да изглежда тъй невинен, сякаш току-що не бе преобърнал живота ѝ? Без съмнение ѝ предлагаше примирие, но не беше познал.

— Че какво да не е наред? Ти току-що най-брутално попари надеждите на този млад мъж. Не беше това начинът да съобщиш новината на човек, с когото отдавна съм приятелка. И като казах „новината“, как смееш да променяш решението си за нашата... женитба, без първо да ме предупредиш? Съвсем точно си спомням...

— Успокой се, Маги — прекъсна я той.

Обърна се с лице към нея и пъхна една сметанова петифура в устата си, после бавно облиза пръсти. Боже мили! Почувства се отмаляла, пулсът ѝ се учести. Главата ѝ се замая.

— Недей! — нахвърли се върху нея Себастиан.

Тя примигна.

— Какво?

— Мамка му! — изруга той и отново ѝ показа гръб.

Лишена от гледката на устните му и влажните му пръсти, Маргарет постепенно се окопоти. Не бе сигурна какво точно се е случило, ала прецени, че е по-мъдро да не му мисли много-много.

Себастиан бе успял да разсее гнева ѝ, но тя все още настояваше за отговор:

— Глупостите за твоята ревност... — поде.

— Бяха просто глупости — отвърна той и пак се обърна към нея.

— Знам, но защо го направи? Какъв бе смисълът? И защо изведнъж се оказахме съпрузи, когато дори не беше сигурен, че това ще бъде необходимо?

— Тази сутрин Тимъти се завърна с резултати. Вече съм убеден, че трябва да изиграем фарса, който ти предложи. Бих добавил, че беше на живот и смърт да предотвратят твои евентуални грешки, преди новината да се е разчула.

— Аз не допускам грешки — наежи се Маргарет.

— В обичайния смисъл на думата, вероятно не — великодушно склони Себастиан. — Имах предвид, че можеше да кажеш на Куртоа нещо, което да го остави с впечатлението, че нищо помежду ви не се е променило, когато всъщност нашата „женитба“ променя всичко. Сега схващаш ли, Маги? Като ще е гарга, да е рошава. Не ни трябва някой да те ухахва и по-късно да ни изобличи.

— Много се съмнявам, че щях да кажа нещо от този род. С Даниел не бяхме чак толкова близки.

— Били сте достатъчно близки, за да те опипва навсякъде.

Маргарет се изчерви:

— Измисляш си. Той просто ме прегръщаше за добре дошла.

— Едно ръкостискане щеше да свърши работа — сухо отбеляза Себастиан. — Но както и да е, просто исках максимално бързо да се уверя, че куртоазният Куртоа ще си знае мястото. Тъкмо те търсех, за да ти разкажа какво научих от Тимъти. Когато те заварих в прегръдката на друг, си помислих, че съм закъснял, че ти вече си се издала. В онзи момент споменаването на думата „женитба“ криеше риск, но само така можех да подготвя почвата за нашата измама.

— Едно ръкостискане нямаше ли да свърши работа? — иронизира го тя.

Усмихна ли се Себастиан? Невъзможно, въображението я бе подвело.

— Съжالياвам, но не ми е в стила — отвърна той.

— Аха, значи в стила ти е да пускаш фитили.

Той сви рамене.

— Въпрос на навик. Много ми помага в работата. Когато са ядосани, хората казват неща, които обикновено не биха изrekli.

Тя го изгледа намръщено.

— Не съм твоята мишена, Себастиан, така че недей да прилагаш тази тактика спрямо мен.

— Но ти излъчваш такава великолепа красота, когато се сърдиш, Маги. — Той я огледа. — Трудно е да ти устои човек.

— Пълни глупости — изсумтя Маргарет и гневно излезе от стаята.

Но не стигна далеч. В подножието на стълбището си спомни, че той не ѝ е обяснил защо е решил да се преструват на женени. Проклетникът знаеше, че тя ще се върне да го попита, защото си стоеше където го бе оставила, вперил поглед във вратата, пъхайки поредната сметанова петифура в устата си.

Тя заби поглед в пода, преди отново да е облизал пръсти, и закрачи напред-назад.

— Какво е научил Тимъти?

— Може би ще пожелаеш да го чуеш направо от извора? Момчето ще се пръсне от гордост как е заблудило всички.

— Къде е то?

— Къде може да се намира едно момче по това време на деня? След като така и така ще ходиш там, кажи на готвачката, че съм готов за обяд.

Маргарет настръхна при тази команда, но отиде в кухнята при Тимъти. Личеше си, че той току-що е приключил с обяда, затова му предложи:

— Ела да пояздим, Тим. Все още трябва да разходя кобилата си, а Ян е оседлал друг кон, който ти можеш да вземеш. Ще бъдеш моя охрана.

Лицето на Тимъти грейна. Малкият наистина обичаше да му възлагат задачи. Това беше странно, при положение че повечето деца на неговата възраст биха предпочели да си играят.

Потеглиха към „Горския кът“ и спряха на една могилка, от която се разкриваше изглед към родовото имение на Себастиан.

— Какво толкова си разбрал тази сутрин, че Себастиан така се е разтревожил?

— На мен не ми се видя разтревожен.

— Той никога не изглежда разтревожен, така че да не спорим излишно. Какво научи?

— Ами отидох в конюшните и попитах за работа. Обаче не ме взеха: всички места били заети. Един от конярите беше французин и изглеждаше много не на място. Проговори ми колкото да ми каже да се омитам.

— Това ли е притеснило Себастиан?

— Не, даже не му го споменах.

Маргарет изпита досада, но реши да остави Тимъти да се изкаже, без да го прекъсва.

— Продължавай.

— Ами тъкмо щях да пробвам да си намеря работа в кухнята, когато влезе господарят и почна да оседлава коня си. Никой от другите коняри не отиде да му помогне и аз изтичах при него, ужким работя там. Реших, че няма да се усети, и излязох прав.

— Колко си находчив.

Тимъти се ухили широко.

— Да, и аз така мисля. Както и да е, започнах да бърборя за туй онуй — нищо лично, колкото да го предразположа. Всъщност той даже не ме чуваше, ако ме разбирате какво ви казвам. После отворих дума за синовете му: нали имал двама хубави и здрави момци. Господарят вече определено ме чу. Целият настръхна. Такъв хлад повя от него, че ако наблизко имаше ведро с мляко, щеше да замръзне.

— И това ли е всичко? Лорд Таунсенд не каза ли нещо?

— Каза, как да не каза. Каза, че информацията ми била погрешна и че имал само един син. Другият бил мъртъв.

А мъртъвците не ги пускаха през парадния вход. Божичко, колко ли е страдал Себастиан, когато е чул това! Може би наистина не даваше пукната пара, както твърдеше. Но баща и син действително бяха жестоко отчуждени, щом за Дъглас Себастиан беше мъртъв. Нямахше да бъде приет в дома му освен като неин съпруг. А дори тогава ситуацията щеше да бъде много неловка. Нищо чудно да я изпъдят, ако дръзне да доведе „мъртвеца“ в „Горския кът“.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Себастиан се сливаше добре със сенките; умение, което отдавна бе развил. От време на време луната се появяваше между сивите облаци, които бързо се движеха на небето. Но той беше предвидил този факт, когато реши да облече сивия си балтон, който го покриваше от врата до ботушите и бе по-незабележим от черния в нощите, когато нямаше сенки. Миришеше на дъжд. Себастиан се надяваше, че все пак няма да завали, докато се промъква в „Горския кът“.

Старият му дом все още светеше в този късен час. Навярно бе мазохист да дойде тук и да наблюдава семейството си през прозорците, знаейки, че то няма да го приеме с радост.

Облегна се на дървото, по което често се катереха с Дентън като малки. Едно лято бяха домъкнали в короната му дъски, с които си построиха къщурка. Тя бе хубаво скривалище, докато Дентън не донесе твърде много вещи за украса и главният клон, който я крепеше, не поддаде. Имаха късмет, че паднаха бавно и сравнително леко тупнаха на земята. Но баща им така се уплаши, че им забрани да си построят друга къщичка.

Това старо дърво се извисяваше точно пред трапезарията, където сега бе събрано неговото семейство. Поне веднъж изражението на Себастиан не бе непроницаемо — на лицето му съвсем ясно се четяха болка, съжаление, гняв. Бариерите му бяха рухнали, щом зърна баща си през прозореца.

Дъглас не се беше променил кой знае колко. Достолепието на половин век му стоеше добре. Косата му все още бе черна като катран, също като на Себастиан. Ако в нея имаше сиви кичури, те не се виждаха от това разстояние. Баба Абигейл се беше променила много. Сега косата ѝ беше снежнобяла, а раменете — прегърбени. Прическата ѝ си беше все същата. Старата мода ѝ отиваше.

Божичко, как само се беше затъжил за старата жена! Тя му бе много повече от баба. Тя беше всичко за него, след като майка му почина, когато той бе деветгодишен. Горда, с кралска осанка, но топла

и любяща. Сега не изглеждаше толкова топла и любяща. Охотно разговаряше с Дентън, но не се усмихваше. Нито веднъж не погледна към горния край на масата.

Там Дъглас седеше сам. Абигейл се намираше в другия край. Дентън ѝ правеше компания. Той също се беше променил много. Още преди заминаването на брат си изглеждаше разсипан, но сега бе направо състарен. Жюлиет не се бе появила, но те очевидно не я бяха изчакали.

Разстоянието между баща му и баба му говореше красноречиво. Себастиан не наблюдаваше щастлива сцена. Усети тежест в гърдите. За толкова много неща беше отговорен! А дори не е знаел. Семейството му вече не бе истинско семейство, а просто хора, които живееха в една и съща къща. Топлината помежду им си бе отишла.

Контрастът с други вечери, които бе скътал в сърцето си, го караше да се разкъсва от болка. Джайлс често беше при тях, баща му Сесил също бе редовен гост на трапезата им. Имаше смях и веселба. Често безмилостно подкачаха Абигейл, а на нея ѝ харесваше. Масата беше по-малка и всички столове бяха заети. В разговорите и смеха никога не настъпваше затишие. На всички им се искаше час по-скоро да седнат отново заедно, а не бързо да свършат с яденето — както бе сега.

Дъглас пръв стана от масата. На раздяла каза нещо на Дентън, но изобщо не погледна майка си. Себастиан се придвижи покрай къщата, докато не се озова пред кабинета на баща си. Обикновено Дъглас се оттегляше там за няколко часа след вечеря. Когато Сесил им гостуваше, винаги отиваше с него. На двамата стари приятели никога не им липсваха теми за разговор и смехът им често кънтеше в огромната къща.

Пердетата не бяха спуснати, няколко свещника бяха запалени. Дъглас влезе и затвори вратата. Наля си бренди и занесе чашата и бутилката на бюрото. Седна и пресуши цялата чаша, после си наля втора. Сам, без да подозира, че го наблюдават, той се прегърби. Запали си пура, но не я изпуши. Взе някакъв документ от бюрото, но не го прочете. Главата му клюмна назад.

Беше очевидно, че баща му е станал човек, който няма какво да очаква, на когото всичко му е безинтересно, без приятели, с които да

сподели радостта на живота. Той не беше просто сам в стаята, а сам изобщо.

Сърцето на Себастиан се сви. Той беше виновен, че баща му се е превърнал в куха черупка. През всичките тези години Дъглас е бил празен отвътре също като самия него. Двамата много си приличаха. Нищо чудно, че всички се бяха привързали към Маргарет, докато тя е живеела у тях. Вероятно е внасяла живот в къщата с непрестанното си бърборене.

Час по-късно Себастиан лежеше в кревата си. Не се беше съблякъл, защото знаеше, че тази нощ няма да може да заспи и вероятно ще му се наложи да слезе долу за нова бутилка бренди. Обаче почти не докосна първата — така се беше унесъл в мисли, че забрави да пие.

Мъртъв. Баща му беше казал на Тимъти, че е мъртъв. Метафорично, разбира се, но даже и така — дали не му бяха издигнали погребален камък? Предполагаше, че изправи ли се лице в лице с баща си, двамата ще намерят думи — сурови, може би груби, но поне ще успее да изрази тревогата си, или по-точно тревогата на Маргарет, и ще си сътрудничат, за да проверят нейните подозрения.

Това беше преди да разбере, че Дъглас се е отчуждил от Сесил и от собствената си майка, и че враждебността, която изпитваше към големия си син, вместо да намалее, е нараснала с течение на годините. Дотам, че отказваше да признае, че Себастиан е жив. Мъртъв. А той смяташе, че собственото му огорчение е несравнимо.

Гледаше в непреодолимо висока стена. Не можеше да я срути. Маргарет вероятно можеше. Била е приета в семейството му. Беше толкова близка с Дъглас, че бе стигнала до крайност в усилието си да го „спаси“, ако баща му наистина се нуждаеше от спасяване. Може би някой трябваше да го спаси от самия него. Мамка му!

Себастиан би желал да прехвърли на баща си цялата вина за сегашното състояние на нещата, но нямаше как. Отговорността бе само негова.

Той изръмжа, отвратен от себе си. Станалото-станало. Изправи се и отиде да потърси Маргарет. Трябваше да съставят окончателен план, за да може той да приключи с работата си и бързо да се върне във Франция.

Тази вечер беше отказала да вечерят заедно, затова той бе отишъл в „Горския кът“. Не беше изненадан. Поведението му предишната вечер бе достойно за порицание. Себастиан нарочно се бе държал обидно, и все пак не бе нужно да стига толкова далеч в желанието си да я отблъсне. И без това отношението ѝ към него беше враждебно. Всъщност просто му трябваше повод да си държи ръцете далеч от нея.

Аха, ето къде бил проблемът. Снощи тя бе влязла в трапезарията — невероятно нежна и съблазнителна в кадифената си рокля — и привличането веднага се бе превърнало в дива похот. Тази жена не биваше да го изкушава така. Нейната антипатия би трябвало да го отблъсва, а не да го привлича.

Почука на вратата на спалнята ѝ. Под прага се процеждаше светлина, което показваше, че още не си е легнала. Обаче измина почти минута, преди да му отвори. Пухкавият бял пеньоар, който тя придържаше с ръка, подсказваше, че го е накарала да чака, за да се облече. Разпуснатата ѝ коса изглеждаше много тъмна на мъждивата светлина. Отново беше адски съблазнителна и това даде на мислите му по-интимна насока. Запита се дали носеше нещо друго под този пеньоар.

— Много е късно — поде тя. — Какво искаш, Себастиан?

Деловият ѝ тон го изтръгна от фантазията му, в която той я разсъбличаше.

— Трябва да обсъдим какво ще правим утре.

— Не може ли да почака до сутринта?

— Не. Чакането доведе до днешната неприятна сцена с Куртоа. Доколкото разбрах от последвалата ти тирада, не искаш други подобни изненади.

Маргарет изцъка с език:

— Много добре, след малко ще се видим в салона.

— Стига глупости, Маги. Та ние сме женени. Твоите прислужници няма да се възмутят, ако ме поканиш в спалнята си. Дори ще го очакват.

— Казах на Флорънс, икономката, за нашия брак, за да отклонява всякакви доброжелатели, с които не сме готови да се занимаваме, но останалите ми слуги не са...

— Напротив, са.

Тя го стрелна с гневен поглед, но отвори вратата по-широко и се отдръпна назад, за да наложи известна дистанция помежду им. Завърза пеньоара на кръста си. Не предполагаше, че косата ѝ е толкова дълга. Онзи ден на кораба не личеше, че стига чак до бедрата ѝ. Сега обаче това ясно се виждаше, защото тя стоеше гръб към него.

Стаята ѝ го изненада. Беше очаквал жена с буйния ѝ темперамент да избере тъмни мъжки цветове, подходящи за агресивната ѝ природа, но стените бяха с тапети на рози, нощното ѝ шкафче бе покрито с бяла дантела, а огромното ѝ легло бе застлано с люляково-лилава кувертюра и отрупано с пухкави копринени възглавнички. Кадифените завеси бяха в по-тъмен, дързък нюанс на розовото.

Столовете бяха в същата дамаска. Креслото ѝ за четене беше на пурпурни и розови цветя, столът пред писалището ѝ — в тъмно лилаво и червено. Килимът бе с флорални мотиви в червено и розово. Голямата библиотека, заемаща половин стена, беше претъпкана с книги, което потвърждаваше подозрението му, че Маргарет е интелектуалка. Всички мебели бяха от дъб. Навсякъде имаше цветя: в големи вази на пода, в малки вази на масите, в саксии близо до прозорците. Те изпълваха стаята с приятен аромат. Тази жена наистина бе запалена градинарка.

Писалището ѝ бе отрупано със сметководни книги и фактури. Измежду тях се виждаха няколко портрета, включително на сестра ѝ Елинор. Обзе го тъга при мисълта за ранната ѝ кончина. Беше толкова чаровна и млада, толкова щастлива от годежа си с Джайлс. Притесняваше се, че Маргарет го обвинява за смъртта ѝ.

Тя се напрегна, когато чу затварянето на вратата. Обърна се с лице към него. Бялата ѝ дантелена нощница надничаше изпод пеньоара. Себастиан се радваше, че е така. Иначе цяла нощ щеше да си фантазира как изглежда напълно гола.

— Нещата се движат много бързо, щом вече стигнахме дотук — раздразнено изкоментира тя. — Не спомена ли нещо за разследване?

Той бавно тръгна през стаята. Беше се насочил към удобното кресло за четене, но когато тя светкавично се отдръпна от пътя му, размисли и продължи към нея.

— Загуба на време, при положение че слухът за женитбата ни се е разпространил. Позволих си волността да изпратя един от лакеите ти

до „Горския кът“ с вестта за твоето завръщане... със съпруг.

— Много волности си позволяваш — отговори тя и се отдръпна още малко.

— Ти ме нае срещу огромна сума да разбере дали има заговор, целящ отстраняването на баща ми. Недей да ме учиш как да си върша работата. Утре сутринта изпрати бележка на баща ми, че ще му отидеш на гости със съпруга си.

Това я накара да се закове на място.

— А да го предупредя ли за кого съм се омъжила?

— Не, трябва да разбере едва когато се появим в „Горския кът“. Иначе може да не го заварим вкъщи.

— Наистина ли смяташ, че ще се махне, само и само да не те види отново?

— Да, или просто ще те уведоми, че ти си добре дошла както и преди, но не и съпругът ти, което обезсмисля целия този фарс.

Маргарет въздъхна.

— Много добре. Какво точно ще им кажем, когато пристигнем? Как сме се срещнали? Къде сме се венчали?

— В коя страна беше най-дълго по време на пътешествието си?

— Горно-долу по равно в Германия и Италия.

— Бил съм много пъти в Италия, тъй че нека е там. Отседнали сме в един и същ хотел. Познала си ме и си ми припомнила коя си. Аз незабавно съм бил очарован и така съм те ухажвал, че след две седмици сме се оженили.

— Божичко, това се казва скорост!

— Не съм ти дал време да си спомниш защо не бива да се омъжваш за мен.

— Умник — кимна тя. — Но аз предпочитам да вярвам, че любовта побеждава всички пречки, така че последният ти аргумент е излишен. Просто това ще кажа на баща ти.

— Вероятно няма да се наложи да му казваш каквото и да било.

— Защо?

— Защото той вероятно ще изчезне още щом ме види.

— Наистина ли мислиш, че ще напусне стаята, без да ти каже и една дума?

— След това, което е отговорил на Тимъти?

Изражението ѝ се промени. Мили Боже, нима изпитваше съчувствие към него? Когато всъщност го презираше? Не, това би било твърде голямо противоречие. Разбира се, ситуацията беше сложна. Всеки с добро сърце би го съжалил.

— Внимателно, Маги — предупреди я той. — Нали не искаш да започнеш да ме харесваш?

Тя му се намръщи и посочи с пръст към вратата.

— Е, след като ме уведоми за плана си, можеш да си тръгваш. Не смятам да търпя обидите ти.

Той не се помръдна.

— Какво, по дяволите, беше обидното от всичко, което сега казах?

— Обидното е намекът ти, че е възможно да те харесам след всичко, което си направил.

— Аха, имаш предвид онези глупости, които ми надрънка при първата ни среща — саркастично отвърна той. — За половината от тях отричам да съм отговорен. Което ми напомня: пазиш ли онези две писма от сестра си?

Тя примигна, объркана от внезапната смяна на темата.

— Защо?

— Бих желал да им хвърля един поглед. Имаш ли ги?

— Да. — Тя отиде до писалището в ъгъла, отвори едно чекмедже и извади писмата. — Не съм сигурна защо запазих първото — отбеляза, докато му ги подаваше. — Написаното толкова е зацапано от сълзи, че не се разчита. За какво са ти?

— Начинът, по който си е тръгнала, ми се струва много странен. Три години след смъртта на Джайлс. Три години са достатъчен период да преодолееш скръбта си. Да си тръгнеш просто така, без да събщиш на никого, говори за нова причина, не за тази, която ви е била известна.

— Второто писмо опровергава подобно твърдение.

— А първото?

Маргарет поклати глава.

— Виж го. Нищо не се разбира.

Тя беше права. Практически всяка дума беше зацапана или измита, сякаш, докато е пишела, Елинор е проливала сълзи с ведра. Но

както Себастиан се надяваше, би могъл да разгадае няколко думи, ако се опиташе.

— Ако не възразяваш, ще ги взема за малко. Искам да ги проуча.

— Щом се налага. Но на всяка цена ми ги върни. А сега, ако нямаш нищо против, е доста късно...

Той отмести една къдрица от бузата ѝ.

— Знаеш ли, Маги, ще трябва да се преструваш, че ме обожаваш, когато край нас има хора. В края на краищата, си се омъжила за мен. Нужно ли е да ти помогна с малко практика?

Тя изфуча, отскочи назад и отново посочи с пръст вратата:

— Все някак ще се справя. А сега — вълн!

Той сви широките си рамене.

— Да бъде волята ти. Но ако размислиш...

— Вълн!

Той се подчини, въпреки че му се искаше да я притисне още малко. Не беше сигурен защо, но страшно много му харесваше да я дразни.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маргарет беше принудена да отпраща посетителите, а те нямаха край. Дори вдовстващата херцогиня се беше отбила да види нейния съпруг. Новината бързо беше обиколила околността и според Флорънс всички се питали кой е Хенри Гарвана, откъде е и как е завоювал графска дъщеря за своя жена. Но тя отказвала да лъже повече от необходимото.

През нощта се беше извила буря, а към девет часа сутринта духаше силен вятър. Късно следобед на хоризонта се струпаха нови буреносни облаци. Нямаше начин да се предскаже накъде ще ги отвее вятърът, но Маргарет се надяваше, че няма да достигнат сушата. Приемането на гости в такова време не беше просто неприятно: то се смяташе за проява на лош вкус, защото домакинът беше длъжен да предложи стаи, докато времето се оправи.

„Горския кът“ не се намираше на скалите, но от горните етажи се разкриваше прекрасна гледка към морето. Докато живееше там, Маргарет много обичаше да гледа изгрева на слънцето над водната шир.

„Белите дъбове“ бе построен навътре в сушата и от него морето не се виждаше.

Маргарет въздъхна. Себастиан седеше срещу нея в каретата.

— Цялото това извъртане е просто отвратително — подхвърли тя. — Все още има време да промениш решението си и да кажеш всичко, както е.

— Истината не винаги е най-добрата политика. В този случай определено не е. Ти сама го каза, Маги: баща ми смята тези инциденти за произшествия. Ако се опиташ да кажеш, че животът му е в опасност, той ще ти се присмее. Ако го чуе от мен, ще го възприеме като извинение; удобен предлог да си върна благоволението му. Нямам намерение да слушам обвинения, които на всичкото отгоре са неверни.

Маргарет потрепери, доловила в тона му горчивина. Беше я долавяла и преди. Той обикновено я прикриваше, но не винаги

успяваше. Себастиан наистина ли се смяташе за невинно пострадал в трагедията, която сам беше предизвикал? Или се презираше за верижната реакция, последвала от лудуването му с Жюлиет?

Пристигането им бе отбелязано от гръмотевици. Маргарет се намръщи и се взря в небето, докато Себастиан ѝ помагаше да слезе от каретата.

— Редно е да помолим за извинение и да дойдем утре. Наистина се смята за много невъзпитано да ходиш на гости, когато вали.

— Страхуваш ли се, Маги? — присмя ѝ се той.

— Не — изсумтя тя. — Но нито искам да изкалям антрето им, нито те да се чувстват длъжни да ни поканят да останем заради лошото време.

— Обувките ти не са кални, а и ти желаш да останеш. Бъди така добра и си спомни защо ме доведе в Англия. Нужно ми е повече от една кратка визита, за да видя какво се случва там и да преценя дали подозренията ти са основателни. Времето през последните два дни е направо идеално, сякаш по поръчка.

Преди да е успяла да отговори, вратата се отвори. Хенри Хобс, икономът на „Горския кът“, стоеше пред тях. Олеле, още един Хенри. А и господин Хобс не беше някой новак, а икономът на имението повече от трийсет години. Той бе висок човек с гърбав нос и проницателни сиви очи. Нямаше никакво съмнение, че моментално позна Себастиан.

Ето защо Маргарет побърза да се намеси:

— Господин Хобс, вярвам, че познавате съпруга ми Себастиан Таунзенд?

— Съпруг ли? — невярващо повтори той и леко се усмихна. — Чудесно, значи ни очаква нова буря.

Той широко отвори вратата. Маргарет реши да отмине забележката за бурята, сякаш не знаеше какъв е смисълът ѝ.

— Абигейл приема ли гости днес? — попита тя, след като влезе.

— Сега е в музикалния салон. Господи, въобразява си, че още може да свири на пианото, когато всъщност не вижда клавишите.

Музиката, която се чуваше, наистина представляваше шумотевица от дисонантни звуци.

— А лорд Таунзенд?

— Още не се е прибрал от следобедната си езда. Всъщност много закъснява. Не съм бил осведомен за никакви негови отклонения от обичайния маршрут, но го очаквам в скоро време. Беше уведомен за вашето пристигане.

— В такъв случай до завръщането на Дъглас ще останем с Аби.

— Чай, лейди Маргарет?

— С удоволствие, благодаря.

Маргарет тръгна към музикалния салон. Себастиан, който не беше проговорил, не я последва незабавно. Хобс също не беше отишъл да поръча чая.

— Приятно ми е отново да те видя, Хобс — промълви Себастиан.

— И на мен ми е приятно отново да ви видя милорд.

— Донеси малко бренди с чая. Имам чувството, че тази вечер ще имам нужда от нещо по-силно.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

И последният нестроен акорд заглъхна. Абигейл скръсти ръце в скута си. Внимателно, за да не я уплаши, Маргарет каза:

— Аби, най-сетне се завърнах. Дано не си се затъжила за мен прекалено много.

Мина време, докато възрастната жена се ориентира откъде идва гласът. Изглеждаше добре. Снежнбялата ѝ коса беше вдигната във висока прическа от миналия век, която подхождаше на старомодните ѝ дрехи. Старомодни, не стари. Много възрастни дами като Абигейл се присмиваха на новите тенденции, които отиваха само на млади момичета.

— Ти ли си, Маргарет? Защо да съм се затъжила — та нали бе тук миналата седмица?

— Всъщност не. Бях четири месеца на обиколка из Европа. Спомняш ли си?

— А, да. Сега си спомням колко ми липсваше, скъпа! Ела и ме прегърни. Градината на нищо не прилича, откакто си отиде.

Маргарет потрепери, докато се подчиняваше на молбата ѝ. Абигейл не говореше за нейното пътуване, а за завръщането ѝ в „Белите дъбове“. Това бяха думите ѝ при всяко нейно гостуване, прозрачен намек, че ги е изоставила — защото Аби така виждаше нещата. Всъщност градината беше в отлично състояние. Маргарет лично бе наела и обучила градинар, преди да си замине.

— Ще я погледна на тръгване — обеща. Така завършваше всяка своя визита.

— Непременно.

— Какво ще погледнеш? — попита Себастиан, влизайки в салона.

— Кой е с теб? — попита Абигейл и присви кехлибарените си очи.

Маргарет замълча, давайки възможност на Себастиан да отговори, и въздъхна, когато той не каза нищо. Баба му очевидно не

можеше да го познае поради лошото си зрение.

— Омъжих се, Аби.

— Без да ме поканиш на сватбата? Как можа?

При болката в гласа ѝ Маргарет отново потрепери.

— Случи се в Европа. Връзката ни се разви шеметно — бързо обясни тя. — Разбира се, времето ни притискаше, тъй като пътувах непрекъснато и не се задържах на едно място. Затова решението трябваше да бъде взето на момента. Но само след няколко седмици бяхме убедени, че идеално си подходдаме.

— Тя лъже, Абигейл — намеси се Себастиан. — Принуди ме да я преследвам из половин Европа, преди най-накрая да каже „да“.

Маргарет го изглежда яростно. За момент си помисли, че той ще признае на баба си всичко. Негодник!

Абигейл присвиваше очи и се мръщеше.

— Прилича ми на женкар и мошеник — най-сетне заключи тя. — Сигурна ли си, че няма да ни обере, Маги?

Младата жена се ухили и погледна победоносно Себастиан.

— Ами...

— Да, сигурна е — зловещо изръмжа той.

— За всеки случай ще прибера сребърните прибори — размисли Абигейл.

Себастиан присви очи. Маргарет едва се удържаше да не прихне. Някои от нещата, излизащи от устата на Абигейл, бяха изключително забавни, защото тя не се шегуваше. Говореше напълно сериозно.

И понеже баба му не го беше познала, Маргарет весело добави:

— Няма да е зле да поогледаш този мошеник и женкар, Аби. Точно ти предложи да го доведе вкъщи.

— Нищо подобно не съм...

— Аби, омъжих се за Себастиан.

Усмивката на Абигейл бавно се завърна и триумфално се разля на лицето ѝ.

— Наистина ли си ти, Себи?

— Не и ако ще ме наричаш така, за Бога! — отвърна той ужасен.

Абигейл се изкикоти. Точно така — изкикоти се! И се втурна да прегърне блудния си внук.

— Слава на Бога, че се завърна! Знаем, че можеш да прекратиш заплахите за живота на баща си.

— Не се тревожи, бабо. Ще разбере дали татко наистина е застрашен.

— Виждаш ли, Маргарет? — тържествуващо изрече Абигейл. — Казах ти, че Себастиан ще оправи всичко.

Маргарет не смяташе да я осветлява срещу каква сума и да помрачава щастието и, че вижда внука си.

— Няма ли да отидем в гостната? — предложи тя. — Господин Хобс ще ни донесе чай.

— Къде ми е бастунът? — озърна се Абигейл.

Маргарет го откачи от ръба на пианото и подкрепи Абигейл на излизане. Старата жена рядко използваше бастун. Най-вероятно нямаше нужда от него, но ѝ харесваше да го държи в ръка и да го размахва, за да подчертае смисъла на думите си. Още не бяха влезли в салона, когато Маргарет чу...

— Господи, какво търсиш тук?

Това беше Дентън, братът на Себастиан. Очите му бяха кръвясали, но това не беше нещо ново. Той често прекаляваше с алкохола и последиците от това си проличаваха на следващия ден. Иначе камериерът му добре се грижеше за него и както винаги беше безупречно облечен с кафяво дневно сако от мека материя. Шалчето му беше завързано съвършено. Дори вкъщи, Дентън никога не се занемаряваше. Въпреки забележката на Абигейл Себастиан също изглеждаше добре. Джон се беше погрижил той да е елегантен за семейното събиране. Маргарет обаче го хвана на няколко пъти нервно да дърпа шалчето си и се досети, че той не го е носил от години! Като видя двамата братя заедно, си спомни за Себастиан отпреди изгнанието. Слава Богу, Гарвана го нямаше.

Абигейл отговори на зададения въпрос. Въпреки че напоследък слухът ѝ не беше в по-добра форма от зрението ѝ, Дентън се беше провикнал от изненада.

— Себастиан се прибра у дома, Дентън — радостно занарежда тя. — И ни е донесъл великолепа новина.

— Каква новина?

— Оженил се е за нашата Маги! — възкликна Абигейл.

Изражението на брата можеше да бъде описано най-точно като съкрушено. Маргарет изстена. Беше забравила, че колкото и неприемливо да бе, Дентън изпитваше към нея нежни чувства. Той си

имаше жена — е, не я обичаше, но все пак... Щом беше разбрала за чувствата му към нея, тя беше взела твърдо становище.

Той не можеше да се надява на взаимност от нейна страна. Въпреки че ѝ беше много симпатичен като част от нейното ново временно семейство, тя го смяташе за мекушав и безволев. Безброй пъти беше виждала как Жюлиет го мачка. Може би беше греховно красив, дори повече от брат си, но тя не изпитваше никакво влечение към него.

Но дори Дъглас беше разбрал за чувствата му към нея и веднъж тъжно беше отбелязал, че му се иска Дентън да поправи своята грешка и да си вземе порядъчна съпруга. Маргарет знаеше, че Дъглас говори за нея, макар че тогава си бе замълчала. Тъкмо му беше съобщила, че ще се прибира у дома. Бе сигурна, че той си търси извинение да я задържи в семейството си. Вече бяха станали много близки. Тя се беше превърнала в дъщерята, която така и не му се бе родила.

— Какво ще кажете да се обясняваме на друго място? — предложи Маргарет. — Чаят сигурно е сервиран.

Не изчака съгласието на братята, а придружи Абигейл в гостната и я настани в любимото ѝ кресло. Себастиан и Дентън не ги последваха, затова тя остави Абигейл под предлог, че трябва да види защо се бавят слугите. Втурна се в коридора и стана свидетелка на истинско стълкновение.

— Татко знае ли? — питаше Дентън.

— Не.

— Значи мислиш, че това има значение, така ли да разбирам?

— Всъщност знам, че е все едно.

— Проблем ли има, Дентън? — попита Маргарет.

— Щом толкова държиш да знаеш, трудно ми е да повярвам, че си се омъжила за него — въздъхна Дентън и ѝ напомни: — Той уби годеника на сестра ти.

— Бившият годеник. Нека не си затваряме очите пред факта, че Джайлс разтрогна годеща с Елиноор, като се ожени за настоящата ти съпруга.

Дентън се изчерви. Маргарет също — беше смутена от собствената си прямота.

— Не ѝ оставих никакъв избор — намеси се Себастиан.

— Какво искаш да кажеш? — настръхна Дентън, очевидно тълкувайки погрешно думите на брат си.

— Иска да каже, че ме зашемети с чара си и не ми позволи да се отдам на глупави съмнения — услужливо вметна тя.

— Съвсем преднамерено, мила моя — каза Себастиан и я удостои с дяволски съблазнителна усмивка.

— Срегнахме се в Италия, Дентън — продължи младата жена. — Бяхме отседнали в един и същ хотел. Не можех да го пренебрегна, като се има предвид близката ми връзка с неговото — твоето — семейство. В края на краищата, отдавна го познавах. След като се опознахме наново... е, миналото се превърна точно в това — в минало. Много добре знам какъв мъж е той днес.

Това я накара да се изчерви повторно. Не можеше да повярва, че е казала нещо толкова двусмислено.

— Искам да кажа — бързо се поправи, — че не съжалявам, загдето се омъжих за него.

— Това, скъпа моя, заслужава подобаващ отговор.

Не очакваше Себастиан да я грабне в обятията си, но той точно това стори. С тяло, плътно притиснато в неговото, страните ѝ поруменяха още повече. И странно: отново ѝ прималя. Защо ѝ харесваше да е в обятията му?

Опита да се отскубне, но той я сграбчи още по-здраво и прошепна в ухото ѝ:

— Справи се великолепно. Не се дърпай — ще развалиш доброто впечатление. Сега ще те целуна за пред Дентън. Ти само не се съпротивлявай.

— Чакай! — ахна тя, но Себастиан не я послуша. Дългата му целувка беше абсолютно неприлична за публично място, нищо че гледаше само брат му. Без да я изпуска от здравата си прегръдка, той я плени с жарки, кадифени устни — толкова властни, че тя капитулира напълно. Тялото ѝ изтръпна. Мили Боже, езикът му проби защитата на зъбите ѝ и нахлу в устата ѝ. Той я пусна, хилейки се като гамен. Знаеше какво я е накарал да изпита, негодникът му с негодник! И все пак смехът му прозвуча толкова естествено. Какъв актьор! Нима можеше със същата лекота да имитира и други емоции?

Отдръпна се от него и с ужас разбра, че едва се държи на крака. Напрегна всичките си мускули, затвори очи и дълбоко си пое дъх в

опит да се овладее. Когато отвори очи, откри, че двамата братя я гледат втренчено, и лицето ѝ се обля с гъста руменина. Това на нищо не приличаше!

— Себастиан, дръж се прилично — сгълча го тя.

— Невъзможно, любима. Все още сме младоженци — ухили ѝ се той.

Боже Господи, каква усмивка само! Започваше да разбира защо навремето всички жени бяха луди по него. Очите му я гледаха знаещо, сякаш споделяха някаква обща тайна — и това бе самата истина. Но Маргарет беше сигурна, че Дентън е останал с друго впечатление. Себастиан целеше да покаже на брат си, че това е брак на двама влюбени, свили уютно гнездо.

Дали не му натриваше носа? Не, според нея Себастиан не изпитваше лоши чувства към Дентън. Но всъщност откъде би могла да знае?

От членовете на семейство Таунзенд единствено Абигейл беше разговаряла с нея за Себастиан. Веднъж беше споменала името му в присъствието на Дентън и Дъглас и в стаята изведнъж беше полъхнал мраз. Темата определено беше опасна, затова никога не се повдигаше. Абигейл непрекъснато говореше за внука си, но нищо съществено: просто ѝ разказваше случки от детството му и колко много ѝ било домъчняло за него.

Дентън никак не изглеждаше доволен от видяното и чутото. Всъщност дори не се опитваше да прикрие гнева си:

— Трябва да се махнеш, преди татко да се е върнал — ледено изрече той.

Себастиан въпросително повдигна вежда.

— Защо? Не съм дошъл да бъда приет в семейното лоно.

— Тогава защо си тук?

— За да се видя с баба, разбира се. Откакто Маги успя да ме върне в родината, едва се удържам да не навестя старото момиче. И понеже...

Себастиан не довърши. Входната врата рязко се отвори и вътре нахлу един разстроен слуга, който се развика пред Дентън:

— Още едно произшествие, милорд! Намерихме го в канавката, пълна с дъждовна вода.

Дентън пребледня. Маргарет също, докато не чу как Дъглас се оплаква навън с немощен, но гневен глас:

— По дяволите, човече, мога да вървя!

— Вече опитахте сам, милорд, и едва не се пребихте — отвърна някой.

Дъглас Таунзенд не успя да се наложи и беше внесен вътре от двама мъже, единият от които го държеше под коленете, а другият — под мишниците. Беше мръсен и мокър. И кървеше...

— Какво е станало? — попита Себастиан, изпреварвайки Маргарет. Тонът му беше измамно неутрален, но тя усещаше как напрежението струи от всяка негова пора. Отговори му Дъглас с немощен глас, запазил част от предишното си раздражение:

— Мисля, че съм паднал от проклетия си кон. — После се взря в лицето на Себастиан и попита: — Ти пък кой си?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сякаш в пода на преддверието се издигна надгробен камък. Поне Маргарет остана с такова усещане. Само можеше да се чуди какво му е на Себастиан, докато гледаше баща си, който отказваше дори да признае съществуването му. Лично тя би била сразена. Вероятно и с него беше така, но даже сянка не падна върху челото му — толкова добре владееше емоциите си.

Себастиан не отвърна, и по-добре. Всичко, което можеше да каже — „твоят бивш син, призрак, най-лошият ти кошмар“ — би прозвучало саркастично или ужасяващо.

Напрежението я убиваше, затова тя поде:

— Дъглас...

— Ти ли си, Маги? — прекъсна я той.

Маргарет застина от удивление. Той не я беше познал? Следователно не беше познал и Себастиан!

— Виждам ви двамата — колебливо продължи Дъглас, — но неясно.

Преди да успее да отговори, лакеят, който им беше донесъл вестта за инцидента, ѝ прошепна:

— Той гори от треска, милейди.

Маргарет кимна. Справяше се доста добре с критични ситуации и без колебание насочи към стълбището мъжете, понесли Дъглас. Тръгна редом с тях и прошепна на графа:

— Да, аз съм Маги.

— Така си и мислех — едва чуто прошепна той. Гласът му отслабваше с всяка изминала секунда. — Нали ще останеш? Искам да чуя всичко за пътешествието ти и мъжа, който е покорил сърцето ти.

— Естест...

Не довърши. Главата му клюмна. Беше припаднал.

— Два пъти му се случваше на път за тук — обясни един от носачите с лек френски акцент. — Мосю не се задържа буден. Навярно

от треската — добави, когато Маргарет се загледа в кръвта, капеща от Дъглас.

— Моля ви, някой да извика лекар.

— Вече се погрижихме, милейди — бързо я увери вторият носач. — Той скоро ще пристигне.

Ръцете ѝ се разтрепериха. Треската на Дъглас я тревожеше, но кървенето му буквално я плашеше. Не беше струйка, но капките определено оставяха диря. Нямаше да се успокои, докато не научеше доколко сериозна е раната.

Себастиан също бе разтревожен от кръвта. Веднага щом Маргарет се отдалечи, той се обърна към мъжа, който им беше съобщил за произшествието. Канеше се да го разпита, но нещо в ужасеното изражение на Дентън го възпря.

Брат му се взираше в кървавата диря, сякаш не можеше да повярва на очите си. Себастиан не помнеше някога на Дентън да му е прилошавало при вида на кръв. Не смяташе, че това обяснява бледността му. Той беше преbledнял като платно още при вестта за инцидента. Сякаш бе в шок.

— Вземи се в ръце! — изкомандва го Себастиан. — Изпрати горе прислужници, които да съблекат мокрите дрехи на татко и да го измият с гореща вода.

Дентън най-накрая го погледна, кимна и бързо се запъти към кухнята.

След като остана сам с мъжа, Себастиан насочи към него цялото си внимание. Нямаше нищо изненадващо, че човекът направи няколко крачки назад. Себастиан бе свикнал с такива реакции. Тъй да се каже, когато Гарвана се появеше, всички останали птици отлитаха. Просто беше изгубил уменията си да предразполага хората.

— Как се казваш? Кой откри баща ми?

— Вие ли сте отритнатият син? Онзи, дето... — Без да довърши, мъжът отстъпи още назад.

Сега изглеждаше не просто предпазлив, а направо уплашен. Себастиан въздъхна:

— Да, онзи. А ти си?

— Робърт Кантел, милорд. Градинар съм тук от пет години. Следобед отидохме в западния край на имението да подрежем

дърветата. Работим на групи. Не можахме да видим баща ви от толкова далеч, но през клоните видяхме, че конят му стои там.

— Точно на кое място?

— Там, където започва границата с „Белите дъбове“, близо до пътя за Еджфорд. Решихме, че или е отивал, или се е връщал от града, когато е паднал.

— Откъде кърви?

— Има лоша рана на тила. Цялата вода в канавката беше порозовяла.

— Значи е загубил много кръв?

— Така изглежда.

— Бих искал да ми покажеш къде точно го намерихте.

Робърт първо погледна към стълбището, сякаш се надяваше, че някой от другарите му ще слезе долу и ще се заеме със задачата вместо него. Обикновено Себастиан гледаше да уталожии страха, който вдъхва с вида си, но не и днес.

— Незабавно.

Тонът му не беше заплашителен. Изрече думата доста тихо. Изражението му обаче обещаващо лоши последствия, ако градинарят не се подчини. Страхът накара човека да се втурне навън. Едва погледна назад, за да се увери, че Себастиан го следва.

Мястото се намираще на около десет минути път пеша, което не пречеше дотам да се вземе кон. В общи линии Себастиан се беше ориентирал от разказа на Робърт. Би могъл да го освободи, но държеше да е абсолютно сигурен. Не бе изключено да изникнат още въпроси, а нямаше желание да преследва градинаря, за да търси отговорите.

Все пак беше съвсем ясно къде точно е паднал Дъглас. Мътната вода в канавката беше дълбока около десет сантиметра. Кръвта не се беше разтворила напълно.

От двете страни на пътя имаше дървета чак до „Горския кът“. Клоните им образуваха нещо като арка. В западния край на имота започваше тясна горичка, която стигаше до по-гъстите дъбрави на север, където се намираще Камъка на дуелите.

Изведнъж Себастиан се сепна при една мисъл. Смяташе се, че „Горския кът“ и старото селце са придобили имената си тъкмо от тази горичка. Таунзендови притежаваха селото от незапомнени времена. Повечето земя, на която сега се разполагаше Еджфорд, също бе тяхна

собственост. Един от клоните на старото дърво, най-близо до мястото на инцидента, беше приведен ниско напред. Не беше достатъчно близо до пътя, за да попречи на ездача, но ако по някаква причина конят на баща му се беше отклонил, нищо чудно Дъглас да се е ударил в този клон и да е паднал в канавката.

Себастиан внимателно огледа местността. Имаше много отпечатъци от стъпки, но те вероятно бяха на градинарите, намерили Дъглас. И да е имало следи от копита на втори кон, те отдавна бяха заличени от спасителите. Причината за раната на Дъглас бяха очевидни: остър камък, който стърчеше от водата.

След като огледа местопроизшествието, Себастиан заключи, че падането на баща му е било произшествие. Кое не означаваше, че наблизо не се е спотайвал някой, който да го причини. Единствено баща му бе способен да изключи или да потвърди тази хипотеза, така че не можеха да се правят категорични изводи, преди Дъглас да дойде в съзнание и да проговори.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дъглас наистина имаше лоша рана на тила. За нея бяха нужни четири шева и още един заради цицината. Слава Богу, той не се събуди, за да изпита болката от иглата.

Доктор Кълдън се тревожеше не толкова за раната, колкото за треската, довела пациента до припадък. Благородник по рождение, Кълдън бе станал лекар по собствен избор. Лично познаваше всички и лекуваше Маргарет от дете.

По всичко личеше, че Дъглас е лежал повече от час в канавката. Лекарят не можеше да прецени дали треската се дължи на инфекция или на простуда. Опасяваше се, че пациентът може да изпадне в състояние, от което да не се събуди.

— Виждал съм го преди — каза той на Маргарет, преди да си тръгне. — Това е рядко срещано явление, но имах пациент, който не се събуди три седмици, и една жена, която изобщо не се събуди.

— Никога ли?

— Бедничката, умря.

— От липса на храна ли? — попита тя.

— Не, давахме ѝ течности през фуния, но това не беше достатъчно. Жената просто повехна и около година по-късно почина. Това беше причинено от рана на главата.

Да не беше питала! Боже мили, какъв ужас! Точно това, което не биваше чува в настоящия момент. Такова нещо нямаше да се случи с Дъглас. Тя нямаше да позволи.

— Виж, Маргарет, не исках да те тревожа. Дъглас е силен и здрав. Сигурен съм, че ще дойде в съзнание. Но сега е изтощен от загубата на кръв. Само това е достатъчно да обясни неговия припадък. Довечера ще се върна и вероятно ще мога да ти кажа повече за състоянието му.

— Благодаря.

— Засега обаче ще се нуждае от непрекъснато внимание. Нека край него винаги да бди прислужница. Ако се събуди и се опита да

стане, не е изключено да падне и да се нарани по-лошо. А когато се събуди — добре познавам Дъглас — непременно ще иска да стане. Но не бива. Вероятно ти си единствената, която ще послуша, Маргарет. Надявам се, че ще останеш тук, докато той не се оправи?

— Ами... да, разбира се, щом смятате, че е необходимо.

— Така смятам.

Кълдън ѝ даде допълнителни указания как да се борят с треската — елементарни неща, които тя вече знаеше. След като се погрижиха за Дъглас, тя отиде да потърси Абигейл. Ако Дентън не ѝ беше казал, някой трябваше да я уведоми за случилото се. Вероятно Дентън си беше замълчал. Той не обичаше да съобщава лоши новини. Същото се отнасяше и за Маргарет, но все някой трябваше да го направи.

Аби не беше в гостната, макар да имаше доказателства, че е пила чай там. Вероятно беше много сърдита, че Себастиан и Маргарет не са се върнали при нея. Нищо чудно обаче досега да е забравила всичко.

Казаха ѝ, че Абигейл се е прибрала в стаята си да се приготви за вечеря. „По-вероятно да си подремне“ — помисли си Маргарет. Затова почука тихо на вратата.

— Влез!

Абигейл седеше на писалището и се опитваше да разчете с лупа някакво писмо.

— Помислих, че може би спиш — поде Маргарет.

— Вече не спя следобед. На моята възраст е глупаво човек да си проспива живота.

Маргарет би се усмихнала, ако не беше толкова разтревожена. Абигейл може би си мислеше, че се е отказала от следобедния сън, но често ѝ се случваше да задряма на някой стол, а щом я събудеха, отказваше да си признае, че се е унесла. Обичайното ѝ извинение беше, че е отморявала очите си. Всички бяха така любезни да не отбелязват хъркането ѝ.

— Трябва да поговорим, Аби — рече Маргарет и издърпа един стол.

— Чудесно. Знаеш колко ми е приятно да си бъбрим, миличка. Точно сега имаме време преди вечеря.

— Боя се, че ти нося лоши вести. Дъглас е претърпял злополука.

— Слава на Бога, че сега Себастиан си е у дома! Той ще се погрижи.

— Да, но сегашният инцидент не е минал без сериозни последици — не, не, той е добре — бързо добави Маргарет, когато лицето на Аби преbledня. — Но има много силна треска.

— И преди е имал треска — намръщи се старицата. — Всеки е имал треска, момиче.

— Но доктор Кълдън не е сигурен каква е причината за тази. Дъглас е паднал и си е наранил главата. Нещо по-лошо, паднал е в локва с вода и един Бог знае колко време е лежал така. Вероятно водата не е била ледена, но вятърът определено бе студен.

— Намекваш нещо. Недей да го усукваш, момиче. Изплюй камъчето.

— Това може би не е обикновена треска. Той не е в състояние да остане буден повече от няколко мига. Непрекъснато припада. Зрението му е сериозно нарушено. Отначало не ме позна. И въобще не позна Себастиан.

— Как мислиш, дали нарочно?

— Ами не е изключено, обаче по-скоро не.

Абигейл изсумтя.

— Което изобщо не означава, че това мое глупаво момче ще разговаря със Себи, когато се събуди.

Маргарет беше чувала и друг път галеното име на Себастиан, но сега, когато познаваше възрастния човек, ѝ подежда разтърсващо да го чуе отново. Себастиан Таунзенд вече определено не беше никакъв „Себи“.

— Което ми напомня — продължи Абигейл, — че не знам дали Себи още е тук. Никъде не можах да го намеря, а толкова много имам да говоря с него.

— Сигурна съм, че... — поде Маргарет, но млъкна, когато старата жена се изправи и тръгна към вратата. — Чакай малко, Аби. Ами Дъглас? През следващите дни той ще се нуждае от постоянно наглеждане и забавление, което да го държи в леглото, когато се събуди. Лекарят беше категоричен, че той не бива да става.

— Е, и?

Тя се поколеба, но не за пръв път се опитваше да сближи майката и сина. А този път имаше коз в ръката.

— Струва ми се, че ще му се отрази безкрайно добре, ако ти го посетиш, докато се възстановява, и му поговориш — след като се

събуди, разбира се. Но недей да го разстройваш, моля те!

— Да, да, предполагам, че мога да сключа временно примирие и отново да си поговоря с този глупак — но само засега.

Маргарет не очакваше, че Аби ще отстъпи толкова лесно, но нетърпението на старата жена беше очевидно. Вероятно би се съгласила на всичко, за да приключи разговора и да отиде да потърси Себастиан.

— Страхотно, Аби! Но помни, че не бива да го разстройваш. Нищо неприятно.

— Сигурно се шегуваш, момиче. Че в тази къща има ли нещо приятно, за което да се говори?

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Себастиан тъкмо се канеше да подхване с брат си една от неприятните теми. След като се върна от огледа на местопроизшествието, установи, че Дентън го няма никакъв. Все пак се появи, за да чуе какво ще каже лекарят, и преди отново да е успял да изчезне, Себастиан го улови за рамото и го изведе навън, където можеха да си поговорят насаме.

— Защо имам чувството, че ме принуждаваш да водя диалог с теб, Себастиан? — попита Дентън, хвърляйки многозначителен поглед към ръката, която още го стискаше за рамото.

— Защото е така.

— Я ме пусни! — изръмжа Дентън.

— Шегувах се. — Себастиан го пусна. Застанаха под старото дърво, където някога си бяха построили къщичка.

— Така си и мислех — тросна се брат му. — Изобщо не си се променил за времето, през което те нямаше, нали? И къде се беше скрил? Все си мислех, че ще се засечем в Лондон, но това никога не стана. Да не би да си напуснал страната?

— Да, и няхах намерение да се връщам. Живеех в Европа, но не на конкретно място. Пътувах много. Работата ми ме водеше до всички кътчета на Стария континент.

— Работа? Нима си работил, за да си изкарваш хляба?

Себастиан се изсмя на ужасената физиономия на брат си — типичната реакция на всички привилегирани аристократи.

— А ти как мислеше, че ще оцелея, когато си тръгнах отгук без пукнат грош?

Дентън се изчерви.

— Помислих си... всъщност нищо не си помислих, но не бих предположил, че ще се хванеш за някоя обикновена работа.

— В това, което върша, няма нищо обикновено. Хората ми плащай много, за да свърша това, г което не могат да се справят сами.

— Като например?

— Връщам откраднати ценности, възстановявам неправди, изглаждам разногласия, измъквам невинни от затвора. По малко от всичко. Превърнах се в това, което наричат „наемник“. Сега е твой ред. Отношението ти е доста враждебно като за среща с роднина, Дентън. Защо?

Брат му прокара ръка през черната си коса. Слепоочията му бяха прошарени, което не си личеше, освен ако не се вгледаш отблизо. Под кехлибарените му очи, прорязани от кървави жилки, имаше тъмни кръгове. Тези очи не бяха светли като на Себастиан, по-скоро се доближаваха към кафявото. Беше много блед, сякаш почти не излизаше навън. През изминалите години на бузата му се беше появил малък белег и още един на челото. Дентън изглеждаше съсипан и изтощен, подобно на човек, който твърде често се отдава на разнообразни пороци. Беше с година по-малък от Себастиан, но сега приличаше на по-големия брат.

Най-накрая Дентън въздъхна.

— Голям шок е да те видя отново. Не вярвах, че някога ще ми се случи.

— Нито пък аз — отвърна брат му и небрежно подхвърли: — Сега разбирам, че съм се затъжил за теб.

— Лъжец — изсъска Дентън. — Ти все нямаше време за мен. С теб никога не сме били близки.

— Знам и съжалявам за това — искрено отвърна Себастиан. — Но ти никога не си бил лесен за общуване. Твърде рано изгради своите прегради срещу света.

— Защо, по дяволите, повдигаш този въпрос? Това е минало и както се казва — тури му пепел. То не може да бъде променено, Себ.

— Предполагам, че не — съгласи се Себастиан. — Но ако не затова си заел отбранителна позиция, защо тогава?

Дентън го погледна смаяно.

— Божичко, идваш тук изневиделица. Това само по себе си е достатъчно, нали? После внасят татко вкъщи — ранен, с нарушено зрение. Маги се е омъжила за теб — още не мога да го повярвам. Падаш в свинската кочина и се изправяш, ухаещ на рози, а? Трудно ми е да възприема всичко това, но още отпреди да се появиш, съм развалина. Така че какво си очаквал, мамка му — смях и прегръдка?

— Не очаквах да те заваря влюбен в моята жена, още по-малко женен за вдовицата на Джайлс — сурово отвърна Себастиан. — Между другото, къде е тази пачавра?

Дентън пребледня при грубите думи, но се възпротиви:

— Връщаш се у дома след единайсет години и започваш да правиш предположения, а не знаеш нищо за действителното положение.

— Тогава защо не ме осветлиш? Започни с това как си се оженил за прелюбодейка, която с подстрекателствата си доведе до дуела, разбил живота ми.

— Жюлиет не е подстрекателка. Тя се закле, че ти...

— Излъгала е — прекъсна го брат му.

— И така да е, ти не беше тук да я опровергаеш и Жюлиет успя да ме убеди. Беше самотна и потисната от живота със Сесил, който рухна напълно след смъртта на Джайлс. Започнах да ходя при нея, за да я ободрявам.

— Предполагам, че за да я ободриш, е трябвало да се ожениш за нея?

— Не, направих я своя любовница, но... понякога се случват разни обрати. Тя забременя.

Изненадан, Себастиан повдигна вежда:

— Имаш дете?

Дентън се изчерви.

— Не, тя пометна.

— Разбира се — иронично отвърна Себастиан.

— Щом толкова искаш да знаеш, моята реакция беше абсолютно същата, но на каквото си постелиш, на това ще легнеш.

Себастиан реши да не коментира последното.

— Преди малко спомена, че си развалина. Защо?

— Защото Жюлиет е на пазар в Лондон — въздъхна брат му. — Всеки път, щом отиде там, тя харчи небивали суми за разни глупости. Татко полудява, когато получи сметките.

— Тогава защо не я придружаваш, за да обуздаваш нейната разточителност?

— Защото тя ми вдига скандал, който захранва клюките на лондонското общество за месеци наред. Татко възразява срещу това дори повече.

— Това ли е причината за вашите кавги?

— Виждам, че Маги добре те е осведомила.

— Съвсем не. Не ми обясни за какво се карате.

— Въпросът е за какво не се караме. Списъкът ще бъде много по-кратък.

Себастиан поклати глава. Затрудняваше се да проумее изводите, към които сочеше поведението на Дентън. Беше очаквал брат му да се закълне в неугасваща любов към своята съпруга и с това да оправдае брака си с нея. Сега откриваше, че никой не харесва Жюлиет, дори мъжът ѝ. Защо все още бяха женени?

Не очакваше отговор, но все пак попита:

— Защо не си се развел?

— Божичко, прибираш се у дома след единайсет години под някакъв измислен предлог и незабавно започваш да си вреш носа, където не ти е работа — яростно избухна Дентън. — Е, имам новина за теб: отношенията ми с моята жена не те засягат.

— Не съм съгласен — навъси се Себастиан. — Заради жена ти убих най-добрия си приятел и загубих живота, който познавах.

Не беше възнамерявал да покаже новата си страна пред Дентън, но точно това се случи сега. Брат му се отдръпна ужасен.

Себастиан се отърси от заплашителния си вид и дори успя да се усмихне:

— Много се чудех дали изобщо да пусна Маги у дома — меко рече. — Сега мястото ѝ е при мен, а моето място не е тук. Но много се бях затъжил за Аби. Исках да я видя отново, преди да е станало твърде късно. Напредналата ѝ възраст ограничава възможностите ми. Ако желаеш, наречи това „измислен предлог“.

— Извинявай — засрами се Дентън. — Струва ми се, че скоро хубаво ще можеш да се видиш с баба. Ще останеш ли, докато татко се оправи? Кълдън иска Маги да му е болногледачка. Според него татко ще я слуша и няма да става от леглото, преди да се оправи.

— Още не съм мислил за това. Очаквах, че ще ми се наложи да стигна до Аби с бой. Не съм смятал, че татко ще е толкова зле и няма да ме познае.

— Ама че лош...

— Късмет? — изсмя се Себастиан. — Във всеки случай се съмнявам, че дълго ще остана тук. Кога очакваш жена ти да се върне?

— След няколко дена, вероятно към края на седмицата. — Дентън изведнъж стана подозрителен: — Защо?

Брат му сви рамене.

— Дотогава може да съм си тръгнал. Не съм сигурен, че мога да се изправя лице в лице с тази жена, без да я убия.

— Не се шегувай, Себ.

— Не се шегувам — хладно отвърна той. — А какво се е случило с крака ти, че куцаш?

Дали заради въпроса за крака му или за жена му, но Дентън излезе, без да отговори. Себастиан го остави да си отиде. За момента и двамата разполагаха с достатъчно материал за размисъл.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Късно следобед Една пристигна с няколко куфара с дрехи на Маргарет. Очевидно Себастиан беше изпратил известие, че ще поостанат в „Горския кът“. Маргарет получи старата си стая. Тя беше огромна, с много повече пространство, отколкото ѝ трябваше, но за четирите години тук младата жена се чувстваше доста удобно в нея.

Имаше време да се преоблече преди вечеря. По-голямата част от гардероба ѝ беше в пастелни тонове, популярни сред младите дебютантки, но също така имаше няколко рокли в по-наситени цветове, които носеше вкъщи, когато не очакваше гости. Сега, когато беше „омъжена жена“, би било редно да носи потъмни цветове. Всъщност тя го предпочиташе, защото така косата ѝ изглеждаше по-светла. В светските среди русото беше на мода. Пясъчнокафявото не се смяташе за нищо особено.

Една я познаваше добре. Бе опаковала тези рокли за престоя ѝ в „Горския кът“, добавяйки няколко, подходящи за вечеря. Маргарет избра сапфирено-синя рокля с актуалното за момента дълбоко деколте и буфан ръкави. Стилът ампир — права пола с висока талия, който беше станал толкова популярен по време на Наполеоновите войни, не ѝ отиваше и тя се радваше на завръщането на пищните, разкроени поли. При предишната мода рядко и се удаваше да покаже какво тънко кръстче има. Една я беше сресала така, че няколко къдрици падаха от кока и се спускаха до раменете ѝ. Контрастиращи с наситения цвят, те изглеждаха почти руси на ярката светлина от свещите.

— Къде ще спи съпругът ти, докато сте тук? — поиска да узнае камериерката.

Маргарет забеляза неодобрението в гласа ѝ, но весело отвърна:

— Където е спал навремето, предполагам. Отредиха ми моята стара стая, сигурно са направили същото и с него. Добре знаеш, че в нашите кръгове съпрузите обикновено не споделят една и съща стая.

Една изхъмка:

— Просто внимавай, Маги. Не позволявай на този мъж никакви волности, които иначе щяха да бъдат негово право само защото се преструват на женени.

— Прекалено много се безпокоиш. Освен това той знае, че не го харесвам. В това отношение бях болезнено откровена.

— Добре. Така няма да му хрумнат разни странни идеи.

Навярно би се съгласила, ако преди малко Себастиан не я беше целунал за пред Дентън. Благоразумно реши да не споменава за това пред Една.

Тя побърза с останалите приготовления, защото искаше да се отбие при Дъглас, преди да слезе долу. Той все още не се бе събудил. Състоянието му започваше да я притеснява, но първо щеше да изчака мнението на доктор Кълдън. Температурата на Дъглас не се беше повишила, но поначало бе много висока. Двете прислужнички, които се редуваха да бдят над господаря, трябваше да я извикат веднага щом той се събуди, без значение на часа.

Не беше виждала Себастиан, откакто Кълдън си замина. Той обаче я чакаше в подножието на стълбището. Начинът, по който я гледаше, я накара да почувства всяка своя крачка. Обикновено не изпитваше нищо странно, когато някой мъж я гледаше така. Но неговият поглед я смущаваше.

— Изглеждаш великолепно, мила моя.

— Няма нужда да започваш представлението, ако не разполагаш с публика — изфуча тя и се опита да го подмине. Той я улови над лакътя и я придърпа към себе си. Думите му погалиха ухото ѝ:

— Да разбирам ли, че ще се справиш по-добре с твоята част от спектакъла пред публика?

— Всъщност — усмихна се тя — реших, че ти се полага малко мъмрене след онази целувка в преддверието. Знаеш, че беше неприлична — и не се оправдавай с причината.

— Бъди така добра да помниш, че сме младоженци.

— Това какво общо има с факта, че те гледам сърдито?

— Всичко, мила моя. Като млада булка би трябвало да си силно заинтригувана от правенето на любов, за да ме гледаш сърдито.

Маргарет ахна възмутено, но щом забеляза усмивката му, затвори уста. Нахалникът отново се хилеше. Родният дом сигурно му оказваше странно въздействие.

Тя изсумтя, отскубна ръката си и влезе в трапезарията. Дентън и Абигейл вече бяха там. Абигейл никак не изглеждаше доволна. Щом забеляза Маргарет, веднага ѝ се нахвърли:

— Имам да уреждам сметки с теб, момиче. Себастиан не беше долу, както ми каза. Търсих навсякъде, но не можах...

— Ето ме, бабо — прекъсна я той.

— Слава Богу! Тъкмо бях започнала да мисля, че твоето завръщане ми се е привидяло, Себи.

Аби потупа стола до себе си. Себастиан седна на него, въпреки че въздъхна при споменаването на ненавистния прякор. Маргарет зае мястото до Дентън, за да остави баба и внук да се видят на спокойствие.

Гневът ѝ бе започнал да се надига при онази забележка за младоженците, защото не се съмняваше, че Себастиан използва извинението в своя, а не в нейна полза. Но щом го чу да въздиша за прякора от детството му, яростта ѝ стихна. Не успя да сдържи усмивката си при спомена за ужасеното му изражение, когато Абигейл го нарече „Себи“.

На Маргарет ѝ направи впечатление, че Дентън гледа брат си доста навъсено.

— Стегни се, Дентън. Не му завиждай за тази семейна среща — рече тя.

— Не му завиждам. Всъщност е хубаво да го видя отново. Честно казано, изобщо не съм мислил, че ще се чувствам така. И — добре де, не съм очаквал, че ще призная подобно нещо, но всъщност той много ми липсваше. Може и да не бяхме най-добри приятели, но Себастиан винаги беше насреща, ако ме разбираш.

— Можел си да разчиташ на него.

— Точно така.

— Тогава защо гледаш така мрачно?

Той извъртя театрално очи.

— Нима е нужно да питаш? Все още не мога да повярвам, че си се омъжила за него. От всички хора на света точно него ли избра!

— Аз самата никога не съм си представяла, че ще ми се случи подобно нещо — съгласи се Маргарет. — И ако толкова държиш да знаеш, не се разтопих веднага, щом се срещнахме в Италия. Но той бе познато лице от родината и затова не можах да го отблъсна.

— Нима би го отблъснала?

— Разбира се.

— Защото татко се отрече от него?

— О, не, съвсем не. Защото сестра ми още щеше да е тук, жива, ако Себастиан не беше убил Джайлс.

— О, значи имаш по-дълбоки причини да го мразиш, отколкото си мислех. И все пак си станала негова жена.

Обобщено по този начин, чулото не ѝ се понрави.

— Е, той си е все същият чаровен кавалер. — Едва не се задави при тази лъжа. — Влюбих се в новото му аз, не в стария Себастиан. Сега е страшно трудно да направя разграничението между двамата.

Дентън печално поклати глава:

— Знаеш, че се надявах...

Маргарет побърза да го прекъсне с предупреждението:

— Не казвай нещо, за което после ще съжаляваш. — Тонът ѝ беше доста рязък. Тя се опита да смекчи ефекта му с усмивка и го потупа по ръката. — Откривам, че ми е много приятно отново да съм част от вашето семейство. Знаеш колко обичам Дъглас и Аби. Привързана съм дори към теб. Тревожи ме, че може би няма да съм добре дошла, когато Дъглас се оправи и открие, че Себастиан е тук и е женен за мен. Ще се наложи да изчакаме, докато разберем.

— Глупости. Знаеш, че татко те възприема като дъщерята, която никога не е имал. Няма да те обвини, задето си се поддала на чара на брат ми. По-скоро ще стане точно обратното. Още една точка срещу Себастиан.

Маргарет въздъхна. Това не ѝ беше хрумвало. Не че имаше някакво значение, тъй като Себастиан не възнамеряваше да остане в Англия след привършването на работата, за която го беше довела. Все още не можеше да проумее, че поредното произшествие се е случило с Дъглас тъкмо при завръщането ѝ у дома.

— Нали не е имало други инциденти, докато бях в Европа?

— Като заговори за това, имаше.

Татко падна от леглото.

— Какво?!

Въпросът ѝ привлече вниманието на Себастиан. Тя леко поклати глава, за да му покаже, че няма основания за тревога, и пак се обърна към Дентън:

— Нали се шегуваш?

— Може би се изразих погрешно, но не се шегувам. Станал от леглото, стъпил накриво и се строполил на пода, като при това успял да се удари на рамката на леглото. Няколко седмици беше с навехнат глезен. Татко твърдеше, че килимът бил нагънат и затова не успял да стъпи както трябва.

— Ясно.

Действително изглеждаше като непохватност от страна на Дъглас. Просто не можеше да си представи как някой се промъква в стаята му и нагъва килима с надеждата, че стопанинът ще падне и ще се нарани. Такъв план би подхождал на човек, който не е наред с главата.

Тъй като Дъглас не беше на масата, Маргарет пренареди местата така, че всички седнаха заедно в ъгъла на Абигейл.

Себастиан се държеше безупречно, без съмнение заради баба си. И все пак: какъв контраст! Нямаше вадене на кинжали както в трапезарията на „Белите дъбове“. Тук той бе изтънчен аристократ — и толкова красив, че Маргарет едва откъсна очи от него.

Но като за семейна среща той повече задаваше въпроси, отколкото даваше отговори — въпреки жадното любопитство какво му се е случило през изминалите единайсет години. Беше удивително как може да говори за живота си в Европа и в същото време да разкрива съвсем малко от това, с което се занимавал. Този мъж беше толкова потаен. Маргарет се надяваше да научи нещичко за него, но вероятно сега знаеше за него повече, отколкото роднините му.

Но макар че не казваше почти нищо съществено за себе си, Себастиан попиваше всяка дума на брат си и баба си. Зорко наблюдаваше тях и прислужниците. Маргарет си напомни, че той просто изпълнява задачата, за която го е наела, и се опитва да разбере кой желае смъртта на Дъглас. Да, но сбърканата брънка във веригата още не се бе появила. Интересно какво щеше да се случи, когато Жюлиет се прибереше — и когато Дъглас се събудеше.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Скоро след вечеря Абигейл се оттегли. Себастиан също изчезна. Маргарет се надяваше, че е отишъл да върши работата, за която му плаща — добре де, за която щеше да му плати. След второто посещение на доктор Кълдън, което не донесе по-добри новини за състоянието на Дъглас, тя също предпочете да се оттегли рано. Денят се беше оказал наситен със събития и много изтощителен. Може би не физически, но жонглирането с истината и лъжите, които бяха съчинили със Себастиан, за да изнесат представлението си без грешки, я бе изцедило до капка.

Чакаше я гореща вана. Една се беше погрижила за това, преди да се прибере в стаята, която бе получила с Оливър в слугинските помещения. „Горския кът“ имаше водопровод, но подобно на „Белите дъбове“ и много други къщи, тръбите не стигаха до горните етажи, така че водата все още трябваше да се подгрява в кухнята и да се качва горе. Към стаята на Маргарет имаше помещение за къпане или баня, както бе станало популярно да го наричат, с хубава порцеланова вана, която тя с удоволствие щеше да използва.

Тъкмо щеше да задреме — толкова ѝ беше приятно във ваната — когато чу:

— Надявах се, че досега ще си заспала и няма да се наложи да провеждаме този разговор.

Тя стреснато отвори очи и се сви колкото можеше, за да се прикрие. Просто не вярваше, че Себастиан стои на прага. Това и рече:

— Не вярвам, че това е истина!

Не беше затворила вратата на банята. Не бе необходимо, тъй като вратата на спалнята бе затворена. Никой не биваше да влиза, без да чука, най-вече той.

— Забравих ли да спомена, че споделяме тази стая? Нали се досещаш, също като съпрузи. — Тонът му бе крайно ироничен, все едно тя беше забравила преструвката им.

— Не всички брачни двойки споделят една и съща спалня — сприхаво отвърна. — Това не може да не ти е известно. А ние попадаме в категорията „Съпрузи, които никога няма да си легнат заедно“!

Той въздъхна:

— Действително се надявах, че този разговор може да почака до сутринта, но щом настояваш...

— Върви си, Себастиан. Сега не е моментът за подобни дискусии.

— Очевидно сега е моментът, понеже няма да си тръгна.

Тя подаде глава над ръба на ваната, достатъчно, за да го вижда:

— Как така няма да излезеш? Ние се преструваме. Това не ти дава право на волности, които иначе биха били твое законно право. Няма да стане!

— Тихо, Маги. Ще стане. Ако за момент забравиш моминския свян и помислиш разумно, как по-добре да разпръснем всякакви съмнения относно нашия съюз от това да спим в една стая и цялото домакинство да го знае?

— Няма да стане!

— Тихо, Маги — отново ѝ нареди той. — Отделните спални са подходящи за у вас, не че щях да допусна подобно нещо, ако наистина бяхме женени...

— Да го допуснеш?! — прекъсна го тя.

— Но тук всички са наясно, че сме само гости за кратко — продължи той, без да ѝ обръща внимание — и че не смятаме да оставаме. Всички с изключение на баща ми, който дори не е в съзнание.

Маргарет и това не смяташе да обсъжда. Виждаше как очите му се мъчат да различат формите ѝ под сапунената пяна.

— За последен път ти казвам: излез от банята ми! Щом непременно трябва да обсъдим къде ще спим, бъди така любезен и ме остави да си довърша ваната.

— Любезен ли? — разсмя се Себастиан. — Не вярвам, че все още съм способен на любезности, Маги. Но щом това ще ускори нещата... — Той се обърна, но след миг пак се завъртя и очите му я пронизаха.

— Имаш разкошни гърди, Маги.

Затвори вратата, преди тя да се е разпищяла, и застана отвън. Маргарет почака малко, за да се увери, че той няма да влезе отново, и излезе от ваната. Не губи време да се подсушава. Държеше незабавно да покрие тялото си. Розовият пенъор би трябвало да свърши работа, тъй като дрехите ѝ бяха в спалнята.

Здраво завърза колана и потрепери от ярост. Облегна се на вратата и на няколко пъти вдиша дълбоко. Този мъж бе невъзможен. Как смееше да споменава гърдите ѝ? Не знаеше как да се оправя с него. Той говореше и правеше каквото си поиска. Боеше се, че е живял твърде дълго сам, далеч от доброто общество. Беше забравил как да се държи в присъствието на една дама. Или просто не го интересуваше. По-вероятно второто.

Не се беше успокоила, но поне сърцето ѝ вече не блъскаше така в гърдите. Затова още веднъж си пое дълбоко въздух и отвори вратата. Надяваше се, наистина се надяваше, че той е запазил някакво подобие на приличие и няма да я очаква в нейната спалня, за да довършат разговора, който на първо място изобщо не би следвало да водят. Глупава надежда.

Себастиан се беше настанил в отоманката, модна мека мебел с копринена дамаска в синьо и зелено. Тя беше създадена така, че човек да опре гръб на облегалката и удобно да протегне крака — любимата поза на Маргарет за четене. Отоманката беше създадена, за да може една жена да се отпусне тъкмо така. Съмняваше се, че Себастиан ще се побере, дори ако не се беше проснал както сега.

Беше скръстил ръце зад главата си. Държеше се прекалено като „у дома си“, без никакво намерение да си тръгва. Маргарет бе решена да заличи доволното му изражение.

Пое към отоманката, скръстила ръце пред гърдите си, и делово заяви:

— Случайно казах ли ти, че така няма да стане? Не може да прекараш нощта тук. Не ме прекъсвай — изсъска, когато той отвори уста да възрази. — Преструваме се на женени. Значи спокойно можем да се престорим, че си прекарал нощта при мен.

Той сякаш обмисли думите ѝ, но после поклати глава.

— Няма да стане, драга. В коридора сноват твърде много слуги. Все някой ще ме види как излизам от стаята ти и на сутринта се промъквам.

— Глупости. Ти точно към такова впечатление се стремиш: че имаш достъп до мен по всяко време.

— Да, но не и ако си тръгна вечерта, и се върна на сутринта. Освен това, щом знаят, че ще нощувам тук, няма да ми дадат друга спалня, нали така? Следователно къде предлагаш да спя?

— Нима е нужно да питаш? — попита тя със зловна усмивчица. Той се изсмя грубо.

— Прощавай, но конюшните и кучешките колибки не са ми по мярка.

— Не се държиш разумно, Себастиан.

Той бързо скочи и се озова пред нея. Маргарет не беше сигурна как точно стана, но в един момент той стоеше прекалено близко и се извисяваше над нея. Не я остави да помръдне. Улови я за раменете и я закова на място.

— Нека го обясня другояче — прошепна. — Продължиш ли да спориш с мен и да упорстваш, което аз лично намирам за доста стимулиращо, както вече ти казах, ще делим едно легло. Готов съм да се обзаложа, че след известно време, прекарано в моята компания, ще забравиш за всякакви спорове, защото ще си погълната от нещо много по-приятно. Затова се възползвай от тази възможност, докато все още имам някакъв контрол над похотта, която събуждаш у мен, и скрий изкусителното си тяло под завивките.

Себастиан я пусна и тя послушно изпълни заръката му. Не се поколеба, а се втурна към леглото. Там спря и го погледна яростно.

— Ти май не си нормален... — поде, но той я прекъсна:

— Маги, не ме предизвиквай.

Тя се пхна под одеялото и го придърпа до брадичката си. Сърцето ѝ биеше лудо, цялата трепереше. Нужни ѝ бяха десет минути, за да се поуспокои.

Вероятно Себастиан беше чакал тъкмо този момент, за да подхвърли небрежно:

— Тази нощ ще спя на отоманката, но ако на сутринта се събудя със схванат врат, ще се редуваме.

Маргарет светкавично скочи от леглото, издърпа дебелия кувертюра и я метна на пода. Забеляза, че тя се приземи и разстла доста красиво. После се пхна обратно под чаршафите.

Заповядай — надменно изрече. — Ако не се лъжа, веднъж на кораба Джон ми спомена, че редовно ви се е налагало да спите на земята по време на вашите пътешествия.

— Не и на пода в спалня — поправи я той. — Но си права, че вероятно е по-добре. Ами възглавница?

— Разбира се — благовъзпитано отвърна тя и му хвърли една възглавница. — Нещо друго?

— Боже Господи, как може да ми задаваш такъв въпрос! — разгореци се той.

Маргарет се изчерви и отказа да го гледа как се настанява на новото си легло на пода. Той престана да говори. Някъде посред нощ, преди най-накрая да се унесе в сън, тя осъзна, че Себастиан е успял да прекрати спора им доста ловко със заплахата си да я люби. Отвратителен тип! Не се съмняваше, че точно това е било намерението му.

Щеше да чуе мнението ѝ по въпроса, но чак утре. Засега просто беше благодарна, че не е възпламенил сетивата ѝ с повече възбуда, отколкото би могла да понесе.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Маргарет се протегна, прозя се и седна на ръба на леглото. Понечи да се изправи, но се вцепени, щом погледът ѝ попадна на мъжа, който спеше на пода на по-малко от три метра от нея.

Себастиан се беше увил в дебелия кувертюра, която тя беше пожертвала. Трябваше да каже на Една да му намери допълнителни завивки... Не, какво си мислеше? Той не можеше да ношува в стаята ѝ отново. Щяха да си подновят разговора и този път тя щеше да се наложи по въпроса за спането.

Себастиан лежеше на една страна. Ръката му се подаваше над завивката. Маргарет я проследи с поглед до голото му рамо... той беше свалил ризата и сакото си! Забеляза ги върху облегалката на близкия стол. А какво беше това до тях? Божичко, той си беше събул и панталоните! Непоносимо. Не стига, че беше в една спалня с нея, ами се беше и съблякъл чисто гол!

Маргарет се втурна към бюрото си, грабна чорапи и бельо, измъкна от гардероба първата рокля, която ѝ попадна, и изтича в банята. Затвори вратата, изчака да се съвземе и бързо се облече.

От бързане не можа да достигне всички копчета на гърба на роклята, а чорапите се оказаха различни. Надзърна в стаята, за да се увери, че Себастиан все още спи, и хукна да си вземе шал и обувки. Щеше да го изчака да си тръгне, за да смени чорапите си.

Тъкмо беше стигнала до вратата на спалнята и се канеше да избяга, когато чу едно:

— Отвори я и ти гарантирам, че ще бъдеш скандализирана, когато те спра.

Маргарет притисна чело към вратата и простена. Разбра заплахата. Но той се намираше в другия край на стаята. Със сигурност можеше да се измъкне, преди той да я настигне. Да, а после какво? Гонитба по коридорите? По дяволите! Той като нищо щеше да я подгони.

Сърдита, че Себастиан се държи напълно неразумно, опитвайки се да я задържи в спалнята, тя се обърна, за да му отговори, и загуби ума и дума.

Слава Богу, беше си обул панталоните, но беше бос и без риза. Гръдният му кош беше изумителен. Той изглеждаше невероятно под дрехите си, но без тях това беше потвърдено като безспорен факт. Тяло на древногръцки атлет, стегнати мускули, нито грам излишна тлъстина. Гърдите му бяха покрити с фини косъмчета, които се стесняваха в тънка линия надолу. Здрав, тънък кръст и стройни хълбоци, от които започваха много дълги крака. Мускулести бедра, които релефно се очертаваха под панталона с всяко негово движение.

Дългата му черна коса се беше изплъзнала от опашката на тила му и сега падаше по раменете и гърба му. Той отметна назад един кичур. Приличаше на дивак. Толкова красив дивак, че тя не можеше да диша.

Маргарет неистово затърси опората на справедливия гняв, който изпитваше снощи, и го откри, но просто не можеше да отвори уста, докато той стоеше полугол пред нея. Затова отиде до бюрото си да потърси чорапи, молейки се той да е привършил с обличането, когато отново се обърне с лице към него.

Горе-долу очакванията ѝ се сбъднаха. Той седеше на стола по риза и си обуваше обувките. Косата му обаче все така не беше прибрана и това му придаваше толкова различен вид! Определено не изглеждаше така овладян и зловец. Испита желание да му предложи да го срещне. Всъщност копнееше да докосне косата му, изглеждаше толкова мека. Вместо това грубо му се тросна:

— Трябва ти бръснар.

— Трябва ми питие — светкавично отвърна той, приковавайки я с очи. — По всяка вероятност това е най-лошата ми нощ.

— Мускулите те болят от твърдия под, така ли? — подсмихна се тя.

— Не, Маги, изгарям от болка по теб.

Тя зяпна от удивление. Думите му предизвикаха приятна тръпка. Но също така тя остана без дъх. Това започваше да се превръща в неин неприятен навик. Завъртя се настрани, пое си дълбоко дъх, запъти се към леглото, за да си смени чорапите, но бързо се отказа и вместо това се насочи към отоманката.

Когато вече беше обути и се изправи, погледна към Себастиан. Той също беше свършил с обличането и дори беше вързал косата си. Така бе много по-добре. Поне изглеждаше цивилизован. Но защо стоеше и я гледаше? Чакаше отговор на непристойната си забележка ли? Имаше да чака!

Спокойно, или поне толкова спокойно, колкото ѝ беше възможно, докато очите му я пронизваха настойчиво, тя изрече:

— Наистина трябва да проявиш повече разум, Себастиан. Просто не можем да делим тази стая поради липса на уединение.

— Съгласен съм.

— Слава Богу. — Прималя ѝ от облекчение.

— Но това не разрешава нашата дилема.

Значи в края на краищата нямаше да се държи разумно. Маргарет кипна:

— Ние нямаме дилема!

— Тихо, Маги.

Тя го удостои с яростен поглед.

— Да не си посмял да ми нареждаш. Ако искам ще говоря!

— Имах предвид тона ти, драга. Говори колкото искаш, но недей да крещиш. Стените са дебели, но не чак толкова.

— О! — смутено се изчерви тя.

— И така, аз имам друго предложение. Но първо ми обясни: откъде имаш толкова пари да ми платиш?

— Нямам, но мога да събера. Семейството ми притежава много недвижими имоти. Ще продам няколко.

— Освен ако не говориш за имения на херцог, няма да събереш повече от няколко хиляди лири.

Страните ѝ поруменияха. Вероятно Себастиан беше прав. Но тя просто не беше мислила чак дотам. Когато не му отговори, той добави:

— Можеш да изтъргуваш нещо друго.

Тя повдигна вежда.

— Друго ли? Нямам друго.

Той я огледа от горе до долу.

— И тялото ти ще свърши работа.

Маргарет остро си пое дъх:

— Ти си достоен за презрение!

— Не, само съм похотлив и възбуден.

Нима би могла да се изчерви повече? Никога не ѝ бяха говорили така, а този мъж сякаш не съзнаваше, че предложението му е непристойно. Себастиан наистина бе забравил как да се държи в добро общество. Твърде дълго се беше подвизавал като Гарвана — груб, безпощаден, смъртоносен наемник.

— Това е изключено — тихо изрече тя. — Ще намеря парите.

Стори ли ѝ се, че той сви разочаровано рамене?

— Не се бави с доказателството, че можеш да събереш сумата — само я предупреди.

— Или какво? Ще си тръгнеш ли? Без да си свършил работата?

— Работа, за която не си ми платила.

— Това е твоето семейство — напомни му. — Не би трябвало да ти плащам.

— Бивше семейство. Предупредих те, че сега то не означава нищо за мен.

— Лъжец — невярващо отвърна тя. — Боже мили, дори самият ти каза, че не си говорел сериозно за цената!

— Промених становището си.

Тръгна към нея. Маргарет настръхна, но щом Себастиан се озова до нея, тя се вцепени. Очакваше най-лошото. Той изглеждаше съвсем сериозен. А от такава близост нервите ѝ се бяха изопнали до крайност. Пулсът ѝ се беше учестил. И изпита сладостно очакване.

Той прокара пръст по бузата ѝ. Докосването му бе невероятно леко, но я възпламени цялата и тя почувства, че ще се разтопи. Как нещо толкова безобидно можеше да я изкара от равновесие? Как бе възможно този мъж да ѝ въздейства така силно?

— Нали съзнаваш, че никой няма да очаква девица, след като си „разведена“? — твърде ласкаво я попита той. — А и това ще реши затрудненията ни с единичната стая. Само си помисли, Маги.

Какво да мисли? Себастиан беше луд за връзване.

Но нямаше да му отговори така, когато той стоеше толкова близо, че тя чувстваше неговото топло тяло, долавяше дишането му. Трябваше да си напомни да диша! Искаше да се отдръпне, наистина искаше, но просто се бе вцепенила. Дали от страх? Сигурно. Той я ужасяваше. Да, това заключение бе много по-приемливо, отколкото да признае, че я възбужда.

Мълчанието ѝ сигурно го бе насърчило, защото той я погали. Толкова лекичко, че тя дори не би забелязала, ако беше някой друг.

— Мека си — промърмори той. — не го очаквах, понеже си толкова твърдоглава.

Маргарет примигна. Нима този мъж си позволяваше да се шегува, когато тя беше толкова изтормозена, че не можеше да мисли? Това ѝ помогна да излезе от вцепенението и със залитане да се отдалечи от него.

Но разстоянието ѝ позволи да мисли ясно и тя бързо отговори:

— Има и друг вариант, който е най-разумният. Просто се връщаш в „Белите дъбове“, докато баща ти се възстановява. Измисляш си някакъв предлог. Така или иначе, не можеш да разговаряш с Дъглас, докато е в безсъзнание. Няма смисъл да се редуваме да спим на пода.

Той като ли че обмисли думите ѝ.

— Не. Трябва да съм тук, когато Жюлиет се върне от Лондон. Искам да видя как ще реагира на моята поява. Освен това да си тръгна сега, когато имам достъп до „Горския кът“ обезсмисля нашия „брак“. Освен това от „Белите дъбове“ не бих могъл да разбера какво става тук.

Маргарет въздъхна.

— Добре. Тогава аз ще се върна вкъщи, а ти ще бдиш край леглото.

— Няма да бдя край ничие легло. Нали не искаме моето лице да бъде първото, което баща ми ще види при събуждането си? Това вероятно толкова ще го шокира, че той отново ще изпадне в безсъзнание. В това отношение Дентън има право: Дъглас те предпочита за своя болногледачка.

Маргарет скръцна със зъби. Никоя нормална жена не можеше да се разправя с този човек. Той очевидно си беше наумил, че трябва да делят една спалня.

Тя тръгна към вратата.

— Добре тогава, но ще спиш в банята. Там подът е предостатъчно — да не си посмял да твърдиш обратното! И вратата помежду ни ще остане затворена. Ще чукаш, преди да влизаш в тази стая. Това е последната ми дума. Точка по въпроса.

Маргарет отвори вратата и го изгледа яростно, предизвиквайки го да си намери извинение да обори думите ѝ. Той мълчеше и я

наблюдаваше с обичайното си непроницаемо изражение. В крайна сметка беше получил каквото искаше — създаде впечатлението, че двамата делят една спалня. Беше внесъл смут в нейните чувства и тя беше загубила битката. Негодник!

— Освен това изобщо не съм твърдоглава — добави, преди да затвори вратата. — Просто ми е останал здрав разум.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Треската на Дъглас все още бе много силна. Сутринта доктор Кълдън отново се отби и доста се разтревожи, когато безуспешно се опита да събуди пациента. Прецени, че все още не е нужно да наливат течности в гърлото му с фуния, но нареди да нахранят Дъглас веднага щом той се събуди. За тази цел Маргарет нареди да приготвят котле със супа, което донесоха от кухнята и поставиха близо до огнището, за да не изстине. Освен това поиска да ѝ донесат ведра със студена вода от зимника за компресите върху челото на Дъглас, които редовно трябваше да се сменят.

Доктор Кълдън провери раната на графа и установи, че не изглежда да е инфектирана. Цицината обаче не беше спаднала. Засега треската оставаше главният проблем. Докато температурата на Дъглас беше висока, животът му беше в опасност.

Маргарет прекара сутринта в неговата стая. Той бе спал достатъчно дълго и сигурно щеше да се събуди скоро. Тя искаше да е до него, когато това стане.

Към единайсет часа Абигейл подаде глава през вратата. Не влезе в стаята, само надзърна към леглото, макар че по всяка вероятност не можеше да види дали Дъглас още спи.

— Някаква промяна? — попита тя.

— Засега никаква — отвърна Маргарет.

— Не съм изненадана — заяви Абигейл. — Дори когато е болен, той е упорит глупак.

Забележката на старата жена беше свързана с ожесточението, което изпитваше към сина си и заради което не му беше проговорила толкова години. Маргарет отиде при нея и тихичко каза:

— Той не знае, че Себастиан е тук. Бих предпочела нещата да се задържат така, докато той не е в състояние да се справи с този факт.

— Да се справи ли? — присмя се Абигейл. — Искаш да кажеш, докато не изрита отново Себи.

Маргарет потрепери.

— Това е напълно възможно. Всъщност Себастиан го очаква. Той е тук, за да те види, Аби, не за да оправи отношенията с баща си.

— И да беше опитал, щеше да е напълно безсмислено — предрече старицата.

— Наистина ли мислиш така? След единайсет години? — полюбопитства Маргарет.

— Толкова ли станаха? Да, разбира се. Не се е случило нищо, което да накара Дъглас да размисли. Тогава отказа да обсъжда въпроса, защо да го прави сега?

— Сигурна съм, че е имал основателни причини...

— Не го защитавай пред мен, момиче — прекъсна я Абигейл. — Той сбърка жестоко. Вместо да подкрепи Себастиан в тази злощастна трагедия, предпочете да изпълни това, което сметна за свой дълг.

— Себастиан открито не е зачел волята му и е причинил смърт с неподчинението си. Не ти ли е хрумвало, че затова Дъглас е реагирал бурно?

— Себастиан допусна грешка. Не заслужаваше да бъде заклеймен от собственото си семейство заради нея.

— Имаш нежно сърце, Аби. Ти виждаш нещата по този начин. Очевидно гледната точка на Дъглас е различна. Но оттогава е изтекло много време.

— И още много има да изтече — изсумтя Аби и си тръгна по коридора.

Маргарет въздъхна и безшумно затвори вратата. И Дъглас, и Аби бяха големи инати. Никога не беше забелязвала подобна черта у Дентън. Себастиан обаче...

— Това майка ли беше?

— Дъглас! — ахна тя и се втурна към леглото, за да провери челото му. Все още бе доста горещо. — Преди да говорим, първо ще те нахраним. Така каза докторът.

Очите му бяха притворени. Маргарет много се притесняваше, че той отново ще се унесе, преди да е успяла да му даде малко супа. Дъглас се опита да седне. Не успя, затова тя натрупа зад гърба му възглавници, на които да се подпре. Той протегна ръка към купичката, която Маргарет му поднесе, но след като за малко не я разля, тя я взе от ръцете му и започна да го храни.

Този начин на хранене не му хареса и между две супени лъжици Дъглас попита:

— Защо съм толкова слаб?

— Загубил си много кръв, освен това имаш лоша треска. Тихо сега. Ще говорим, след като изядеш цялата купичка.

Той се подчини, макар и неохотно. Всъщност изглеждаше раздразнен. Маргарет си спомни как два пъти преди Дъглас боледуваше и трябваше да пази леглото. Все едно се опитваха да държат лъв в тясна клетка.

Когато довърши супата, очите му започнаха да се затварят.

— Обикновено бих ти предложила да поспиш, докато се почувстваш по-добре. Но ти спа толкова дълго... Главата боли ли те?

— Ужасно.

— О, Боже! Е, доктор Кълдън ми даде някакво прахче, което ще облекчи болката ти. Ей сега ще го разтвори в малко чай.

Маргарет отиде до масичката, където за нея беше сервиран поднос с чай.

— Как се нарани? — попита тя. — Спомняш ли си?

— Не съм много сигурен. Струва ми се, че конят се уплаши от нещо. Помня, че яздех по пътя за насам, когато той внезапно скочи в канавката. Един проклет клон ме повали от седлото. Май се прекаатурих на няколко пъти, значи е било на хълма. Последва страшна болка в тила ми, а после — нищо. Напомни ми да отрежа по-ниските клони по пътя към къщи. Само ми се пречат.

Гласът му ту се засилваше, ту глъхнеше. Маргарет побърза с чая. Боеше се, че той пак ще припадне. Поне го беше нахранила. Доктор Кълдън я беше предупредил, че прахчето ще облекчи болката на Дъглас, но и ще го замае.

Тя му донесе чая. Дъглас не беше припаднал, както се страхуваше. Очите му се отвориха, когато усети, че тя стои край леглото.

— Присъни ми се нещо много странно — рече той, след като изпи чая. — Сънувах, че съм буден и виждам майки ми да стои до мен. Понечих да я заговоря, но нищо — пълна чернота. Предполагам, че или наистина съм се събудил, или сънят просто е свършил.

— Това не ми звучи кой знае колко странно. Аз редовно имам сънища, които или свършват ненадейно, или се превръщат в нещо

друго.

Маги реши, че това вероятно е била Аби. Да не би старицата толкова да се беше разтревожила за сина си, че наистина е дошла край леглото му? А може би Абигейл си беше спомнила за техния разговор и бе проявила желание отново да разговаря с него?

— Да, но после ми се присъни абсолютно същото — продължи Дъглас. — Само дето този път на стола седеше Себастиан.

Маргарет едва успя да прикрие изненадата си. Нямаше да му каже, че вероятно това не са били сънища.

— Обикновено сънищата не следват никаква логика — задоволи се да му отговори. — А сега ще изпратя за доктор Кълдън. Той ще иска да те прегледа, докато си буден. Нали се сещаш, ще ти задава въпроси, любими на лекарите.

Тя се запъти към вратата, но Дъглас я спря:

— Маги, чакай.

Маргарет се вцепени и се изпълни с ужас. Страхуваше се, че той ще ѝ зададе въпрос, на който все още не е готова да отговори.

— Радвам се, че се върна — продължи той, — и съжалявам, че това произшествие ми попречи да се запозная със съпруга ти. Разкажи ми за него. Къде се запознахте? Добър ли е с теб? Щастлива ли си с него?

Тя се усмихна от облекчение, когато чу, че въпросите му засягат единствено историята, която бяха съчинили със Себастиан. Обърна се с лице към него и му разправи каквото искаше да знае, без да споменава името на „съпруга“ си. Не ѝ се наложи да се впуска в подробности. Дъглас се унесе отново, преди да е приключила с изброяването на основните факти. За съжаление това не бе естественият, пълноценен сън, на който се надяваше. Изглежда, Дъглас пак беше изгубил съзнание.

Всъщност беше облекчена и до голяма степен изпитваше вина заради това. Но все пак не желаше тъкмо тя да му съобщи, че Себастиан се е завърнал. Той скоро щеше да го научи, когато синът му дойдеше да разговарят. Дано това не станеше, преди Дъглас да се е възстановил достатъчно, за да превъзмогне неприятните емоции, които сблъсъкът между баща и син неизбежно щеше да породии.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Маргарет извика една прислужница да дежури край Дъглас, изпрати лакей да доведе доктор Кълдън и отиде да потърси Себастиан, за да му предаде краткия си разговор с баща му. Откри го в зимната градина с Абигейл. Всъщност чу смеха му, преди да влезе, и зърна веселото му изражение, преди той да я забележи.

Беше удивително различен, когато беше край баба си. Очевидно искаше тя да вижда само стария Себастиан, който Абигейл помнеше, но не и студения, закоравял мъж, в който се беше превърнал и когото всички останали трябваше да търпят. Маргарет се запита кой образ ще види баща му, когато двамата най-после се изправеха лице в лице.

— Дъглас се събуди за малко — съобщи тя. — Успях да го нахраня, преди отново да припадне.

— Спомена ли защо е паднал в канавката? — попита Себастиан.

— Да. Той смята, че конят му се е уплашил и е препуснал към края на пътя, където един нисък клон го е повалил на земята.

— Следите на местопроизшествието потвърждават версията му, но много бих искал да знам какво е могло да уплаши коня на път, по който има само дървета.

Абигейл имаше отговор на това:

— Чух го да казва на Дентън, че новата му кобила е малко поплашлива от старата. Спомена го няколко пъти — каза тя и се изчерви, защото току-що си беше признала, че макар да не разговаря с него, вероятно попива всяка негова дума.

Маргарет им разказа и за сънищата на Дъглас.

— Отиде ли да го видиш? — многозначително попита тя Аби. — Остана ли достатъчно дълго, за да те види?

— Тази сутрин го навестих, точно както ти ме помоли — призна Абигейл. — Не забелязах да е дошъл в съзнание и много се съмнявам, че ме е видял.

По всяка вероятност с лошото си зрение старицата не би забелязала очите му да се отварят, особено ако Дъглас ги бе отворил

само за миг. Затова Маргарет заключи:

— Щом се е събуждал, това е добър знак. Според мен означава, че се съпротивлява на треската.

Дентън дойде да вземе баба си, за да ѝ покаже какво е свършил. Снощи на вечеря Абигейл беше споменала, че отново смята да се захване с рисуване. През няколко години тя си опитваше силите с това хоби. И всеки път настояваше да сменят прозорците в помещението на горния етаж, избрано за това нейно занимание. Обвиняваше лошата светлина за несвършените си творби. Дентън надзираваше ремонтите вместо нея.

Маргарет уведоми Дентън за добрата новина и отново преразказа разговора, който беше провела с баща му. Той почти не прояви интерес.

— Просто конят се е подплашил? На всеки може да се случи — заключи той с огромно облекчение, сякаш беше очаквал нещо съвсем различно.

Себастиан също беше забелязал странната реакция на брат си, защото се обърна към Маргарет веднага щом Дентън излезе от стаята с Абигейл:

— Аз ли си въобразявам, или настроението на Дентън се приповдигна в един доста неочакван момент от разказа ти?

— Чак пък неочакван... Дентън е прочут със забавените си реакции. Непрекъснато се извинява, че главата му се рее в облаците. Така де, това е обичайното му оправдание. Не може да си го забравил, нали?

— Ни най-малко.

— Сериозно? — Маргарет беше изненадана. — Той е такъв, откакто го помня.

— И колко е това? Откакто си живяла тук? От неговата женитба с Жюлиет?

— Горе-долу. Преди татко да умре и да се преместя тук, почти не го познавах. Тогава не общувахме много-много. Татко боледува продължително, преди да почине, а преди това три дълги години Елинор изпълваше къщата ни с тъга.

Дали Себастиан потрепери, или само си беше въобразила?

— Били са трудни времена, нали, Маги? — попита той.

Въпросът я накара да се почувства неудобно и тя отвърна:

— Глупости. Бях почти дете. Не пропуснах нищо, за което да съжалявам. И други семейства си имат своите трагедии. Не виждам разлика.

— Имаше ли приятели?

— Естествено.

Определено не смяташе да си признава, че икономката Флорънс вероятно е била най-добрата ѝ приятелка. Той щеше да разглежда това като недостатък, докато тя виждаше нещата от съвсем друг ъгъл. Освен това имаше приятелки от частното училище, което бе посещавала няколко години. Поддържаше връзка с тях. Да не говорим, че познаваше всяка втора жена в околността. Обаче не се беше привързала към никоя дотам, че да я нарече своя близка.

— Какво се е случило с крака на Дентън?

Внезапната промяна на темата я стресна.

— Защо не го попиташ?

— Това и направих. Той пламна и изкуцука нанякъде.

— Стана миналата година — обясни Маргарет. — Една нощ така се напил, че паднал по стълбището. За съжаление това се случило посред нощ, затова го намерили чак на сутринта. Дотогава изгубил толкова много кръв, че бил полумъртъв. Няколко дни животът му висеше на косъм. Мина много време, докато се оправи.

— От какво е загубил кръв?

— Счупил перилата, като се прекатурил. Един от прътите така жестоко се забил в крака му, че нанесъл трайни поражения. Всъщност не съм изненадана, че не е пожелал да ти разкаже какво е станало. Много страда, че вече не е съвършен мъжки екземпляр. Но недей да му показваш и капчица състрадание. Направо ще полудее, ако заподозре, че го съжаляваш.

— Защо не ми спомена за това произшествие?

Тя се намръщи.

— Ами просто го отдадох на неговото пиянство.

— Значи според теб то не е свързано със злополуките на баща ми?

— Може и да е, никога не ми е хрумвало — примигна Маргарет.

— Спомена, че Дентън и Жюлиет редовно се карат. Възможно ли е падането му да е резултат от някоя тяхна кавга?

Тя поклати глава.

— Много се съмнявам. Това би означавало, че Жюлиет го е оставила да умре като куче.

— Може би такава е било намерението ѝ?

Маргарет не беше изненадана от заключението му.

— Така ли мислиш? Колко съпрузи може да убие? Хайде, пресилваш нещата.

— Всъщност ти не искаш действително да знаеш какво мисля и смятам, Маги.

Би била голяма глупачка да не проумее, че темата отново се е променила — тема, която нямаше никакво желание да обсъжда. Подсказваше го притихналият му глас. Поне този път изражението му не беше непроницаемо: той се беше втренчил в нея, по-точно в устните ѝ.

Когато пристъпи към нея, тя буквално подскочи назад.

— Трябва да се върна да дежуря при баща ти — припряно изрече.

— Остани тук — предупреди я той.

Маргарет обаче дръзко направи още една крачка назад.

— Наистина, лекарят всеки момент ще дойде...

Не успя да довърши, защото той я дръпна към себе си. Тя се взря в ръката, която я държеше. Май му ставаше навик!

— Ти отново го направи! — невярващо възкликна тя. — Как смееш! Ще извадя пет хиляди лири от хонорара ти, задето ми мачкаш дрехите. Може би така ще се научиш къде да си държиш ръцете!

Отговорът му беше главозамайваща целувка. Маргарет не се опита да го възпре, вероятно защото знаеше, че е безсмислено. Но беше толкова замаяна, че само можеше да се наслаждава на приказните усещания, които той и вдъхваше с устни и език.

Този път тя не стисна зъби. Езикът му се движеше на воля в устата ѝ. Прималя ѝ. Мястото между краката ѝ започна да пулсира, което я поизплаши, но беше толкова приятно, че тя не знаеше как да го разбира.

Беше го хванала за раменете, боейки се, че ще падне — толкова отпусната се чувстваше. Ала той здраво я притискаше към себе си. Допирът на мускулестото му тяло беше толкова вълнуващ...

— И за това ли ще ми удържиш от хонорара? — изведнъж попита той. — А може би ще дадеш пет хиляди лири отгоре?

Маргарет не умееше да флиртува, но сега бе объркана. Затова от устата ѝ излезе нещо, което обичайно не би казала:

— Може би наистина ще ти ги дам. Целувката беше прекрасна. Имаш ли нещо против да я повториш?

— Божичко, Маги! — изръмжа той, преди устата му отново да я завладее, помитайки я като ураган.

Сега я държеше много по-плътно и телата им обменяха от топлината си. Толкова много топлина, че ако някой от двамата носеше очила, стъклата им щяха да се запотят. Маргарет за нищо на света не би предположила, че целуването може да събуди у човек такива невероятни чувства...

Някой се прокашля от вратата и това ги накара да се откъснат един от друг.

— Вдовстващата херцогиня е дошла на визита — безизразно съобщи Хобс.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Маргарет силно се изчерви, защото не очакваше икономът на Таунзендови да я завари в такава компрометираща прегръдка. Вратата е била широко отворена през цялото време! Дори не беше помислила... — всъщност за нищо не беше помислила, така я бе погълнала целувката на Себастиан.

Тя преодоля смущението си и попита:

— Значи Албърта е тук, за да се види с Абигейл?

— С вас, лейди Маргарет.

— О, Господи! — възкликна тя и се обърна към Себастиан, но той се беше измъкнал през задната врата.

— Научила е за кого сте се омъжили — предупреди я Хобс.

— Значи мълвата вече е плъзнала?

— Да. И както обикновено, херцогинята не е сама. Всички дами чакат в салона. Лорд Дентън се опитва да ги забавлява, доколкото му е по силите. Сигурен съм, че ще ви е дълбоко задължен, ако го избавите от този му дълг.

Маргарет въздъхна. Не можеше отново да се измъкне от Албърта Дориен. Първия път беше неразумно. Вторият път означаваше да се обрече на социално заточение.

Забърза по коридора към салона, като само спря пред едно огледало, колкото да се увери, че видът ѝ е приличен. Да не би устните ѝ да бяха леко подути и малко по-розови след целувката? Не, сигурно само така ѝ се струваше. Поне бледоморавата ѝ сутрешна рокля с розова гарнитура беше подходяща за среща с херцогиня. Само дето ѝ се наложи да оправи рюшчетата.

Каза си, че може да се справи с предстоящото изпитание. Но едно беше да го мислиш, друго да се изправиш пред шест от най-изтъкнатите жени в околността и пред няколко от недотам изтъкнатите. Дори Беатрис, приятелката ѝ от училище, която преди няколко години се беше преместила в Лондон със съпруга си, беше тук.

Маргарет дори не успя да изрече поздрав — всички очи така жадно се впериха в нея, че тя поруменя.

Дентън се извини и изчезна моментално, хвърляйки ѝ съчувствен поглед. И тогава дамите просто я бомбардираха с въпроси:

— Маргарет, как можа?! — беше задружният им рефрен.

— Наистина, Маги, от всички хора на света точно него ли избра?

— Няма член на висшето общество, който да не знае, че е отхвърлен от собственото си семейство. И основателно: виж какво е свършил.

— Дъглас простил ли му е? Изобщо знае ли, че е тук?

Колкото и да е странно, порицанията на дамите по адрес на Себастиан накараха Маргарет да настръхне. Тя откри, че иска да го защити. Той чудесно можеше да се справи и сам, ако си беше направил труда да дойде.

— Той се е променил — простичко заяви тя, оставяйки на тях да решават дали промяната е била за добро. — Много малко ми трябваше да се влюбя в него. Една жена е длъжна да подкрепя съпруга си в радост и в беда — многозначително ги подсети.

Всяка от тези дами или беше омъжена, или вдовица; две-три даже имаха внучета. Маргарет изчака, докато не видя как няколко лекичко се изчервиха, и добави:

— Всъщност баща му още не знае за неговото завръщане.

— Дъглас още ли не се е оправил? — попита Албърта, с което показва, че е научила за инцидента.

— Не, има треска.

— Много ще се изненада, когато разбере.

Меко казано, но Маргарет реши, че няма да е зле да демонстрира малко оптимизъм:

— Ние се надяваме, че изненадата ще е приятна.

Абигейл пристигна и я спаси от още неприятни въпроси. Ако имаше нещо, в което Аби още я бива, това беше умението ѝ да поддържа разговор на неангажиращи теми. Все пак старата жена спомена радостта си от завръщането и женитбата на блудния си внук.

Беатрис обаче прошепна на Маргарет:

— Мисля, че е голяма смелост да се омъжиш за такъв негодник.

Маргарет едва се сдържа да не завърти театрално очи. Беатрис беше смятана за модна блондинка и непоправима клюкарка. Бе

дебютирала в Лондон, омъжвайки се още преди края на сезона. Вече имаше две деца.

— Беа, ти въобще спомняш ли си Себастиан? — попита я. — Ако не се лъжа, ти се премести в Кент със семейството си, след като той вече бе напуснал Англия. Срещата ли си го преди това?

— Ами, не. Но определено подочух това-онова за него тази сутрин, когато навестих херцогинята.

— Представям си. Но те уверявам: в решението ми да се омъжа за него няма нищо смело. Ще ти кажа съвсем откровенно: той е един от най-красивите мъже и е невероятно очарователен. Просто се влюбих неудържимо

— Сериозно? Ами Даниел Куртоа? Говорят, че бил съсипан, защото той самият те ухаждал преди пътуването ти за Европа, и сега е отишъл в Лондон да лекува разбитото си сърце.

— Глупости. С Даниел бяхме само приятели. Ако е имало ухаждане, то се е развило единствено в неговото съзнание Нито веднъж не е загатнал за сериозни намерения.

— Божичко, в такъв случай трябва да осветля няколко дами!

Маргарет се усмихна. Не беше очаквала, че такава клюкарка ще ѝ свърши работа. От друга страна, не беше очаквала, че ще я обвинят за разбитото сърце на Даниел.

Разбира се, дамите останаха за обяд. Учтивостта изискваше да ги поканят. Гостенките се забавиха и след това. Маргарет не се съмняваше, че се надяват да зърнат черната овца на семейството, но Себастиан блестеше със своето отсъствие.

Подозренията ѝ се потвърдиха, когато на раздяла Албърта ѝ каза:

— Сигурна съм, че предстои бал. Тъй като си се омъжила в чужбина, на нас ни липсват предбрачните тържества. Не, не, Маги, разбирам, че си достатъчно заета тук — добави, когато Маргарет пребледня. — Аз ще се погрижа за всичко. Устройва ли те този петък в къщата ми? С мъжа ти ще бъдете мои почетни гости.

— Сега не е най-подходящото време за празненства, защото Дъглас не е достатъчно добре — отбеляза Маги.

Но Албърта така беше свикнала да налага волята си, че вместо да се съгласи с очевидното, каза:

— Глупости, дотогава Дъглас сигурно ще оздравее, а ако ли не — е, със сигурност не би пожелал да попречи на съпруга ти повторно да

влезе в обществото.

Маргарет изстена. Просто нямаше какво да отговори. Беше изключено да спомене, че по всяка вероятност Себастиан няма да се появи. Такива неща просто не се говореха пред Албърта Дориен.

Но вдовстващата херцогиня я изненада с последната си забележка, прошепната на ухо:

— Не съм виждала Аби толкова бодра от години. Причината за това очевидно е завръщането на внука ѝ — ето защо заради нея се надявам, че всичко ще се нареди добре, когато Дъглас се събуди.

Маргарет се надяваше на същото с цялото си сърце.

Следобед Маргарет си даде почивка от дежуренето край Дъглас. Той все още не се беше събудил, въпреки че ако е имал моментен проблясък, тя не би го забелязала — толкова бе потънала в собствените си мисли. В тези мисли Себастиан се явяваше централен проблем.

Не за пръв път тя усещаше липсата на майка, с която да обсъди тези неща. Но нейната майка бе умряла толкова отдавна, че тя нямаше спомени от нея. От време на време Елинор се опитваше да влиза в ролята, но беше твърде млада, за да знае как.

Ето защо Маргарет не знаеше почти нищо за любовенето като факт, а не като слух, освен това, което бе научила от природата. Но беше наясно, че онова знание не може да ѝ служи за сравнение. Животите се ръководеха от други правила, или по-точно казано, от инстинкти. Хората разполагаха с възможност за избор и обичаха да правят любов, независимо от потребността да оставят поколение. Значи любовенето беше приятно, в противен случай не биха се занимавали с него.

Дали щеше да ѝ хареса? Маргарет се изчерви при спомена за интереса, който бе проявила към предложението на Себастиан да изтъргува тялото си. Дори не биваше да мисли за подобно нещо. В сърцето си знаеше, че е грешно да разменяш секс за пари. Все някак щеше да събере проклетата сума.

Освен това дори не харесваше Себастиан, просто го намираще за красив. Беше привлечена от неговата външност. Но като личност той я отблъскваше. Имаше и други причини да не го харесва. Неприязънта ѝ сега се беше задълбочила. И все пак това, което той я караше да изпитва... Не можеше да отрече, че онези няколко мига в обятията му бяха по-вълнуващи от всичко досега в живота ѝ.

Нейното проклето любопитство я подтикваше да разбере още за тези възбуждащи усещания. Там бе проблемът.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Маргарет хвана Себастиан точно когато Хобс го пускаше да влезе. Не беше сигурна как да му каже за бала у Албърта, но първо имаше да му съобщи една по-хубава новина. Но точно тогава след него влезе Джон, понесъл куфар.

Тя погледна изненадано камериера на Себастиан.

— Нанасяш се, когато няма да останем тук до утре?

— Оптимизъм, лейди Маргарет. Изпълнен съм с него.

Тя се усмихна, защото неговото отношение ѝ допаднаше. Когато икономът отведе Джон, за да го настани, тя се обърна към Себастиан и откри, че той все още не е мръднал от прага.

— Доведохме кобилата ти от „Белите дъбове“. Искаш ли да пояздиш, преди да вечеряме?

— Каква великолепна идея!

— Да, искам. Много мило от твоя страна да ми доведеш Пастичка.

— Имам своите мигове на кавалерство.

Думите бяха произнесени толкова иронично, че тя се засмя.

— Ако ще яздим наблизко, няма да се наложи да се преобличам.

— Само до скалите. Тимъти копнее да види гледката и ще ни придружава.

— Чудесно. Тогава да тръгваме.

Ездата не беше дълга. Всъщност трая едва няколко минути, тъй като си устройха приятелско надбягване дотам. Всичко започна с предизвикателен поглед от нейна страна, но Себастиан прекрасно я разбра и задоволи желанието ѝ. Надбягване до скалите, което тя спечели. Колко вълнуващо! Маргарет се смееше, когато той я настигна.

— Браво, Маги — похвали я Себастиан, помагайки ѝ да слезе от седлото. — Сега разбирам защо яздиш чистокръвна кобила. Разбира се, аз не се опитвах да спечеля — нагло се ухили той.

— О, да! — изкикоти се тя.

Бяха спрели близо до ръба на скалата и сега вървяха един до друг, повели конете си за юздите. Няколко жилави цветя бяха оцелели през студения сезон, изпъстряйки сухата трева. Себастиан откъсна две-три, поднесе ги към носа си и направи гримаса, защото не миришеха приятно. Но после се поклони официално и ѝ поднесе букета.

— Не са хубави като тези, които отглеждаш, но... — Сви рамене. Изглеждаше притеснен от жеста си.

Тя остана възхитена:

— Прекрасни са. Благодаря.

Продължиха с разходката. Себастиан често поглеждаше към морето, а Маргарет често поглеждаше Себастиан. Никога не го беше виждала толкова непринуден и отпуснат. Е, всъщност такъв беше с баба си, но тогава се държеше така само заради щастието на Абигейл, защото не искаше да ѝ показва Гарвана.

— Като дете обичах да идвам тук и с часове да гледам корабите.

— Наистина ли? — засмя се Маргарет. — Аз също.

— Знам.

Тя примигна.

— Какво означава това?

— Веднъж те видях да обикаляш наоколо точно като нашия малък приятел сега. Яздех наблизо и не мисля, че ме забеляза.

— Не, не си спомням — отвърна тя.

Двамата се загледаха в Тимъти. Момчето им махна, преди да метне няколко камъка в морето.

Тъй като Себастиан се държеше (осмеляваше ли се да използва епитета) очарователно, реши, че моментът е подходящ да му каже за плановете на Албърта:

— След няколко дена херцогинята ще организира прием в наша чест. Опитах се да я разубедя, но тя беше непреклонна.

— В наша чест?

— Да, бал по случай сватбата ни, за да зарадваме съседите.

Себастиан дори не се опита да потисне стона си. Маргарет бе изненадана, че това е единствената му реакция. Той просто можеше да е решил да не отива.

Тя промени темата, преди да се е разсърдил за приема. Днес Себастиан се държеше твърде... приятно. Наистина не знаеше как да тълкува това.

— Между другото, тук баща ти за малко не падна от скалата.

— Никога не си ми разказвала подробности за другите произшествия — напomini й той. — Сега можеш да поправиш този пропуск.

— Ами според твърденията на баща ти той яздел покрай скалите, както обикновено на сутрешната си разходка, и ремъкът на седлото му се разхлабил. Седлото започнало да се плъзга и той — с него. Няма да има проблем, ако не бил до ръба на скалите. Полетял от коня, заловил се за някакъв клон, но няма да къде да стъпи, за да се изтегли нагоре. Едва след половин час един човек минал наблизо и забелязал коня без ездач.

Себастиан се беше намръщил.

— Дали ремъкът се е изхлузил сам, или някой е помагал?

— Това бе първият инцидент, но не му обърнах особено внимание, защото Дъглас не беше пострадал. Сигурно много се е изплашил, но след като беше спасен, погледна на случилото се като на случаен инцидент и никога не се сети да провери седлото.

— Какво друго?

— Нали помниш балкона на третия етаж, където майка ти си пиела чая и се наслаждавала на гледката? От време на време баща ти излиза там. Аз също, когато ставах рано сутринта, за да наблюдавам изгрева.

— Да разбирам ли, че накрая ще започнеш да говориш по същество?

По тона му си личеше, че той я дразни, но въпреки това Маргарет се намръщи.

— Дъглас пропаднал през пода. Той поддал под тежестта му. Слава Богу, баща ти се заловил за ръба на дупката, която се образувала, и се изтеглил обратно. Ако не се е бил хванал навреме, е можел да се пребие до смърт.

— И на какво е приписал това преживяване?

— Каза, че някои дъски са прогнили след толкова години. Сега редовно кара слугите да проверяват пода на балкона.

— Осъзнаваш ли, че това обяснение звучи съвсем разумно?

— Да, разбира се. Но аз бях там предишния ден и подът си беше съвсем наред — не скърцаше, нямаше хлътнали дъски.

— Нещо друго?

— Имаше поредица от дребни падания, които отначало не ми направиха особено впечатление. Дъглас беше насинен, но се оправдаваше с това, че се препъвал. После едва не го сгазиха на едно от пътуванията му до Лондон. Някаква карета карала твърде бързо, но кочияшът така и не спрял да се извини. Дъглас дори не спомена за това произшествие, научих го от неговия кочияш. Но този инцидент ми дойде в повече. Да не говорим, че тогава го придружаваха Жюлиет и Дентън. Така най-накрая започнах да подозирам, че е в ход нечий пъклен план, а Жюлиет и Дентън може би са замесени.

— Е, при положение че нищо, което ми каза, не може да бъде проверено след толкова време, ще ми се наложи да използвам други средства за разследване. Но стига толкова. Ти наистина си целенасочена, драга. Поканих те тук да се отпуснеш и да се позабавляваш, а не да обсъждаме неприятни теми.

Думите му стоплиха сърцето й, а не биваше. Чаровният кавалер Себастиан беше неустоим.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Маргарет и Себастиан току-що се бяха върнали от ездата и влизаха в салона, когато ѝ се стори, че пред къщата спира карета. Но и двамата безпогрешно чува Хобс да казва:

— Добре дошли вкъщи, лейди Жюлиет.

Маргарет бързо отиде при входната врата. Определено не смяташе да предупреждава Жюлиет, че Себастиан си е у дома. Само искайте да вили нейната реакция, когато погледът ѝ се спре на Себастиан. Ако Жюлиет се опитваше да се отърве от Дъглас, за да могат с Дентън да встъпят в новите си титли, възможността поголемият син да се сдобри с бащата определено можеше да попречи на плановете ѝ.

— Здравей, Жюлиет — каза тя.

Жюлиет се обърна и се усмихна. Тя беше изключително хубава жена с прекрасна фигура. Русата ѝ коса беше изкусно накъдрена, зелените ѝ очи блестяха. Носеше грим, но само колкото да подчертае красотата си. Винаги се обличаше по последна мода и редовно посещаваше лондонските шивачки, за да се увери че е в крак с всички новости.

— Маги! Колко се радвам, че си се прибрала. Не те очаквах толкова скоро. Ако аз бях заминала за Европа, определено нямаше да бързам да се върна. Но щях да побързам да се върна от Лондон, ако знаех, че си тук.

Жюлиет я прегърна — нещо, което Маргарет очакваше. Всъщност французойката се беше привързала към нея по време на престоя ѝ в „Горския кът“. Даваше си сметка, че Жюлиет я смята за приятелка, може би за единствената си приятелка в Англия. Другите жени в околността така и не ѝ бяха простили нейното участие в трагедията. Не я избягваха, защото в края на краищата беше Таунзенд, но никога не се държаша сърдечно с нея. Чудно, дали Жюлиет смяташе, че това ще се промени стане ли веднъж съпруга на граф, тоест с висока титла от повечето си съседки.

— Хареса ли ти пътешествието? — нетърпеливо попита францужойката. — Посети ли всички места в Париж, за които ти говорих? Хайде, искам да чуя... всяка...

Гласът ѝ замря. Себастиан беше застанал на прага на салона. Жюлиет пребледня, все едно виждаше собствената си смърт в изражението му. Маргарет се обърна да го погледне и остана слисана. Това беше Гарвана — студен и смъртоносен. Изглеждаше дори по-страховит от първия път, когато го беше срещнала в старите руини, които той наричаше свой дом. Всичко беше в очите му. Нямахше съмнение, че в тези златисти очи се таят мисли за убийство.

Хобс навярно си беше помислил същото, защото изчезна със светкавична бързина в коридора. Маргарет никога не го беше виждала да се движи толкова чевръсто. Тя също бе обзета от желание да побегне, а Себастиан дори не я гледаше. Можеше да си представи какво ѝ е на Жюлиет.

— Излез, Маги — нареди Себастиан с равен тон и добави смразяващо: — Със съпругата на Дентън имаме да уреждаме някои неща.

— Моля те, Маги, остани — поиска Жюлиет.

— Маги, върви! — изсъска той.

Тя се втурна нагоре по стълбите, към стаята на Дентън, и затропа на вратата. Когато той ѝ отвори, тя без заобикалки заяви:

— Може би няма да е зле да слезеш долу и да попречиш на брат си да бъде обвинен в убийство.

— Убийство?

— Жена ти се върна.

— Гръм и мълнии! — Дентън хукна към преддверието.

Маргарет го последва, макар че остана горе на площадката. Когато видя, че мъжът ѝ се е затичал да я спасява, Жюлиет хукна по стълбите и се скри в стаята им. Маргарет чу Дентън да казва на брат си:

— Не можеш да я убиеш.

— Тогава защо не се разведеш с нея? — попита той.

— Да не мислиш, че не ми се иска?

— В такъв случай?

— Не мога. Зарежи тая работа, Себ. Моля те, просто не се намесвай.

Дентън не каза нищо повече и също се върна в стаята си. Мимоходом хвърли поглед на Маргарет. Приличаше на мъж, претърпял поражение. Тя за пръв път чуваше, че той би искал да разтрогне брака си с Жюлиет.

Маргарет неохотно срещна погледа на Себастиан. Сега беше моментът да се скрие в собствената си стая, но имаше проблем: той вървеше след нея. Тя заби поглед в краката си. Чувстваше се виновна, задето извика Дентън и попречи на Себастиан да разговаря с Жюлиет.

Той повдигна брадичката ѝ и така я принуди да го погледне в очите.

— Защо го направи?

Тя се сви, но честно си призна:

— Уплаших се, че ще я убиеш.

— Нямахте, но как, по дяволите, ще измъкна истината от нея, ако не мога да я разпитам насаме?

— Сякаш всички тук не знаят какво ще я питаш! За тази цел не ти е нужно да оставаш насаме с нея.

— Най-важната част от сценария ти убягва, Маги. Когато наоколо има други хора, тя ще се осмели да излъже. Ще се почувства защитена.

— О, не се бях сетила за това — смути се Маргарет.

— Не, ти бе обзета от мисълта, че си наела убиец.

Сега тя съвсем се смути.

— Ти наистина изглеждаше готов да я убиеш — защити се.

— Радвам се да го чуя, тъй като исках да я оставя точно с такова впечатление — сухо отвърна той и въздъхна. — Много добре, ще прибягна към нова тактика. Ако всичко е заради проклетата титла, да видим колко ще им отнеме, докато се опитат да ме убият.

Това изобщо не ѝ хареса:

— Нима ще играеш ролята на мишена?

— Това е по-лесният път на действие, тъй като сега дамата ще стига до крайности в желанието си да се увери, че никога няма да остане насаме с мен.

— Наистина ли смяташ, че брат ти е замесен?

— А ти?

— Ами... да. Но това беше, преди да науча, че иска да се разведе с нея, но ръцете му са вързани. Как мислиш, какво му пречи?

— Логичното предположение е изнудване, макар че при тази жена всичко е възможно. Все едно, не е зле да знаеш, че никога не съм подозирал брат си, че стои зад инцидентите с баща ни. Дентън може и да негодува, но не срещу татко. Убеден съм, че той таи гняв към мен, защото обича Дъглас и чувства, че аз съм бил предпочитаният. От друга страна, мисля, че Жюлиет има съучастник.

— Кой ли е?

— Тимъти беше споменал, че един от конярите говори с френски акцент. Разпитах Хобс. Мъжът е бил нает тук по настояване на Жюлиет точно след сватбата ѝ с Дентън. Значи със сигурност е неин познат.

— Или съучастник.

— Точно така. Което би могло да обясни как вчера баща ми е претърпял поредния инцидент, докато Жюлиет е била в Лондон. Нейният съучастник може да се е криел зад някое от дърветата и да е подхвърлил нещо на пътя, което да уплаши коня, а после да е заличил доказателствата.

— Немалко хора са си счупили врата при падане от кон — отбеляза тя.

— Вярно, макар че вероятността това да се случи не е особено голяма... което ме кара да се чудя...

— Какво?

— Дали намерението е действително да го убият, или само да изглежда така.

— С каква цел? Да го уплашат?

Себастиан студено се изсмя:

— В такъв случай те се провалят безславно. Той би трябвало да заподозре нещо, за да проработи планът им, но съдейки по всичко, което си ми разказала, баща ми не подозира нищо. Но аз разсъждавах и върху това, че може би инцидентите са били за сплашване на Дентън, може би така Жюлиет го държи в ръцете си.

Божичко, подобно нещо никога не би ми хрумнало.

— Това е само предположение.

— Обмислял ли си възможността Дъглас да не иска да признае, че нещо не е наред, за да не изплаши другите?

— Всъщност съм склонен да вярвам, че е точно така, а не че не вижда нищо странно в броя на произшествията, които са го сполетели

в последно време. Баща ми не е глупав. Ще видим как ще протече разговорът ми с него.

— Ако се съгласи да разговаряте.

— Не възнамерявам да му оставя избор.

Маргарет прехапа долната си устна.

— Наистина бих предпочела да изчакаш ден-два, докато възвърне част от силите си. Треската го е обезсилила, а също и кръвозагубата. Да не говорим, че е спал цял ден и почти нищо не е хапнал.

— Нима вярваш, че той ще остане толкова дълго на легло?

— Вярвам, че поне няколко дена ще му се налага да изпълнява предписанията на лекаря.

— Много добре. Предполагам, че така Джон ще има повече време да разузнае какво се говори сред прислужниците. Между другото, Маги, имаше ли време да помислиш върху предложението ми за търговски обмен?

Тя ахна при тази дързост, но преди да успее да отговори, той я привлече към себе си и я целуна страстно, едва ли не гневно. Това я свари напълно неподготвена. Като се имаше предвид какво обсъждаха, реакцията му беше неочаквана и тя се запита дали Себастиан е мислел за целувката през цялото време, без ни най-малко да се издаде.

Нямаше как да се измъкне от хватката му, не че искаше подобно нещо. Той здраво я притискаше към себе си и тя усети възбудата му.

Въпреки решимостта си да му устои, желанието лумна в нея с обезпокоителна бързина. Затова изминаха няколко минути, преди да успее да се отскубне и да му отговори:

— Предложението ти беше най-голямата нелепост която съм чувала.

— С други думи — не?

— Твърдо „не“.

— В такъв случай ще измисля друг начин, по който да се вмъкна в леглото си — разсеяно подхвърли той

Тръгна си и я остави да се чуди какво е имал предвид.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Когато Маргарет се появи в трапезарията, там имаше само двама души — баба и внук. Те се смееха. Не за пръв път Маргарет си помисли колко невероятно различен е Себастиан, когато е край Аби. Като нощ и ден. Това я караше да копнее за стария Себастиан...

Той стана, щом я зърна, а пък Абигейл рече:

— Ето те и теб, скъпа — и потупа мястото от другата си страна.

Маргарет се поколеба, защото така щеше да е съвсем близо до Себастиан. Но тъй като бяха само тримата и по всяка вероятност щяха да си останат само те на вечеря, нямаше разумна причина да откаже. Освен това той вежливо беше издърпал стола ѝ и я гледаше с насмешка. Това я подсети как Таунзендови се съревноваваха за вниманието ѝ. Дъглас искаше тя да сяде до него, Жюлиет искаше да сяде до нея, Абигейл на свой ред искаше същото. Разбира се, тримата никога не стояха близо един до друг и въпросът се решаваше в зависимост от това кой пръв я е заговорил при нейното появяване в трапезарията.

Още не беше седнала, когато Себастиан попита Абигейл:

— Чу ли?

— Естествено, обаче това е нормален звук за тази къща. Като тракането на тенджерите в кухнята.

— Някой трябва да спомене на двамата души, които издават този „нормален звук“, че трябва да са по-внимателни, когато Дъглас е на легло — отбеляза той.

Абигейл се изкикоти. Маргарет също се усмихна: Себастиан беше подхвърлил думите с такава ирония. Разбира се, шумът беше от приглушените крясъци на Жюлиет и Дентън, които се караха горе в стаята си. Абигейл не беше преувеличила. Разправиите им наистина бяха нещо нормално в тази къща, толкова нормално, че през половината време нейните обитатели не го забелязваха. Но Себастиан имаше право. Дъглас се нуждаеше от почивка, а синът му и снаха му определено щяха да му попречат.

— Ще поговоря с тях — предложи Маргарет, докато избираше какво вино да пие от подноса на лакея. — Сигурна съм, че ще ги убедя да водят битките си навън следващите няколко дена.

— А защо не да се въздържат от тях? — любопитства Себастиан.

Абигейл изсумтя:

— Това не им е по силите. Всички ние сме се опитвали да ги разубедим, но думите ни отиваха на вятъра.

— Крясъците се извисиха — знак, че двамата слизат по стълбите. Всъщност тримата ясно чува Дентън да казва:

— Въобще не ме интересува дали искаш, или не искаш да го гледаш. Той е тук. Оправяй се сама.

— Ще съжаляваш!

— До гуша ми е дошло от приказките ти. Повтори го още веднъж, и аз ще бъда този, от когото трябва да се страхуваш.

— Не те ли интересува дали знае? — попита удивено Жюлиет.

— Божичко, като нищо аз самият ще му кажа!

Смехът ѝ беше изпълнен с презрение:

— Няма.

Да не би Дентън да я водеше насила надолу по стълбите? Да, точно така. Той буквално я изтика в стаята. Жюлиет изтръгна ръката си, надменно си оправи дрехите и без да удостои някого с поглед, зае мястото най-далеч от Аби.

Изненадващо, Дентън я последва и я накара да се изправи.

— Забрави за това. Поне веднъж ще се държим като нормално семейство и ще се храним заедно.

Той я домъкна до стола вляво от Маргарет, а после заобиколи масата и седна срещу нея. Като се имаше предвид избухливият нрав на французойката, беше изненада, че тя се подчини. Всъщност изглеждаше леко уплашена от тази нов, буен Дентън. Обикновено го мачкаше и тъпчеше. Може би завръщането на Себастиан му беше вдъхнало тъй отдавна потребния му кураж.

Абигейл внесе известна доза спокойствие на масата, или поне се опита, като попита Жюлиет за пътуването ѝ до Лондон, французойката обаче не схвана намека, че е време да се държи прилично.

— Този град е мръсен — с цинично презрение отвърна тя. — Не зная защо продължавам да се принизявам така. С удоволствие бих

отишла да си напазарувам в Париж, но тази скромна радост ми е отказана.

— Твоят Париж, който ти тъй често величаеш, също не е стока — възрази Дентън. — Мини през канавките и ще се умиришеш на пикня, без значение в кой голям град се намираш.

Съпругата му ахна при това твърдение за нейния любим град.

— Не си бил в Париж достатъчно дълго, за да оцениш...

— Бях в него достатъчно дълго, за да се радвам, че кракът ми повече няма да стъпи там — нито пък твоят. Ще харчиш джобните си пари от тази страна на Ламанша. Само пазаруване във Франция ти липсваше. Съвсем ще ми се качиш на главата!

— Може би ако не ми отказваше толкова упорито, нямаше да харча толкова — измърка Жюлиет.

Забележката ѝ накара Дентън да се изчерви. Какво точно ѝ беше отказал, за да си заслужи нейното прахосничество? Определено не някакво пътуване до Франция. Може би намекът на Жюлиет се отнасяше до нещо, което Дентън опровергаваше, а тя смяташе за истина? Кой знае, може би французойката не се беше изразила правилно. Въпреки че английският ѝ беше забележително добър, от време на време тя все още използваше някоя дума погрешно, просто защото не бе наясно с част от значенията ѝ.

Абигейл пак се опита да подхване тема, която всички можеха да обсъждат. Такава беше приемът на вдовстващата херцогиня в чест на младоженците. Маргарет ѝ беше споменала за него след гостуването на дамите. Дентън навярно беше предупредил жена си за женитбата, тъй като сега тя не се изненада.

Себастиан само погледна към Маргарет. Разговорът се въртеше около списъка с гостите и клюки около някои от поканените и нямаше как да не ѝ направи впечатление, че Себастиан не взема участие в него. Не беше продумал от пристигането на Жюлиет. Но Маргарет наблюдаваше като ястреб. Тъй като седеше срещу него, младата жена се постара нито веднъж да не го поглежда право в очите. Когато лакеят донесе десерта, всички се умълчаха, но тишината бе приятна. Един от любимите специалитети на готвача беше пухкав шоколадов крем, покрит с разбити на сняг белтъци. Всички с наслада загребваха от купичките си. Маргарет си спомни как беше замерила Себастиан с изцапаната салфетка през първата им вечер в нейния дом. Пъхна

лъжичка с вкусната смес в устата си и го погледна. Откри, че той е вперил в нея поглед. Нима допреди броени секунди мислеше, че тишината е приятна? Е, сега ѝ се стори точно обратното.

Една я чакаше в спалнята да ѝ помогне да се съблече, но Маргарет я отпрати, щом най-трудните копчета бяха разкопчани. Страхуваше се, че камериерката ще забележи нейната нервност и ще отгатне причината за това. Този следобед Една бе фучала и мърморила недоволно колко неприлично било Себастиан да спи тук, въпреки че беше донесла допълнителни завивки и гневно ги бе захвърлила в банята. Тя и Оливър единствени знаеха, че „сватбата“ е фарс.

Все още беше рано. Маргарет си облече най-хубавата дантелена нощница, която бе купила от Париж. Изненада се, че Една я е включила сред малкото ѝ багаж от „Белите дъбове“. Също така я озадачаваше, че при всичкото си мърморене камериерката не я беше скрила някъде.

Обличаше я за пръв път, защото цената ѝ ѝ се струваше твърде висока. Освен това беше прекалено тънка за това време на годината, нищо че в камината гореше огън. Синята нощница представляваше ефирно одеяние с украса от дантела и разкриваше много повече, отколкото би трябвало.

След като се разгледа в огледалото, Маргарет се изчерви и се почувства по-притеснена от всякога. Ето защо бързо се преоблече в удобна бяла памучна нощница, която се закопчаваше до шията. Не смяташе да показва толкова очевидно, че копнее за любовното докосване на Себастиан.

След като взе това решение, Маргарет духна всички свещи, загаси светилниците и се пхна под завивките. Щеше да е заспала, когато Себастиан дойдеше. Е, поне така се надяваше...

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Себастиан се движеше из притихналата къща. Божичко, Джайлс му липсваше. Всяка стая му напомняше за неговия приятел. Липсваше му и Дъглас, бащата, който имаше, преди да загуби любовта и уважението му.

Предишната вечер беше поседял край леглото му, когато мисълта за Маргарет, спяща толкова близко до него, го накара да излезе навън. Беше забелязал белите коси. Естественият ход на нещата. Дентън почти беше побелял, което бе неестествено за неговата възраст. Каква, по дяволите, би могла да бъде причината? Глупав въпрос. Той беше женен за Жюлиет. С нея всеки мъж би побелял преждевременно.

Баща му е трябвало да се ожени втори път. Докато го наблюдаваше онази нощ, беше видял един ужасно самотен човек. Имаше по-малък син, с когото никога не се бе гордял особено, снаха, която не харесваше, майка, която отказваше да говори с него, най-добър приятел, който бе сложил край на тяхното приятелство, и по-голям син, когото смяташе за мъртъв, но не беше мъртъв. Нямаше с кого да поговори за нещо съществено. Себастиан поне си имаше Джон.

Защо баща му не се беше оженил повторно? Не е пожелал да доведе една благородна дама в къща, където цари напрежение? Или просто не му е било до женитба? Спомни си какво му беше разказала Маргарет. На шега предложила на Дъглас брак, но може би е говорела сериозно. Може би той ѝ е дал основания да вярва, че проявява интерес...

Мисълта го смути, но после се сети, че и Дентън беше увлечен по Маргарет, и сега вече наистина се вбеси. Беше живяла в този дом четири години. Какво точно се бе случило през това време? Бързо се усъмни, че баща му е хранил сериозни намерения спрямо Маргарет. Дъглас не беше стар за нея, но би разглеждал едно брачно предложение като некоректно, защото не беше изключено повереницата му да се съгласи от благодарност. Той беше твърде почтен за такова нещо. Но Дентън, женен за прелюбодейка, с която

непрекъснато се караше... Дали брат му бе потърсил утеха в красивата повереница на баща си?

Качи се горе и откри, че в стаята на Маргарет цари пълен мрак. Бързо грабна една лампа от коридора и я постави на масата. После отиде при леглото ѝ. Тя спеше, или поне се опитваше да създаде такова впечатление. Гръм и мълнии!

Метна сакото си на най-близкия стол и в този миг забеляза фината синя дреха. Прокара пръст по деликатната материя, вдигна я и въпросително се намръщи. Отново се взря в Маргарет и едва не прихна, като видя с какво се е издокарала. Това беше недвусмислено съобщение, заявено на висок глас. Въпреки това той застана до леглото ѝ.

Тогава защо се беше изчервила така тази вечер? Беше готов да се закълне, че тя е готова да приеме предложението му. Дали си е спомняла целувката му? Или не е изпитвала нищо повече от смущение?

Адски трудно му беше да разбере тази жена. От самото начало бе обявила, че го ненавижда, но поведението ѝ беше прямо и учтиво. Не бе видял нито един признак на истинска неприязън. Гневът ѝ избухваше за кратко и с времето утихваше. Този гняв нямаше нищо общо с миналото. Може би беше заявила, че го ненавижда, защото смяташе, че е редно да изпитва лоши чувства към него?

Той я привличаше — беше го усетил, но Маргарет упорито се съпротивляваше на увлечението си. Заради сестра ѝ? Обикновено Маргарет разсъждаваше логично, но не и по този въпрос. Би могъл да приеме вината, когато действително беше отговорен. Но много се съмняваше, че Елинор е избягала по причините, които Маргарет бе посочила. Беше изучил писмото ѝ достатъчно, за да разчете едно име: Жюлиет. Изглежда, всички следи водеха към Жюлиет.

А и техният „брак“ беше по предложение на Маргарет. Идеята ѝ беше хрумнала дяволски бързо. Дали не съзираше под вола теле? Та нали всичко, което тя правеше или се съгласяваше да направи, произтичаше от желанието ѝ да „спаси“ Дъглас. Беше напълно уверена, че Себастиан е в състояние да разнищи загадката около произшествията.

Той приседна на кревата ѝ. Тя нямаше да разбере, защото спеше непробудно. Но дори заспала, оказваше дълбок и незабавен ефект

върху тялото му. Той отново изпита желанието, което го беше измъчило миналата нощ. Изстена. Очевидно не можеше да се приближи до нея и да не я пожелае. Откакто я бе целунал за пръв път, това се бе превърнало в негов проблем. В скоро време трябваше да преодолее плътските си желания, за да може да се концентрира върху задачата си.

Тя спеше дълбоко, свита на кълбо под завивките. Дългата ѝ коса беше разпиляна по възглавницата. Дори на смътната светлина на лампата в кестенявата ѝ коса блещукаха златни нишки. Искаше да хване тази коса, да прокара кичурите по бузите ѝ. Но това не бе достатъчно, при положение че му се искаше още много повече.

Редно бе да се прибере в студената баня, където тя несъмнено му беше приготвила постеля. И да прекара поредната болезнена нощ в мисли по топлото ѝ, пищно тяло? Себастиан не се помръдна. Знаеше, че ще е истински негодник да се възползва от нея. Старият Себастиан не би го направил, но Гарвана...

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Маргарет лежеше, съсредоточена върху дишането си. Де да беше заспала преди пристигането на Себастиан! Сега трябваше да се напряга, за да поддържа дишането си равномерно като на човек, потънал в блажен сън.

Беше го чула да се движи из стаята, но още не го беше чула да отива към банята. Поотвори очи и видя, че е внесъл лампа в стаята. Нямахте да рискува отново да отвори очи, за да разбере защо Себастиан се бави.

Усети, когато той застана до леглото ѝ. Дори се досети защо. Вината беше нейна. През целия ден се чудеше какво би било да се люби с него и някак си той беше прочел мислите ѝ.

Дюшекът хлътна. Божичко, той седна до нея! Трябваше ли да се обърне към него? Дали щеше да бъде естествено? Може би беше добре да захърка. Ами ако го направи и по това той разбере, че тя не е заспала? Щеше да ѝ се подиграва.

Маргарет усещаше втрещения му поглед върху себе си. Ако Себастиан в скоро време не престанеше, тя щеше да се изчерви. Дали светлината бе достатъчно ярка, за да се забележи руменината? Изчервеше ли се сега, никога нямаше да си прости. Дишай, Маргарет, дишай!

Нервите ѝ нямаше да издържат дълго. Идеше ѝ да стане и да се разфучи, че я поставя в такова състояние на очакване и напрежение.

— Ако спиш, няма да чуеш какво ти казвам — нали, Маги?

Всъщност гласът му я успокои. Той говореше много тихо и следователно не се опитваше да я събуди. Щеше да ѝ каже какво е решил, а тя трябваше да се преструва на заспала. Добре. Стига да не кажеше нещо смешно, можеше да изтърпи мъчението и Себастиан щеше да се махне.

— А също няма да усетиш това, или ще си помислиш, че сънуваш. Искаш ли един прекрасен сън, Маги?

Очакването ѝ се увеличи до безкрай и тя спря изобщо да диша. Той беше пъхнал ръка под завивките. Памучната ѝ нощница не беше тънка, но топлината на ръката му опари хълбока ѝ. Сега беше моментът да се събуди и да го спре.

— Излишно е да извърташ. Хареса ти да те целувам. А има и повече; удоволствие, което дори не можеш да си представиш.

Проклетото ѝ любопитство отново се събуди. Защо той говореше така? А ръката му не мируваше. Сега се плъзна по бедрата ѝ, вмъкна се под крайчеца на нощницата и пак се върна на бедрата ѝ.

Маргарет беше сигурна, че ще умре, ако пръстите му не спрат настъпателното си движение. Те не спряха. Стигнаха до мястото между краката ѝ и бавно се плъзнаха там.

Очите ѝ рязко се отвориха и срещнаха неговия поглед. Той не спря движението на пръстите си, когато разбра, че е будна. А тя не намери думи да го накара да престане, не искаше да ги изрече, защото бе като хипнотизирана от удоволствието, за което той говореше.

Себастиан отметна завивките, пъхна другата си ръка зад врата ѝ, притегли я в скута си и почна да я целува. Страстта в неговата целувка накара цялото ѝ тяло да запламти. Маргарет чу сладостно стенание. Негово? Нейно? Тя беше като пречупена в обятията му, но отново не знаеше кой е виновен, понеже в момента го прегръщаше толкова здраво, колкото той нея. А жаркото удоволствие — о, Господи, то сякаш струеше отвсякъде: от неговата уста, от гъвкавото му тяло и от пръстите му, творящи чудеса, заровени дълбоко в нея.

Неговият вкус и неговата миризма бяха като силно вино, което мигновено я опияни. Той предизвикваше у нея усещания, които я зашеметяваха. Завладяващите му целувки изсмукваха волята ѝ, езикът му се сражаваше в еротичен дуел с нейния.

Не би могла да каже колко я е държал в прегръдките си, насищайки сетивата ѝ с наслада, въвличайки я в чувствения вихър на страстта си. Но ето че изведнъж Себастиан се претърколи и повдигна нощницата ѝ. Развърза хлабавия възел и тя остана гола.

Косата ѝ се спускаше около нея като буен водопад, ала Себастиан нежно отметна назад кичурите, прокарайки пътечка от жарки целувки по шията ѝ. Внимателно гризна ухото ѝ. Маргарет се разтрепери. Себастиан стисна гърдата ѝ и я поднесе към устата си. Тя

изохка, когато езикът му игриво облиза зърното и лекичко го ухапа. Слабините ѝ се разбунтуваха.

Той я милваше с уста и запалваше в нея пожар. Тя ярко осъзнаваше всяко негово докосване, защото пръстите му бяха горещи. Тялото му, притиснато до нейното, я изгаряше. Маргарет незабавно усети студ, когато той се отдели от нея.

Отвори очи и го видя. Стоеше до леглото и я гледаше, докато разкопчаваше ризата си. В очите му, загледани в тялото ѝ, имаше такава топлина, че тя нито за миг не се усъмни: харесваше му това, което вижда. Ето защо Маргарет не се изчерви. Гой не откъсна поглед от нея. Когато последното копче го затрудни, той го откъсна. Свали ризата си и я захвърли. Гърдите му бяха толкова широки. Маргарет най-безсрамно се наслади на гледката. Очите ѝ бяха изпълнени с възхищение. Кожата му наистина я възбуждаше. Ей-сега щеше да я докосне...

Изчерви се, когато той започна да си сваля панталоните. Извърна очи, боейки се да погледне по-надолу, ала напрегнатият му взор я заплени. Той беше рискувал да се отдели от нея, давайки ѝ възможност да си върне здравия разум, ако тя временно го беше изгубила, и да му посочи вратата. Но Маргарет реши да остави всичко в ръцете на съдбата, а съдбата беше на негова страна.

И той се върна в леглото, притисна се към нея и отново я целуна с божествено майсторство. Въздействаше ѝ невероятно еротично да усеща голото му тяло. Тя се сгуши в него и обви ръце около врата му. Ръката му обгърна кръста ѝ и издърпа единия ѝ крак над неговия.

Една твърда издатина се триеше в корема ѝ. Себастиан се размърда и издатината се плъзна между краката ѝ. Горещ, твърд, влажен от нейната възбуда, той сграбчи хълбоците ѝ и започна да я търка по набъбналата си дължина: нагоре-надолу, нагоре-надолу. В нея се зароди сладко напрежение, което едновременно я плашеше и вълнуваше. Целувката му стана по-жарка, по-собственическа, по-настоятелна. С всяка изминала секунда Маргарет ставаше все по-необузdana.

Изведнъж той се повдигна. Маргарет инстинктивно се обви около него. Последва натиск, отначало много нежен, много съблазнителен...

— Кажу „да“, Маги — прошепна той в устните ѝ.

— Не! — ахна тя.

— И двамата чудесно знаем, че имаш предвид „Да“.

Това беше истината, но Маргарет просто не можеше да я признае. А натискът растеше. Напрежението — също. Струваше й се, че ако скоро не намери облекчение, ще експлодира отвътре.

— Но аз ще изкопча това „да“.

Маргарет се разтрепери от обещанието му, толкова пламенно бе изречено. Нямаше да му се отдаде. Но сега това нямаше значение. Както правилно беше предположил Себастиан, той имаше пълното й съгласие да действа.

И тогава се случи каквото трябваше. Тялото й се разтвори и тя изненадано отвори очи. Не я болеше, но и не беше особено приятно. Мисълта едва бе проблеснала в съзнанието й, когато той потъна дълбоко в нея и тя разбра, че това всъщност е чакала. Жегата се разля в тялото й, после се събра на топка и избухна.

— Боже мили, да! — охкаше тя, докато вълна след вълна най-прекрасно удоволствие пулсираше в слабините й.

Тя чу триумфалния смях, но не откри нищо лошо в него, защото той отново я целуна. Направи още няколко тласъка, които удължиха нейното удоволствие и му помогнаха да постигне своето.

Себастиан не каза нищо, но преди да се отпусне до нея, обсипа лицето й с целувки. Още не беше свършил. Придърпа я към гърдите си и я прегърна, като не спираше да я милва ласкаво. Маргарет се почувства като в рая. Наситена, задоволена, тя заспа почти веднага.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Денят и нощта бяха ясно очертани противоположности, но на сутринта Маргарет откри още разлики между тях. Ако през нощта беше в пълно съзвучие със ставащото между нея и Себастиан, то сутринта я изпълни с угризения, от които тя пламна като божур. Приседна на ръба на леглото, отказвайки да погледне към спящия Себастиан. Вместо това се втренчи в разпилените по пода дрехи, неговите дрехи. Този мъж не беше спретнат. Едно копче блестеше ярко на утринната светлина в средата на стаята. Като се сетеше само как Себастиан го откъсна...

Бързо откри нощницата си и се покри, докато събираше дрехите му и ги трупаше на стола. После приготви облеклото си за през деня. Надяваше се, че е достатъчно рано да се облече и да излезе, преди Една да дойде да ѝ помогне. Нямаше представа колко е часът.

Не извади късмет. Разнесе се тихо почукване и както обикновено Една подаде глава през вратата, за да види дали Маргарет е будна. Не ѝ убягна, че има човек в леглото, както и фактът, че там не лежи господарката ѝ.

Маргарет бързо повика камериерката си в банята. Така Една можеше да си извади заключението, че тя е спала там вместо Себастиан. Не, намръщената Една изобщо не се хвана на номера, особено когато видя, че купчината завивки, които беше донесла вчера, са непокътнати.

— Да не си се побъркала съвсем? — направо запита тя.

Маргарет въздъхна:

— Не, само малко. Виж, няма да те лъжа. Любопитството ми надделя. Но тъй като уж сме женени и после ще се разведем, нищо лошо не се е случило.

— Освен ако не ти е направил дете — изрече Една.

— Дете ли? Изобщо не ми...

Маргарет не довърши изречението си. Мисълта за дете, детето на Себастиан, я порази и за миг тя се развълнува безкрайно. Колко би

искала да бъде майка и да държи своето бебе в прегръдките си! Ако съжаляваше, че още не се е омъжила, то беше заради липсата на собствени дечица.

— Струва ми се, че трябва да се връщаме у дома, където спането в една стая няма да е част от преструвката — разумно предложи камериерката. — Не живеем далеч и всеки ден можеш да идваш тук, и да се осведомяваш за здравето на графа.

Маргарет нерешително прехапа долната си устна:

— Права си, разбира се, като се изключи, че Себастиан трябва да бъде тук, за да свърши работата, за която го наех. Докато Дъглас не го изрита... не, ще останем тук, докато сме добре дошли. Но това, което се случи снощи, няма да се повтори. Много мислих върху това.

— Най-последно ти дойде умът в главата — сурово изрече Една. — Няма да е зле да побързаш с обличането. Лекарят е долу и иска да говори с теб. А пък Абигейл те чака за онова пътуване до Еджфорд, което си й обещава.

— Божичко, защо не ми каза веднага? — Маргарет слезе долу, веднага щом се приведе в приличен вид.

Себастиан беше задействал нов план. Вероятно това бе единственият му шанс да остане насаме с Жюлиет. Не очакваше утре да е желан гост в „Горския кът“, защото тази сутрин смяташе да говори с баща си. Интуицията му подсказваше, че той ще го изгони. Надгробният паметник, който Дъглас му бе издигнал в съзнанието си, щеше да бъде ключовият фактор. Затова реши, че ще получи някои отговори днес или никога, а „никога“ въобще не го устройваше.

Предишната вечер тъкмо той бе предложил баба му и Маги да обиколят магазините в Еджфорд, за да се поразсеят. Веднага щом тръгнаха, Дентън спешно щеше да бъде извикан в конюшната по настояване на Джон. Сънотворно, смесено със захар, щеше да забави Дентън, който имаше да се чуди какво му има на коня му. Така плячката му временно щеше да остане сама. Разчиташе, че тя ще се прибере в стаята си, щом Дентън излезе навън, вместо да рискува да се натъкне на него, преди мъжът ѝ да се е върнал от конюшните.

Жюлиет не го разочарова. Тя отвори вратата на стаята си, без да си направи труда първо да провери има ли някой вътре. Себастиан

услужливо затвори вратата зад нея.

— Dieu! — ахна тя, завъртя се и изпъшка. — Махай се! Махай се, или ще викам!

Всъщност тя вече почти крещеше. Каква ирония: заради шумните ѝ кавги с Дентън сега никой нямаше да ѝ обърне внимание.

В случай, че не го е разбрала, Себастиан каза:

— Викай, и аз може би ще те стисна за гушата за малко тишина.

Тя неистово се огледа, вероятно за оръжие, с което да го отблъсне. Вместо това би трябвало да се отдръпне от него, но не го направи. Ето защо Себастиан я сграбчи и я прикова към стената.

— Дентън се закле, че няма да ме убиеш! — изрече тя и го изгледа яростно.

— След единайсет години отсъствие Дентън не ме познава кой знае колко добре.

Това простичко твърдение, което беше съвсем вярно, я накара да се разтрепери от страх, но когато заговори, тонът ѝ беше все така предизвикателен:

— Какво искаш?

— Отговори. Ще ми кажеш защо предизвика дуела ми с Джайлс.

— Но аз не...

Той я стисна за гърлото достатъчно силно, за да я накара да млъкне.

— Нека изясним нещо. Казах „отговори“, не лъжи или опровержения. И двамата знаем какво се случи в Лондон. Ти уреди рандевото ни с определена цел. Каква?

Последва дълго мълчание. Тя твърдо беше решила да не му отговаря. В някои случаи търпението на Себастиан се оказваше неговото спасение. Идеше му да ѝ извие врата, но се въздържа. Според него тя беше отговорна за неговия провален живот. Нямаше нещо, за което да съжалява повече, от онази нощ, когато беше правил секс с нея. Дори не беше сигурен какво толкова е намерил в нея освен лесно завоевание. В онези дни не се интересуваше къде точно ще постигне удоволствието си. Типичното невежество на младостта.

Неговото мълчание подейства като катализатор. Вероятно то я плашеше повече от заплахите му.

— Аз... за да го накажа — изрече тя. — Помоли ме да се омъжа за него, после започна да се срамува. Скри ме в Лондон. Криеше ме,

докато отиде да признае на баща си и на годеницата си какво е направил. Сякаш бе сторил нещо ужасно. Бях му бясна. Изобщо не биваше да се омъжвам за такъв страхливец.

Странно, това звучеше искрено. Така би постъпила една егоцентрична, себелюбива жена. Но Себастиан си напомни, че не я познава чак толкова добре. А и очите ѝ казваха нещо различно. В тях имаше пресметливост, а също и страх, което предполагаше, че Жюлиет скоростно измисля лъжи. Но пак стигаше до същия проблем: не я познаваше добре, за да прецени дали му говори истината.

— Значи си убила съпруга си, защото според теб е допуснал грешка?

— Не! Този дуел не биваше да се случва. Вие, англичаните, взимате прекалено навътре тези неща.

— А ти какво мислеше, че ще се случи, когато му призна, че си спала с най-добрия му приятел?

— Казах ти, просто исках да го накажа, да го засрамя. Мислех, че ще се скарате и ти, понеже си по-едър, да го нараниш мъничко. Нищо повече. Чувствах, че така му се пада. Не смърт. Никога не съм искала това.

— А изобщо ли не ти хрумна как ще се почувствам аз? Просто си ме използвала като инструмент да дадеш урок на мъжа си?

— Знам, че звучи ужасно — съгласи се Жюлиет. — Ти... да, ти просто беше средството за постигане на една цел, за което съжалявам. Но аз съм ужасно избухлива и гневът ме водеше. Не съм се замисляла за последствията.

— Ти рядко мислиш за каквото и да било освен за себе си, нали така, уважаема? — подхвърли Дентън, който току-що беше отворил вратата.

Себастиан му хвърли поглед през рамо и забеляза, че брат му е съвършено спокоен.

— Колко чу?

— Достатъчно, за да преценя, че на мен ми беше представена съвсем различна версия.

— Да, че аз съм бил прелъстителят. Разбира се, пред мен не би могла да излезе с това, защото двамата с нея знаем истината за онази вечер. Би ми било по-приятно да науча, че я е обзела неудържима страст по прекрасното ми тяло.

— Наранен си, нали?

— Определено.

— Вие двамата сте гнусни копелета! — изръмжа Жюлиет, вбесена от типично английския им хумор, и се обърна към съпруга си: — Не можех да ти призная, че съм наказвала Джайлс. Ти си мой съпруг. Не исках да мислиш, че и с теб ще постъпя така!

— Но нима не ме наказваше? И то по много и разнообразни начини?

Вместо да отговори, тя задърпа пръстите на Себастиан, които още бяха заключени около врата ѝ. Той не искаше да я пусне. Имаше десетки други въпроси към нея, но знаеше, че сега няма да получи отговорите — освен ако Дентън не беше готов да проговори.

Пусна Жюлиет. Тя незабавно изтича при Дентън и го зашлеви с всичка сила.

— Никога не го оставяй да се приближи до мен!

Дентън попипа бузата си, но не изглеждаше ни най-малко изненадан от тази бурна проява. Себастиан въздъхна. Подозираше, че са го пратили за зелен хайвер, а също, че брат му живее в ада. Маргарет определено беше права по този въпрос.

Тръгна към вратата и Жюлиет побърза да се махне от пътя му. Беше приключил с нея. За втори път попита брат си:

— Защо не се разведеш с нея?

Дентън мълчеше. Обаче Жюлиет се изсмя подигравателно и започна да обижда съпруга си:

— Хайде, кажи му. Какво толкова може да ти направи? Най-много да те убие. Колко пъти си казвал, че предпочиташ да си мъртъв, вместо женен за мен. Сега е твоят шанс, cheri.

— Затваряй си устата, Жюли!

Тя само се изсмя по-силно. Себастиан протегна ръка към дръжката на вратата. Беше чул достатъчно. Бе дошъл моментът да се маха.

Но преди да ги остави да се хванат за гушите — метафорично — той ги предупреди:

— Баща ми е претърпял много злополуки. Ако му се случи още нещо, ще се върна и някой от вас ще си плати.

— Себ! — Дентън понечи да го спре, но той затвори вратата.

Имаше чувството, че ако чуе поредното извинение или лъжа, ще излети през покрива. Не издържаше повече. Всъщност моментът беше назрял да посети онзи френски коняр. Стълкновението им сигурно щеше да е брутално и да облекчи част от объркването му.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато с Аби се върнаха от Еджфорд, Маргарет забеляза, че Себастиан е в салона. Абигейл не го видя и се качи право в стаята си, но Маргарет се присъедини към него. Не беше сигурна дали е разговарял с доктор Кълдън и знае, че в състоянието на баща му е настъпило подобрене.

Той, изглежда, я беше чакал:

— Ах, ето те и теб, Маги.

Тръгна към нея и тя застана така, че помежду им да има маса. Обаче Себастиан заобиколи масата и тя бързо му съобщи новината, за да го разсее:

— Снощи треската на Дъглас е преминала. Прислужницата трябвало да събуди няколко лакеи, за да му сменят завивките. Днес много пъти се е събуждал, въпреки че все още е доста слаб. Ще почакаш ли ден-два, преди да говориш с него? Да му предам ли, че си тук? Аз самата го избягвах. Струва ми се, че той или подозира, или си спомня, че те е видял в преддверието, и със сигурност ще ме попита...

Той я накара да млъкне с целувката си. У двамата нахлуха вълнуващите спомени за изминалата нощ.

— Прекалено много говориш — каза той, сякаш си измисляше извинение да продължи да я целува. — Кажу ми каквото намериш за добре.

Маргарет изправи гръб и се отдръпна.

— Моля те, не го прави отново.

— Кое?

— Целуването — прошепна тя.

— Обратно на първото квадратче, а? — въздъхна Себастиан.

— Бъди благоразумен. Ще ми е трудно да обясня развода си и дори „женитбата“ си, ако имам дете, наследник на титлата, на която то формално няма да има право заради нашите лъжи.

Дълбоко в сърцето си се надяваше, че Себастиан има отговор за това: че наистина ще се ожени за нея, ако се стигне дотам. Надеждите

й се оказаха напразни.

— Би ми се искало да не си толкова проникателна, Маги — кимна той. — Би ми се искало да си лекомислена. Много добре, ще си държа ръцете далеч от теб. А с баща си ще разговарям сега.

Маргарет не очакваше, че той моментално ще излезе от стаята и ще се изкачи по стълбището. Последва го бавно, притеснена, че все още е твърде рано за сблъсък между двамата мъже, но не се реши да го спре, защото не изключваше Дъглас да му се зарадва.

Закова се на място в коридора, когато зърна Себастиан да стои пред стаята на баща си. Той я погледна, но не каза нищо. На лицето му имаше странно изражение, което тя не беше виждала досега. Дали бе разтревожен? Нервен? И двете емоции някак си не му приличаха. Той беше непробиваема крепост. Той беше Гарвана. Влезе в стаята внезапно и затвори вратата след себе си.

Маргарет прехапа устни. Би трябвало да отиде при него. Присъствието й би могло да успокои баща и син. Но имаше чувството, че точно сега Себастиан не желае нейната подкрепа. Ако мислеше, че тя ще му е от полза, той сам би я помолил да го придружи. Може би насаме щеше да разкрие пред баща си емоции, които не би показал пред чужд човек. Тя слезе долу, като пламенно му пожелаваше успех.

Дъглас спеше. Себастиан изпита облекчение. Само че този път нямаше да си тръгне. Струваше му се, че няма да чака дълго. Дъглас беше подпрян на няколко възглавници. Допреди малко явно е бил буден и е четял — книгата лежеше на бедрото му, а ръката му почиваше върху корицата.

Прислужничката, която дежуреше, не каза нищо при неговото влизане и бързо излезе, когато той посочи с глава вратата. Себастиан зае стола до леглото, но скоро се изправи. Направи няколко крачки. Беше по-притеснен, отколкото очакваше. Само баща му можеше да му вдъхне такава нервност.

Свадата с Антон в конюшните се беше оказала изключително ползотворна, като се изключи фактът, че човекът му се струваше смътно познат, а не можеше да се сети откъде. По отношение на произшествията мъжът не му даде никакви отговори — бе изцяло предан на Жюлиет. Да не говорим, че се отбраняваше интелигентно.

Набитият французин бе осигурил на Себастиан великолепна умствена тренировка.

При тази мисъл той се поотпусна и лека-полека издигна защитите си. Когато най-сетне беше готов, се обърна към леглото с намерението да събуди Дъглас и срещна втренчения поглед на баща си. Откога го гледаше? Дъглас би трябвало да се обади, да го попита защо е тук, да каже нещо, каквото и да е. Фактът, че бе мълчал през цялото време, означаваше, че изобщо не смята да разговаря със Себастиан. Надгробният камък...

— Не съм мъртъв — почти му се озъби Себастиан. — Също така не съм сън. Нито пък съм тук по свой избор. Не се безпокой, ще си тръгна веднага щом мога да уверя Маги, че няма да излезеш от стаята си, да се спънеш в нещо и да паднеш по стълбището.

— За какво говориш, по дяволите?

— Е, това поне е нещо — сухо отбеляза Себастиан.

— Себастиан!

Предупредителната нотка имаше желанния ефект. Навремето Дъглас просто трябваше да изрече имената на синовете си с този тон и те приключваха със спора или с приготвените оправдания.

— Извинявай — каза синът. — Ще гледам да се придържам към фактите. Първият от тях е, че пътуването на Маги до Европа не е било за удоволствие, както се е помъчила да ви внуши. То е било предприето с цел да ме намери и да ме убеди да се върна.

— Защо?

— И дотам ще стигна. Маги не извади късмет с убеждаването, понеже бях дал клетва никога да не се връщам в Англия. Чрез хитрост ме накара да приема работата, но вече ми плати скъпо и прескъпо. Затова ще изпълня задачата си и ще я убедя, че е просто едно глупаво момиче с богата фантазия. Ако бъдеш така любезен да ми сътрудничиш, ще мога да се махна възможно най-бързо и двамата отново ще бъдем оставени на мира.

— Бих могъл да се закълна, че ти спомена за факти — студено рече Дъглас. — Кога ще стигнеш до тях?

Себастиан се почувства ужасно. Сега баща му имаше абсолютно същото изражение като вечерта, когато му бе наредил да се маха и никога да не припарва до Англия. Наистина ли бе мислил, че двамата могат да се помирят? Боже, какъв глупак е бил!

— Маргарет смята, че си в опасност.

— Глупости.

— Такова е нейното мнение. Не моето, очевидно не и твоето. Но затова тя наела хора да ме открият и когато видяла, че така няма да стане, сама тръгнала на обиколка из Европа, за да ме намери. Беше си наумила, че мога да разреши това, което се мъти тук. Ако не се лъжа, Абигейл й е втълпила тази идея. Маргарет смяташе, че аз доброволно ще се заема с ролята на спасител. Грешеше. Вероятно греша и с другите си подозрения. Тук съм да разбера.

Дъглас изглеждаше заинтригуван:

— Каква опасност?

— Напоследък си претърпял повече произшествия, отколкото е нормално.

Баща му леко се изчерви, което заинтригува Себастиан, но Дъглас само отвърна:

— Нищо странно няма в това.

Дали баща му не беше направил малка пауза, преди да изрече думите?

— Факт е живееш в една къща с усойница, готова на всичко.

— Не мога да те опровергая — въздъхна Дъглас.

— Дентън желае да се разведе, но твърди, че не може. По някакъв начин Жюлиет го държи в ръцете си. Да кажеш нещо по въпроса?

— Не. Ти си научил повече от мен през всичките тези години. Дентън отказваше да говори с мен за съпругата си.

— Отказваше? На теб?

— Да, много е потаен що се отнася до нея.

— Твоето заключение?

— Срамува се от жена си. Срамува се от себе си, че изобщо се е забъркал с нея. Предложи ми да напусне „Горския кът“. Аз най-егоистично го разубедих. Той е всичко...

Последва кратка пауза, която подтикна Себастиан да довърши:

— ... което ти е останало?

Дъглас отпусна глава като победен противник и потрепери.

— Щях да кажа всичко, което майка ми е оставила. Къщата щеше да бъде пълна с тишина, ако в нея живеехме само двамата. Вече си разбрал, че тя отказва да ми говори.

— Чух нещо такова.

— Дентън ѝ прави компания, за което съм му благодарен. А Маргарет сякаш ни я изпрати Господ.

— Да не си влюбен в твоята повереница? — остро попита Себастиан.

Дъглас примигна смаяно и се намръщи.

— Що за глупости са това? Тя е прекрасно момиче, но е на възраст да ми бъде дъщеря.

— Е, и? Кога възрастта е пречела на един мъж да...

— Достатъчно, Себастиан. Нямам представа откъде си си втълпил подобно нещо, но си безкрайно далече от истината. Когато Маги за пръв път дойде тук, изпитвах към нея състрадание. Тя съвсем наскоро бе загубила баща си. Но никога не съм бил привлечен от нея по начина, за който намекваш. Маги беше като свеж въздух. Тя отново направи този дом нормален. Всъщност много се надявах, че Дентън ще...

— Ще я прелъсти?

— Не! — избухна баща му и добави с въздишка: — Надявах се, че тя ще го подтикне да поправи грешката си, но беше ясно, че Маги не се интересува романтично от него. За да бъде честен, просто търсех начин да я задържа в семейството. Всички тъгувахме, когато тя се завърна в „Белите дъбове“ след навършването на пълнолетие.

Личеше си, че още никой не е съобщил на Дъглас за кого се е омъжила Маргарет. Себастиан предпочиташе нещата да се задържат така. Дъглас нямаше да научи новината от Абигейл, тъй като двамата така или иначе не разговаряха. Жюлиет надали щеше да го посети. Само Дентън можеше да се изпусне. Налагаше се да поговори с брат си.

Действително не беше необходимо да се преструват на женени, защото Дъглас сътрудничеса дотолкова, че поне бе склонен да обсъдят ситуацията. Но Себастиан не възнамеряваше да си замине, без да си признае всичко. Като се имаше предвид желанието на баща му да задържи Маргарет в семейството, новината, че не са венчани, вероятно нямаше да бъде приета радушно. Всъщност направо изтръпваше при мисълта, че Дъглас ще разбере.

— Като се изключат очевидните причини Жюлиет да желае да се сроди с нас — богатство, титла, сещаш ли се за нещо друго, каквото и

да е, което да я задържа тук, при положение че толкова ненавижда Англия?

Дъглас се намръщи.

— Какво намекваш?

— Може би изпитва омраза към Таунзендови?

Искаш да кажеш, че иска да ни отмъсти за нещо?

— Да.

— Трудно ми е да си го представя — отвърна Дъглас. — Преди никога не бях чувал за нея...

Синът рязко го прекъсна:

— Можем да водим цивилизован разговор, стига да не засягаш тази част от нашата история. Сега ми хрумва, че не знам фамилното ѝ име. А ти?

— Знаех го, но то ми беше непознато. Пусен, ако не се лъжа. Нещо такова. Чух го веднъж.

Във Франция Себастиан бе срещнал много хора, но не познаваше никого с такава фамилия. От друга страна, ако мотивът на Жюлиет бе отмъщение, надали би им казала истинското си име.

— Някога бил ли си във Франция? Може би там си се запознал с нейни роднини и по някакъв начин, без сам да разбереш, си ги обидил или наранил?

— На погрешен път си. Знам, че се смята за недопустим пропуск в образованието на знатната младеж, но аз никога не съм ходил в Европа. По онова време горях от нетърпение да чуя „да“ от майка ти и нямах никакво намерение да пътувам. Ожених се неприлично бързо.

Себастиан никога не беше чувал това. При други обстоятелства не би се интересувал, но вероятно сега за последен път виждаше баща си.

— Защо? — без заобикалки попита. Дъглас сви рамене.

— Налагаше се. И не по най-очевидната причина. Тя беше сензацията на сезона, а аз се влюбих в нея още щом я зърнах. Но тъй като майка ти беше най-добрата партия, имаше още седем-осем младежи, които се опитваха да спечелят ръката ѝ. Тя ни скъса нервите от чакане, докато реши кой ще е щастливецът.

Себастиан се усмихна. Също като Дентън и той беше поставил майка си на пиедестал. Тя почина, когато бяха много малки. И двамата имаха своите съкровени спомени от нея. Тя беше ангелът, девата,

олицетворение на добротата. Беше голяма изненада да научи, че е била типична жена на своето време и е искала да се наслади на своята популярност. Това направи образа ѝ по-реален и още повече му домъчня за нея. Предполагаше, че е научил защо баща му така и не се е оженил повторно. Изражението му, когато бе споменал покойната си съпруга, казваше всичко. Той все още я обичаше твърде силно, за да допусне друга да заеме мястото ѝ.

— Ще те оставя да почиваш — рече Себастиан. — Не искам да те изморявам, докато все още се възстановяваш. По-късно ще се върна, за да обсъдим твоите злополуки.

— Казах ти...

— Не ти вярвам — прекъсна го синът за негово най-голямо раздразнение. — Когато се видим отново, очаквам истината.

Тръгна към вратата. Очакваше още опровержения, но Дъглас нищо не каза, което беше странно. Или може би техният разговор го бе изтощил повече, отколкото беше дал да се разбере?

Себастиан отвори вратата и каза, без да се обръща:

— Благодаря ти, че ми разкри онова за мама. Не го очаквах, като се имат предвид отношенията ни.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Същия следобед Абигейл за пръв път видя Тимъти и като се има предвид чувството за хумор на малкия, не беше изненада, че тя се привърза към него като към член на семейството.

— Ще го задържим — решително заяви на Маргарет.

На младата жена сърце не ѝ даваше да ѝ каже, че не могат просто така да го задържат. Но този хитрец Тимъти намери идеята за забавна и с удоволствие започна да прави компания на Абигейл, развеселявайки я с истории за премеждията си във Франция. Сигурно момчето не знаеше какво е да си имаш баба.

Маргарет не остана дълго да ги слуша. Бе прекалено разтревожена, за да се включи в разговора им. Нямаше да се успокои, докато не научи какво се е случило в стаята на Дъглас. Качи се на втория етаж и уж се зае да подрежда и преподрежда цветята във вазата на масичката. Не искаше да изпусне Себастиан.

Той излезе от стаята. Заплашителното изражение на Гарвана с нищо не ѝ подсказа как е минал разговорът. Себастиан се беше забавил при баща си ужасно дълго, но това нищо не означаваше. Възможно бе Дъглас да е спал през цялото време и...

Щом я видя, той се доближи до нея и каза:

— Да отидем да поядим.

След което я сграбчи за ръката и я повлече надолу по стълбите.

— Да не отиваме — отвърна тя, защото искаше незабавен отговор на въпроса, който я вълнуваше.

Той се направи, че не е разбрал намека, и безцеремонно заяви:

— Конете трябва да се разходят, независимо дали на нас ни е приятно или не.

Маргарет се отказа да спори и тръгна след него, защото той не я пускаше. Не беше възпитано да я влачи така през ливадата, но пък никой не очакваше от него прекалена вежливост, затова тя реши да не му посочва колко грубо се държи.

Щом ги зърнаха, конярите незабавно се разпръснаха — нещо, с което Себастиан несъмнено бе свикнал, тъй като започна да оседлава коня си без чужда помощ. Все пак един коняр изникна отнякъде и почти войнствено попита дали Маргарет се нуждае от нещо. Това беше французинът. Акцентът му беше толкова слаб, че тя не би го забелязала, ако не бе скорошното ѝ пребиваване във Франция. Преди да му отговори, се взря в него на оскъдната светлина и ахна ужасено.

— Божичко, изглеждаш така, сякаш си заспал при конете и те са те стъпкали — рече тя. Лицето му беше подутото.

— Точно това ми се случи, мадмоазел. Благодаря ви, че забелязахте.

Сарказмът му означаваше, че в отговора му не се съдържа истина, но такова поведение никак не ѝ харесваше. Ето защо бе облекчена и смутена — когато Себастиан застана зад нея.

— Махай се — студено нареди той на мъжа. — Аз ще се погрижа за нуждите на дамата.

Французинът го изгледа с ненавист. Маргарет беше сигурна, че ще направи някаква нецензурна забележка за „нуждите на дамата“, и се изчерви. Но конярят я погледна и размисли. В края на краищата, тя можеше да го уволни. Затова той сви рамене и се отдалечи.

— Какъв грубиян — промърмори на себе си.

— От такъв нищо добро не можеш да очакваш — обади се Себастиан и отиде да намери кобилата ѝ. Тя го последва и почака малко, докато той намери седлото. Когато започна да оседлава Пастичка, тя най-сетне видя ожулените му пръсти.

— Ти ли го нареди така?

— Той нанесе първия удар — сви рамене Себастиан. — Аз само му отвърнах.

Маргарет изхъмка в знак на съмнение и попита:

— А научи ли нещо от него?

— Нищичко. Но подозирам, че е писал на Жюлиет в Лондон, и затова тя се върна толкова бързо. Ех, страхотен бой беше!

Тя завъртя очи:

— Не съм изненадана, че мислиш така. Победителят обикновено е на това мнение. Хм... ако си победил, де.

— Приличам ли ти на загубил? — уверено се засмя той.

Тя бе изненадана от чувството му за хумор, което беше рядко като градушка през лятото. То проблесна и угасна толкова бързо, че се запита дали не си е въобразила.

Себастиан скоро дооседла конете и ѝ помогна да се качи на Пастичка. Прекалено бързо, сякаш не искаше да я докосва, но тъй като това беше невъзможно, Маргарет не се замисли върху поведението му.

Малко по-късно той препусна в галоп от конюшните. Тя можеше да го следва, но понеже подозираше накъде се е запътил, умишлено забави темпото. Всъщност почти спря. Нямаше представа защо е решил да отидат точно там.

Като малка беше ходила веднъж на това място. С Флорънс бяха сметнали, че ще е голяма лудория. Не се съмняваше, че всяко дете в околността е мислело същото. Зловещото, болно любопитство не беше приоритет на възрастните.

Обзета от любопитство, тя се насочи през дърветата към прочутата полянка. Дървета и гъсти храсталаци я скриваха от горската пътека, която минаваше наблизо. В нейното начало имаше трева, която изтъняваше, очертавайки контурите ѝ. Това не беше, защото по нея често вървяха пътници — сега край Камъка рядко се провеждаха дуели. Най-вероятно кръвта, която се бе проляла там за толкова много време, бе попарила тревата.

Себастиан беше слязъл от коня и стоеше на сбитата пръст. Изражението му беше измъчено. Изумително бе колко ясно си личеше болката му. Той не се опитваше да я прикрие, а ако се опитваше — тя бе твърде силна и не се поддаваше на контрол.

Тя самата усещаше болката. Беше готова да отиде при него и да го прегърне утешително. Не се радваше на страданието му. От мига, в който му беше повярвала, че смъртта на Джайлс е била нещастен случай, беше престанала да го обвинява за смъртта на Елинор. Той все още бе виновен за разединението на едно семейство, което много обичаше, но проблемите бяха между него и баща му и нямаха нищо общо със сестра ѝ.

Осъзна, че няма причина да мрази повече Себастиан, макар това да не означаваше, че го харесва. Е, сигурно го харесваше мъничко, защото в противен случай не би оставила привличането ѝ към него да надделее през нощта. Но Гарвана не ѝ допаднаше. Той бе твърде дразнещ, високомерен, студенокръвен и на моменти — страшен.

Тези мисли нямаше да я занимават, ако не знаеше, че Себастиан има друга страна, която рядко разкрива и в която би могла да се влюби, ако прояви невнимание. За щастие не ѝ се налагаше да се тревожи по въпроса, тъй като човекът нямаше никакво намерение да остава в Англия, след като си свърши работата.

Не биваше да пита, но въпреки това се осмели:

— Защо дойде тук?

— Размеквам се.

Тя бе слисана от странния му отговор.

— Нима това е нещо лошо?

Той не отговори и не я погледна, което я наведе на мисълта, че според него това наистина е нещо лошо. Нима спомените му за Камъка на дуелите трябваше да го оставят студен и безчувствен? Или озлобен, което не беше по-добра емоция?

— Да разбирам ли, че не си се сдобрил с баща си?

— Няма да има сдобряване.

Резкият отговор така я подразни, че тя попита:

— И кого видя Дъглас след толкова време? Сина си или Гарвана?

Най-накрая Себастиан я погледна.

— Не знам защо правиш разлика между двамата. Аз съм само един, оформен от живота, който си създадох.

— Глупости. Тези ги разказвай на баба си, когато се смееш с нея. С нея си някогашният чаровен Себастиан, когато се върна да стъпчеш тук в прахта.

— Той е илюзия. И като заговорихме за това, бих предпочел баща ми да не узнава за нашия временен „брак“.

— Но нали идеята беше да се преструваме тъкмо заради него! — изненадано се намръщи Маргарет.

— Сега вече няма смисъл. Прекрачих прага и поне за момента не ме поканиха да напусна.

— За теб всичко трябва да е обгърнато от интриги, когато истината върши чудеса.

— Но не през цялото време. Когато това се случи, оставаш с пръст в уста. А интригите, за да си послужи с твоя израз, ти предлагат повече възможности за маневриране. Предпочитам да не съм наблизо, когато татко научи истината.

— Защо?

— Защото открих, че не мога да го лъжа. Мислех, че мога, но съм се заблуждавал.

— Значи ще му кажеш, че всъщност не сме женени? — Маргарет примигна и прехапа устни. — Е, не е нужно друг да научава освен него. Сигурна съм, че Дъглас ще ни влезе в положението, след като разбере защо е бил целият този фарс.

Себастиан поклати глава.

— Тогава ще ти се наложи да му обясниш всички причини защо ме мразиш — предупреди я. — Гарантирам ти, че той ще се постарее да превърне измисления ни брак в истина.

— Абсурд.

— Така ли? Дори ако не беше морален, за да настоява за подобно нещо, Дъглас те иска в семейството, Маги. Да те има за снаха ще бъде идеалното разрешение за него.

Връхлетя я ураган от емоции и една от тях за неин ужас бе възбуда при мисълта, че може наистина да ѝ се наложи да се омъжи за Себастиан. Сигурно беше полудяла! Навярно се беше превърнала в същинска интригантка, щом мислеше подобни неща. Нямахше извинение за нея.

— В такъв случай как се надяваш да му попречиш? Той няма да остане в стаята си още дълго. Някой все ще му каже за нас.

— Не е задължително. Абигейл и Дентън ще си мълчат. Разговарях с тях и с прислугата. А според баба ми Жюлиет рядко приказва с Дъглас. Оставаш само ти.

Маргарет се нацупи и троснато изрече:

— Уверявам те, че няма да стана повод за насилствената сватба, която ни предричаш. Не мисля, че ще се стигне дотам. И точно тук ли намери да ме доведеш, за да обсъждаме темата? Или може би искаше да си поговорим за дуела?

— Не.

— Тогава защо?

— Маги, прекалено много говориш.

— Бихме могли да проведем този разговор някъде другаде. Защо тук?

— Защото това е единственото място, където няма да се изкуша да те целуна.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

За момент Маргарет се обърка от картината, която се появи пред очите ѝ: лежи на меката трева, а Себастиан се навежда над нея. Гледа я с нежност точно преди да...

Картината внезапно се пръсна на парченца. Никога не бе виждала нежност в очите му, когато гледа към нея. С Абигейл — да. Той никога не би се преструвал дори заради баба си. Значи беше способен на нежност.

Маргарет се обърна и му каза:

— Длъжна съм да те помоля за в бъдеще да се въздържа от подобни забележки, Себастиан.

— Можеш да ме молиш колкото си искаш.

Тя скръцна със зъби:

— Но полза никаква, така ли?

— Умно момиче.

Маргарет остро си пое дъх. Да не би да ѝ се подиграваше? Хвърли му поглед през рамо, но изражението му си беше същото. Зловещата обстановка си казваше думата.

— Можехме да проведем разговора в „Горския кът“ — хладно посочи тя.

— По това време на деня? Можехме да говорим необезпокоявани само в твоята стая. Там ли ме каниш, Маги?

Въпросът, зададен с дрезгав шепот, беше натоварен с подтекст. Това бе предупреждение, че Себастиан няма да изпълни обещанието си да си държи ръцете далеч от нея.

Защо си бе въобразявала, че той ще дойде на себе си и ще осъзнае какъв огромен риск са поели през изминалата нощ? В крайна сметка той бе човек на рисковете. Те бяха неразривна част от живота му. Очевидно бе готов да рискува да попадне в брачния капан.

— Трябва да си намериш къде ще спиш — многозначително подхвърли тя.

— Не се и надявай.

Маргарет шумно въздъхна от объркване.

— Ще измислим някаква причина да поискаш отделна стая. Например, че сме се скарали.

— Няма да стане.

— Ще стане, и още как. Цивилизованите хора не се месят в проблемите на женените двойки.

Погледна я насмешливо.

— Наистина ли си въобразяваш, че щеше да ме изпъдиш от спалнята си, ако бяхме женени? Когато мисълта за твоето знойно тяло под моето ме подлудява?

Маргарет отново ахна. Страните ѝ пламнаха. Проблемът не беше само в думите му, които събудиха за живот страстните спомени от изминалата нощ. Притесняваха я собствените ѝ чувства и погледът му, в който сега не гореше насмешка, а див огън. Въпреки злокобното място, въпреки решимостта си Маргарет знаеше, че ще отстъпи, ако той я пожелае в момента. Толкова силно привличане изпитваше към него.

Опитвайки се да се залови за нещо, което ще потуши желанието им, тя се захвана за думите му:

— Значи щеше да ми се натрапиш, ако ти бях сърдита? — попита тя с възмущението, което коментарът му заслужаваше.

— Ако наистина бяхме женени, Маги, нямаше да спорим. Щяхме да прекарваме твърде много време в леглото.

Маргарет не можеше да повярва колко много я съблазняваше това обещание. Определено не беше на нивото на Гарвана, а сега той бе Гарвана и използваше всичките си умения да разклати решимостта ѝ.

Тя можеше единствено да се осланя на възмущението, което с големи усилия успя да изрази:

— Противни човече, ти не отговори на въпроса ми!

— Отговорът ми беше ясен. Нямаше да накърня волята ти, просто така щях да те манипулирам, че волята ти да съвпадне с моята. В това нямам равен, въпреки че откакто сме тук, оплесках някои други неща.

На Маргарет ѝ се искаше да опровергае твърдението му, че може толкова лесно да я манипулира. Дори за момент обмисли тази възможност, за да види как се пропуква егото му. Но понеже Себастиан

можеше да разбере подигравката като предизвикателство да докаже думите си, здравият разум надмогна гордостта ѝ.

— Какво си „оплескал“? Нима всичко не върви по плана ти?

Себастиан ѝ предаде объркващия си разговор с французойката. Когато приключи, Маргарет се замисли сериозно:

— Е, това е отмъщение, което е стигнало по-далеч, отколкото Жюлиет е предполагала.

— Може би — отвърна той. — Разбирам защо е пожелала да се омъжи за Дентън след смъртта на Джайлс. Нуждаела се е от съпруг и след като аз бях отритнат.

— Дентън се превърна в подходящ кандидат като наследник на граф. Сега по всичко личи, че двамата се мразят. Може би Жюлиет чака наследството на брат ми? Въпросът е защо той продължава да е женен, след като ми каза, че с удоволствие би се развел с нея. — Поклати глава. — При цялата си взаимна враждебност те ми изглеждат свързани по някакъв интимен начин, например от тайна. Между другото, баща ми също крие нещо.

Маргарет примигна. Дъглас, подобно на Абигейл, бе твърде пряк, за да пази тайни.

— Какво имаш предвид?

— Нищо конкретно. Само че докато ми разказваше за инцидентите същото, което е казал и на теб, ми изглеждаше леко смутен. Да не говорим, че замълча за кратко.

— Което показва?

— Предполагам, че не е бил сигурен какво точно да ми отговори.

Маргарет рече:

— Той имаше силна треска. Всяка пауза в речта му може да се отдаде на неговото състояние. Може да се е задъхал. Може раната да го е боляла. Може просто да е бил прекалено слаб за разпита, на който си способен.

— Мислих върху всичко това, Маги. Ще се доверя на интуицията си. Той крие нещо. Щом разберем какво, мисля, че ще се успокоиш и аз ще мога да се махна оттук.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Последните думи на Себастиан никак не успокоиха Маргарет. Всъщност фактът, че той бърза да си тръгне отгук, помрачи нейното настроение до края на деня. Себастиан мразеше Англия. Никога не се бе преструвал в това отношение. Маргарет имаше усещането, че дори ако имаше възможност да се помири с Дъглас, той нямаше да я използва. Беше си създал друг живот, който не отговаряше на някогашната му роля в английското общество.

Проблемът беше в надеждата ѝ, че той може би е започнал да изпитва различни чувства. През последните няколко дни толкова силно се беше надявала да се сдобрят с баща му. И той може би ще поиска да остане. Ще поиска да...

Тя прогони тези мисли. Кого заблуждаваше? От този мъж щеше да излезе ужасен съпруг. Твърде дълго се бе радвала на своята независимост, за да пожелае да се подчинява на такъв надменен тип. Държеше сама да взема решения, да има пълен контрол над живота си. Някой като него щеше да ѝ отнеме всичко това. Вероятно щеше да я отведе в Европа, ако проявеше достатъчно глупост да се омъжи за него.

Едно гласче в главата ѝ попита дали това наистина би било толкова лошо, дали има значение къде живее, щом е с него. Мисълта незабавно я развълнува и уплаши, затова Маргарет побърза да я забрави. Не, истински брак със Себастиан бе немислим. Не че той бе поискал ръката ѝ. Не че бе дал признаци, че би желал нещо повече от кратко посещение в леглото ѝ. Беше се опитала да разчете повече в интереса му към нея. Трябваше да спре с тази глупост.

В „Горския кът“ нямаше безопасно място, където да е сигурна, че Себастиан няма да се държи неприлично. Той я бе целувал в преддверието, в гостната, на стълбището и в спалнята. Ето защо прекара следобеда с Абигейл, а преди вечеря... е, вече просто не можеше да избягва Дъглас.

Но предстоящата им среща я плашеше. Почти пет минути стоя пред вратата му, беше толкова нервна. Може би бе успяла да заблуди другите, но с Дъглас бе различно. Себастиан си беше признал, че не може да лъже баща си. Тя чувстваше същото. Дъглас ѝ беше като баща. Маргарет никога не би помислила да лъже собствения си баща.

Пое си дълбоко дъх, лепна си усмивка и почука. Прислужничката я пусна. Дъглас беше буден. Маргарет се беше надявала, че ще го намери заспал. Ех, все едно. Напоследък много от надеждите ѝ не се оправдаха.

Той се беше подпрял на една възглавница. До него стоеше запалена лампа, въпреки че бе късен следобед и през прозорците все още нахлуваше светлина. Слънцето обаче се скри зад гъсто було от облаци точно когато със Себастиан си тръгнаха от Камъка на дуелите.

Дъглас остави книгата, която четеше.

— Маги, ти да не ме избягваш?

Тя въздъхна и седна на стола до леглото.

— Всъщност да. Нали знаеш каква съм: започна ли да бърбям, не се спирам. Напоследък някои хора доста често ми го припомнят — добави намръщена. — Доктор Кълдън изрично подчерта, че сега е много важно да си почиваш. Просто не исках да смущавам покоя ти, иначе бих дошла по-скоро.

— Глупости. Ако продължа да си почивам, ще пусна корени в това легло.

Маргарет се усмихна:

— Знам, че не можеш да понасяш бездействието, но ще ти се наложи да потърпиш още няколко дена. Как е раната?

— Засега се оправя.

— Ти много ни беше разтревожил.

Той повдигна вежда:

— А теб — даже преди този инцидент. По дяволите, Маги, защо не сподели с мен страховете си? Не беше нужно да скитаеш в Европа, за да го доведеш.

Тя се изчерви от укора, но също така се изненада, че той изобщо споменава за Себастиан. Нима бе готов да говори за сина си? Не че ѝ се искаше да приказва за него. Божичко, та нали Себастиан точно това се стремеше да избегне! Налагаше се да мисли бързо, за да не споменава за „женитбата“ си.

— Съжалявам, ако неговото присъствие те е разстроило, Дъглас. Но ако си спомняш, аз наистина дойдох при теб да споделя страховете си.

— А аз те уверих, че в злополуките няма нищо необичайно.

— Точно така. Но се боя, че не успя да ме убедиш. Не разполагах с конкретни доказателства, за които да се хвана, но имах чувството, че нещо не е наред. — Съмняваше се, че намръщеният Дъглас ще я остави да се измъкне толкова лесно, и затова внезапно добави: — Той е страхотен в разследванията. Те са част от сегашната му работа. Помислих си, че Себастиан ще успее да разсее опасенията ми.

Дъглас въздъхна и я потупа по ръката.

— Искане ми се да ми беше повярвала, но няма нищо, скъпа моя. Не се чувствай виновна, че си го довела тук.

Маргарет едва не примигна от изненада. Виновна ли изглеждаше? Сигурно, щом той беше стигнал до това заключение.

Опита се да изрази облекчение и го дари с още една усмивка:

— Уверявам те, че той няма да остане. Не е нужно да се безпокоиш по този въпрос. Той не искаше да идва тук и се наложи да използвам малко... хитрост.

Странно. Дъглас въздъхна, сякаш не това се бе надявал да чуе.

— Не съм изненадан — рече той и след малко добави: — Как го намери?

За момент тя помисли да му каже болезнената истина. Ако знаеше какво му е наговорил Себастиан, но проклетникът нищо не бе споменал за разговора им! Все пак бе сигурна, че не е споменал фиктивния им брак, затова се спря на самата истина:

— Всъщност бе много странно — призна. — Отидох при него, за да го намеря. Знам, че звучи безсмислено, но, как да го кажа, в Европа той се подвизава под чуждо име. Известен е просто като Гарвана. Сдобил се е с блестящата репутация, че за него няма невъзможни задачи. Не е имал провал в кариерата си.

— Никога ли? — заинтригувано повтори Дъглас.

— Точно така. Репутацията му наистина е безупречна.

— С какво точно се занимава, като изключим разследванията? Или това е всичко?

Маргарет се намръщи.

— Знаеш ли, никога не съм го разпитвала за неговата дейност. Предполагам, че е нещо като наемник. Нали се сещаш, хората прибягват до услугите му като последен изход. Вероятно е приемал всякакви задачи, въпреки че е имал принципи. Не работел за жени — добави тя с отвращение. — Ето защо ми се наложи да прибягна до хитрост. Вероятно ти можеш да го попиташ. — Когато Дъглас се намръщи отново, тя се изправи и бързо се запъти към вратата, поправяйки се: — Или пък не? За Бога, досадих ти, както обикновено. Твоята вечеря скоро ще пристигне, а аз трябва да се преоблека и да сляза долу. Утре сутрин пак ще те навестя.

Почти беше излязла. Чу го да я вика, но се престори, че не го е чула.

Сърцето ѝ биеше силно. Вероятно не биваше да му разкрива толкова подробности около Себастиан. Той може би не желаше баща му да научава за Гарвана.

Проклетата ѝ бърбива уста! Много имаше да пати от нея.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Маргарет остави вилицата си на масата, удостои Себастиан с яростен поглед и остро го предупреди:

— Недей да ми говориш!

Така декорът за „свадата“ им беше готов. Себастиан не отговори. Само въздъхна и погледна към баба си, за да покаже, че ако Маргарет е сърдита, вината не е негова.

Жюлиет не беше там, за да се усмихва злобно. Дентън я беше извинил, че има силно главоболие и тази вечер няма да вечеря с тях. Много лошо, помисли си Маргарет. Французойката поне щеше да им осигури развлечение. Беше прекалено тихо, защото тя уж бе твърде ядосана, за да поддържа разговора.

Оттегли се рано, за да могат останалите да се отпуснат и да си довършат вечерята на спокойствие. След толкова мрачен ден ѝ се искаше да си вземе една гореща вана. Поне планът ѝ беше успял и сега Себастиан имаше повод да си поиска отделна стая. Проклетникът отдавна трябваше да го е направил!

Ах, колко беше приятно в парфюмираната вода!

Една я познаваше добре и беше взела за гостуването им необходимото за една разкошна вана.

Всъщност що се отнася до стратегията на Себастиан, бяха стигнали до задънена улица. Разбира се, щеше да отнеме известно време, докато го сполети някое „произшествие“, ако такъв бе замисълът на Жюлиет. Наистина не ѝ се харесваше, че той се излага на риск. Естествено Себастиан щеше да има предимството на изненадата, но...

Може би беше време за директен сблъсък, а не за стратегии. Жюлиет би могла да ѝ се открие... Не, сега щеше да гледа на нея като на част от вражеския лагер. А Дентън? Струваше си да помисли. Преди никога не си беше задавала въпроса, дали той би желал да се разведе. Ако внимателно подхванеше темата... Да, щеше да помисли.

Водата беше идеална. Една се беше погрижила за температурата ѝ, преди да си тръгне. Маргарет полека се плъзна във ваната и мехурчетата погалиха кожата ѝ. Излегна се, притвори очи и се отпусна. Само ръцете и главата ѝ останаха над водата.

Мангалът в ъгъла поддържаше помещението уютно топло. Нямаше течения, които да смутят ведрото настроение, което търсеше — или имаше?

Отвори очи да види дали Една не се е върнала за нещо. Оказа се, че Себастиан е застанал между ваната и вратата, която тъкмо бе отворил. Вече събличаше самото си.

Маргарет не ахна ужасено, нито потъна под водата, както бе сторила миналия път, когато бе нарушил покоя ѝ, а уверено посочи с пръст към вратата.

— Дадох ти идеалния повод да си поискаш отделна стая — напомни му тя. — Каква работа имаш тук, по дяволите?

— Ти само започна историята, драга. Аз ще ѝ сложа финал. Това е частта, в която се сдобряваме.

По-нататъшни обяснения бяха излишни. Всичко беше в очите му, чувствено-прелъстителните му движения, докато се събличаше.

Кажу му да се маха! Кажу му още сега!

Думите не излязоха от устата ѝ. Имаше тази възможност, но я загуби, докато прехласнато го гледаше как си сваля дрехите.

Играта на светлината по неговите мускули я хипнотизираше. Всяка извивка на тялото му показваше колко е силен. Това не я отвращаваше, даже напротив. Огледа тялото му. Имаше много, на което да се възхищава с трепетно вълнение. Този път той не бързаше със събличането, а я оставяше да го оцени на спокойствие.

Когато най-сетне се оказа чисто гол, Маргарет с изумление осъзна, че той няма да я извади от ваната, а ще се присъедини към нея. Едва успя да си отдръпне краката и той се настани срещу нея. Нивото на водата се повдигна и дори се изплиска над ръба, докато той се наместваше. Ръцете му я притеглиха в прегръдката си и тя почти се допря в гърдите му.

Попита го:

— Мислиш ли, че е разумно?

— Да, за Бога! — изръмжа той и сля устни с нейните в изгаряща целувка.

След това Маргарет вече не се притесняваше от странната им позиция, но Себастиан допълнително ѝ обеща:

— Ще се справим. Маги.

И продължи да ѝ показва как.

И двамата се справиха чудесно. С липсата си на опит тя определено не си бе представяла, че е възможно да се любиш във вана, но след като Себастиан я намести в скута си, всичко си дойде на мястото. Дори намести коленете ѝ до раменете си, за да ѝ бъде по-удобно — не че тя би усетила неудобство, когато изгаряше от сладостна възбуда.

Погали я и Маргарет радостно се засмя. Облиза няколко мехурчета от гърдите ѝ. Тя отново се засмя. Спря обаче да се смее, когато той прокара ръце по бедрата ѝ. Изстена и потрепери от възхитителните усещания.

— Да не ти е студено, Маги? — дрезгаво прошепна. — Нека те сгрея. — Наведе се и пламенно впи устни в нейните. Езикът му нахлу в устата ѝ. Членът му влезе докрай в нея и Маргарет усети изключително удоволствие. Той проникваше в нея толкова дълбоко и с такава лекота, че тя извика. Себастиан сграбчи хълбоците ѝ и я залюля върху себе си. Водата се разплиска. Маргарет се отпусна назад, стенеща от наслада. Той внимателно улови едното ѝ зърно между зъбите си. Тя изпъшка и достигна върха с тихичък писък. След няколко усърдни тласъка Себастиан я последва в любовния екстаз.

Маргарет му се усмихна радостно, а в сърцето ѝ бушуваха силни чувства. Вода се стичаше от челото му. Тя се наведе и облиза капчиците, без дори да се удиви на собствената си дързост. Погледът, който Себастиан ѝ отправи, не бе изпълнен единствено с желание. Този път тя ясно съзря нежността в очите му. Нежност специално за нея. И тя въздъхна щастливо. Не можеше да опише колко великолепно се почувства.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Себастиан взе хавлията и подсуши всеки сантиметър от тялото ѝ. Маргарет не се възпротиви. Когато той я вдигна ръце и я отнесе в леглото, би могла да каже, че е излишно. Ала бе толкова приятно да усеща допира на ръцете му.

Себастиан обаче не легна до нея. Отново отиде в банята. Вероятно си е мислел, че докато се върне, тя ще е заспала. Може би дори се е надявал. Но тя бе будна. Изобщо не беше уморена и успя да изтрие от съзнанието му всяка мисъл за заминаване.

Той легна до нея и усмихнато я притегли в прегръдката си. Тя се сгуши в него. Въпреки че поне засега нямаше намерение да се безпокои за огромната промяна, настъпила в нея, в главата на Маргарет се въртяха мисли, които сигурно нямаше да му харесат.

— Трябва да ти призная нещо — каза му.

— Нужно ли е? — сухо попита той. — Страшно ми е хубаво както сме сега, Маги. Нали няма да ме хвърлиш в дълбоки води?

— Кой знае? Виж какво, този следобед се отбих при Дъглас. Поговорихме си за теб, тоест аз говорих за теб.

— Разказала си му за Гарвана? — предположи Себастиан.

Маргарет се сви.

— Да. Съжалявам. Струваше ми се, че не държиш да го пазиш в тайна, после ми хрумна нещо друго, но тогава бе твърде късно и...

— Нали няма да повтаряш сто пъти едно и също нещо?

Тя го ощипа.

— По една случайност, да. Много ли ми се сърдиш?

— Не. Не се гордея с прозвището, което си извоювах, но и не се срамувам от него. Никога не съм се стремил към такава репутация. Но наистина не ме интересува дали баща ми знае или не. Нали не си му споменала за „брака“ ни?

— Разбира се, че не — възмути се тя и се изправи в леглото. — Напоследък може и да съм разсеяна, но не забравям важни разговори и решения. Ако Дъглас чуе за това, няма да е от мен. Но нали осъзнаваш,

че той ще остане в леглото най-много още ден-два? Силите му бързо се възвръщат, раната му се оправя.

— Накъде биеш?

Маргарет се запита дали той ѝ задава подобни въпроси само за да я дразни.

— Чудесно знаеш накъде. Успях да му разкажа за „съпруга“ си, без да спомена твоето име. Засега баща ти не е свързал факта, че си тук, с това, че съм омъжена. Но съвсем скоро ще му хрумне, че не знае с кого съм свързала живота си, и непременно ще попита някого. Да не говорим, че утре вечер е балът у вдовстващата херцогиня, който е тъкмо в чест на „младоженците“. Не е изключено Дъглас дори да се появи там и...

Себастиан я накара да млъкне със страстна целувка.

— Прекрасно те разбрах, драга. Ще видя какво мога да направя, за да разсея притесненията ти и да приключя с работата си тук. Утре сутрин отново ще говоря с Дъглас, за да си тръгна преди обяд.

Маргарет не простена. Чудно как се удържа. Просто така ли щеше да стане? Ето ти отговора, сбогом? Не би могла да му каже нищо, с което да го задържи — нямаше нищо, което би желал да чуе.

Не предполагаше, че това ще е неговият отговор. Настроението ѝ се развали. Обърна му гръб, което го накара да се надвеси над нея и да я погледне в очите.

— Какво има? — попита.

— Ами... — Би могла да каже, че мисълта за скорошното му заминаване я смущава, но така би му признала повече, отколкото ѝ се искаше. Преглътна буцата в гърлото си и остана горда от спокойствието, с което прозвуча отговорът ѝ: — Все още не съм ти платила.

— Не ставай смешна, Маги. Никога не съм възнамерявал да взема парите ти.

Това я изтръгна от отчаянието.

— Не си ли? Накара ме да обмисля предложението ти за „търговия“, когато всъщност...

— Преметнах те, нали? — прекъсна я той и я удостои с дяволска усмивка.

Маргарет вече не можа да удържи стона си и за отмъщение го избута от леглото.

— Ти не си злобар и проклетник, ти си... ъ-ъ... голям злобар и проклетник! Можеш да прекараш нощта, където заслужаваш — добави тя и посочи с пръст банята.

Той въздъхна.

— Много добре. Един мъж може да използва пода за...

— Не го изричай! — яростно го предупреди с пламнали страни.

Той понечи да каже нещо, но размисли. Ала нима наистина погледна мястото си до нея в леглото с копнеж? Тръгна си веднага и тя не успя да провери дали това не е игра на въображението ѝ.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Маргарет спеше дълбоко. Себастиан внимаваше да не я събуди, докато се обличаше на сутринта. Беше открил куфара си, бутнат в ъгъла. Джон вероятно не бе имал смелост да извади дрехите от него или не бе успял да се справи с Една.

Спря край леглото и пъкна ръце в джобовете си, за да не я докосне. Досега винаги се беше сбoguвал безпроблемно с жените. Отлично знаеше, че този път ще е различно.

Щом осъзна, че днес може да поеме към най-близкия кораб, усети, че е длъжен да създаде емоционална дистанция между себе си и Маги. Предишната вечер лесно беше успял да я разгневи. Сега обаче съжаляваше, и то не защото гърбът му се бе схванал на пода. Проклетницата му беше влязла под кожата. Досега никоя жена не бе успяла да го заинтригува така. Тя го привличаше и той се чувстваше невероятно добре с нея. Маги беше красива, с гъвкаво тяло, но той се възхищаваше на нейната дързост, на готовността ѝ да загърби глупавите обществени условности, които окопаваха толкова много жени. Въпреки това тя си оставаше истинска дама, произхождаше от същия свят на традиционни добри обноски, чест и благородство, към който той някога принадлежеше. Себастиан си напомни, че това е част от миналото му. Побърза да излезе, преди да започне да се самосъжалява.

От стаята на баща му не се чуваше и звук. Себастиан не спря там. Трябваше да говори с Джон, преди отново да се изправи срещу Дъглас. Откри го в кухнята, седнал на чаша чай с един стар познат.

В кухнята бе доста шумно, тъй като тя бе естествено място за срещи на прислугата, дори на тези, които не работеха в имението. Щом Себастиан влезе, се възцари тишина. Приятелят на Джон незабавно си тръгна. Същото сториха и всички останали с изключение на готвачката, която бе твърде заета да забележи бягството им.

Джон хвърли театрален поглед към вратата, през която слугите се бяха изнесли, ухили се и отбеляза:

— Виждам, че все още си те бива.

— Да се отнасят към теб като прокажен си има своите плюсове, но хайде все пак да излезем навън.

Джон кимна и го последва през страничната врата на задната морава. Подминаха оградената с жив плет тераса и се отдалечиха от градинарите. „Горския кът“ разполагаше поне с петима души, които да поддържат земите му.

— Дано си разбрал повече от мен — поде Себастиан. — Някои от тези хора ме познават от малък, а отказват да ми се разкрият.

— Вероятно е свързано повече с класовата разлика, ми...

— Ха си казал „милорд“, ха съм те ударил.

Джон се изсмя.

— Признавам: съвсем малко ми трябваше да се върна към официалностите, но ще се постарая да се въздържа.

— Благодаря. И така, какво разбра?

— Малко, за съжаление. Никой не смяташе, че злополуките с лорд Дъглас са нещо необичайно.

— Дори техният брой?

— Дори той. Случили са се през няколко месеца и затова не изглеждат подозрителни. Не че са забравени. Чух описание на няколко различни инцидента, придружени от обичайните забележки: как му помогнали да се качи в стаята си, или пък че той влязъл вкъщи с куцане, или изкуцукал до стаята си, фучейки гневно, или пък че куцал няколко дни, а после напълно се оправил, или...

— Защо баща ми куца толкова често? Сигурен ли си, че не са говорили за Дентън?

— Да. — Джон сви рамене. — Тези приказки не ми направиха особено впечатление. Случват се такива неща: хората се нараняват, а после куцат, въпреки че по принцип краката им са здрави. Помня, когато си пукнах ребро. Куцах, за да не натоварвам болното място. Ти също, когато...

— Схванах — прекъсна го Себастиан и въздъхна. — Просто се хващам за сламка. Трябва ми нещо важно, за което да намекна, та да си помисли баща ми, че наистина знам повече.

Джон се намръщи, но след миг лицето му се разведри.

— Брей, забравих нещо.

— Слава Богу.

Слугата потрепери.

— Ами то няма нищо общо с произшествията и се е случило много отдавна, още преди брат ти да се ожени, но за теб ще е много интересно да...

— Не и преди да изплюеш камъчето — нетърпеливо вметна Себастиан.

Джон се изкашля и смутено продължи:

— Разказа ми го един от градинарите, мъжага на име Питър. Работел край предния път, когато забелязал брат ти да препуска към дома. В това няма нищо необичайно. Брат ти бил чест посетител на кръчмата в Еджфорд и това било известно на всички.

— Е, и?

— После Питър съзрял един кон да препуска в галон напъряко по ливадата, откъм имението на Уимис. Питър се ядосал, че ще му се наложи да оправя моравата, и яростно изгледал ездача. Тогава видял, че ставало въпрос за дама. Тя изкрещяла на лорд Дентън да спре. Той се подчинил, но само докато тя го настигнала, после отново продължил по пътя, сякаш не желал да разговарят, и така я принудил да го последва. Личало си, че двамата се карат. Питър призна, че ставало дума за лейди Жюлиет, макар че навремето не знаел коя е тя.

— Карали са се още преди брака? — подсмихна се Себастиан. — Не съм сигурен какво общо има това е проблема ми, нито пък съм изненадан, че...

Този път Джон го прекъсна:

— Не съм довършил. Когато подминали, Питър чул Жюлиет да казва: „Отървах се от моя брат заради теб. Отървах се от твоя брат заради теб. Ти или ще...“

— Ще какво?

— Толкова. За съжаление Питър пропуснал края, защото една пчела взела да жужи покрай него и той се заел да я пропъди.

— Триста дяволи! Този човек поне казал ли е на баща ми какво е чул?

— Сетих се да го попитам, но нали ги знаеш какви са слугите. Не искат да докладват нещо, за което те ще си изпатят. Човекът си призна, че известно време сериозно обмислял дали да не каже на господаря. После Жюлиет станала член на семейството и Питър решил, че е най-добре да си мълчи.

Себастиан сви вежди.

— Дотук с оправданието ѝ, че наказвала Джайлс.

— Ти вече се досети, че това е лъжа.

— Да, но ми е приятно да получа потвърждение. Сега повече ме интересува какви са били мотивите ѝ. Искам да приключа с тази работа и да си вървя.

— Нали не мислиш, че думите ѝ уличават брат ти?

— На пръв поглед изглежда така, но интуицията ми подсказва, че Дентън не е замесен. Действително смятам, че е виновен за нещо, и нямам нищо против да разбере какво, но не и с цената на по-дълъг престой тук.

— В такъв случай да стягам ли багажа?

Себастиан се забави само за миг:

— Да.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Себастиан не очакваше кой знае какво сътрудничество от страна на баща си на втората им среща. В първия рунд бе взел надмощие благодарение на елемента на изненада. Състоянието на Дъглас, който току-що се беше съвзел от тежко падане, не позволи на темата за миналото да изплува. Днес синът щеше да е лишен от тези две преимущества.

Той почука на вратата и Дъглас му извика да влезе. Бърз оглед на стаята показа, че баща му е сам. И че не е в леглото.

— Къде е жената? — попита Себастиан.

— Вече не ми е нужно куче-пазач. Ако е необходимо, и сам мога да достигна звънеца.

— А твоят камериер?

Дъглас стоеше пред огледалото и си завързваше шалче около врата. Дори Себастиан не пробваше да направи тези сложни възли, макар рядко да се обличаше толкова официално, че да има нужда от сръчните пръсти на Джон.

— Уволних го преди години и не си взех друг. Открих, че предпочитам сам да си приготвям тоалета — отвърна Дъглас, преди да се извърне от огледалото и да насочи цялото си внимание към сина си. — Печелиш време, а?

Толкова ли беше очевидно? Въпросът не го смути, но му беше неприятно, че все още е като отворена книга за баща си.

— Не, само преценявам доколко си добре.

— Преди да се опиташ да ме стъпчеш? — многозначително подхвърли Дъглас.

Е, това вече го притесни. Също така го предупреди, че баща му е възстановил силите си в по-голяма степен, отколкото семейството подозира. Дотук с преднината му. Себастиан имаше чувството, че ако веднага не посочи за какво е дошъл, темата им за разговор ще се измести върху вратата и как той да я употреби, за да се махне.

— Не очаквах от теб да пренебрегнеш нарежданията на лекаря.

— Аз също не го очаквах от себе си. Но като се изключи главоболието, което ме мъчи от време на време, съм бодър. Ужасната ми немощ си отиде и следователно няма причина да продължавам да топля леглото като някоя квачка.

Себастиан предположи, че баща му всъщност се е обличал за излизане. По дяволите! Маргарет бе права, някой щеше да спомене за женитбата им пред него със съзнанието, че Дъглас знае. И докато тя беше способна да издържи на фарса, той не беше очаквал, че старите рани ще му попречат да стори същото.

Когато видя баща си така, без враждебността помежду им, твърде ясно си спомни колко близки бяха някога.

Никога не беше лъгал Дъглас, не му се беше налагало. Би намерил самата идея за абсурдна. Себастиан вече не бе същият, и все пак... беше. Чувството бе напълно непонятно и му причиняваше дискомфорт.

— Но ти не си дошъл да се осведомиш за здравето ми, или греша? — продължи баща му.

— Не. Ще бъда откровен: преди залез слънце искам да съм на кораб на път за Франция. Можеш да постигнеш това просто като... — Не можа да довърши. Разочарованието, изписано на лицето на Дъглас, сигурно му се беше привидяло. Себастиан извърна поглед встрани. Надеждата можеше да заблуди човек. Но в гърдите си усети тежест, която попречи на думите да излязат.

— Няма отново да обсъждам лошия си късмет, Себастиан. Можеш да приемеш за чиста монета думите ми, че никой не стои зад тези произшествия. Нелепо е да търсиш виновник.

Ако не беше отбранителната нотка в тона на Дъглас, той би се задоволил с неговия отговор.

— Тогава нека си поговорим за крака ти. — Обърна се навреме да види как по лицето на баща му изби гъста руменина. Предположението му беше улучило право в десетката.

Как разбра, по дяволите? — гневно изрече той.

Себастиан сви рамене.

— Ти току-що ми каза.

— Друг път!

— Да кажем, че ме бива да правя връзката между нещата. Слугите твърде често са споменавали, че куцаш. Реакцията ти само

потвърди, че имаш някакъв здравословен проблем, който не желаеш да споделиш с никого. И така, какво му е на крака ти?

Дъглас стисна устни. Бузите му все още руменееха. Той отиде до писалището пред прозореца и седна там. В походката му не се долавяше и следа от куцане. Себастиан се намръщи: дали беше налучкал правилно?

— Проклет да съм, ако зная какъв е проблемът — поде Дъглас с отбранителен тон. — Започна преди няколко години.

— Кое?

— И дотам ще стигна! — едва ли не изръмжа Дъглас и Себастиан осъзна, че баща му се държи така от нервност. — Бях тръгнал към конюшната за сутрешната си езда, когато се сетих, че съм забравил камшика си, и рязко се обърнах, за да се върна и да го взема. Съвсем ясно чух как нещо силно изпука. Помислих, че съм си счупил коляното. А то моментално се поду и отече. Реших, че не е счупено. Болеше ме, но можех да търпя.

— Какво каза Кълдън?

Лицето на баща му съвсем почервения, когато си призна:

— Така и не го повиках.

— Защо?

— Щях, но конярят, който ми помогна да се върна в стаята си, спомена, че Кълдън е в съседното графство на гости у сестра си и ще се върне вечерта. Предложи да отиде да го доведе, но тъй като болката отслабна, щом си вдигнах крака на едно столче, прецених, че случаят не е спешен и може да почака. А вечерта отокът вече бе започнал да спада.

— Значи всъщност не е имало счупена кост?

— Не, освен това положението бързо се подобряваше и лекарят беше излишен. След няколко дни от отока нямаше и следа и аз спокойно можех да ходя на този крак. Към края на седмицата напълно изчезна и усещането за дискомфорт. Предположих, че съм скъсал някакъв мускул, който се е възстановил. Не му мислих много-много.

— Но това не е бил краят, нали?

Дъглас въздъхна.

— Не. Един или два пъти в годината коляното просто ме предава. Обикновено успявам да се хвана за нещо, преди да падна, но понякога се случва толкова ненадейно, че тупвам на земята като зряла круша. И

всеки път е едно и също: оток, който трае само няколко дена; малко болка, която ми пречи да стъпвам на този крак с цялата си тежест; а после отново съм напълно здрав, сякаш нищо не е било.

— Ами произшествието на скалите?

Дъглас присви устни.

— Грешката бе изцяло моя. Усетих как седлото ми се разхлабва и разбрах, че новият коняр не знае как се оседлава кон с издут корем. Трябваше да забележа, че нещо не е наред още в конюшната. Тъкмо слизах, за да затегна ремъците, когато коляното ме предаде.

— Значи всичките ти злополуки са резултат от болното ти коляно?

— Повечето — да.

— Ами последният инцидент?

Дъглас изсумтя:

— Не. Моят жребец се изложи като някоя глупава кобила, когато една полска мишка претича под копитата му. Проклетото животно се изправи на крака и препусна по пътя. Онзи нисък клон ме свари неподготвен, иначе щях да успея да се наведе.

Себастиан поклати глава.

— Би ли ми казал защо не си споделил това с някого?

Дъглас се намръщи:

— Презирам тази слабост, но ще я надмогна. Научих се да взимам предпазни мерки. Да не говорим, че това е нещо, което засяга единствено мен, и ще съм ти благодарен, ако не го споменаваш пред никого, включително пред Маги.

Себастиан най-сетне разбра. Баща му разглеждаше своето състояние като лична слабост и се срамуваше от него. Гордост — тя намираще най-странни начини за проявление.

— Да бъде волята ти. Вярвам, че мога да я убеди да приеме на доверие думата ми, че тревогите и са безпочвени. И тъй като с това приключва работата ми тук...

Обърна се да си ходи. Спря пред вратата, но баща му не каза нищо, за да го спре. Себастиан си наложи да остане мълчалив, да не излее горчилката, насъбрала се в душата му. Не беше добре дошъл тук. Само го търпяха.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Маргарет закусваше, когато Себастиан влезе в трапезарията. Не седна при нея, а застана на прага и я погледна — не заплашително, но не и дружелюбно.

— Тръгвам си.

Маргарет застина. В нея се надигна нещо близко до паника.

— Ами работата?

— Свърших я. Виновникът е открит, но не е каквото смяташ.

— Обясни ми.

Устните му се извиха иронично.

— Отново разговарях с баща си. Той ми се довери просто за да внесе яснота по въпроса. Наложих се да го уверя, че каквото каже, ще бъде между нас. Трябва да вземеш думата ми за чиста монета, Маги. Никой не се опитва да го убие.

Тя хем бе облекчена, хем ядосана, че той няма да сподели с нея, което я подтикна да отбележи:

— Не мислиш ли, че искаш прекалено много?

Той повдигна вежди. Действително изглеждаше изненадан:

— Не ми ли вярваш?

Вярваше му, разбира се, но все пак му напомни:

— Казваш едно, после друго. Това не вдъхва доверие.

— За какво говориш?

Страните й незабавно пламнаха. Нямахше да спомене разговора, в който й беше обещал да не я докосва отново, а по-късно бе нахлул в банята и я беше любил.

Но той се досети и изсумтя.

— В живота на всеки мъж има мигове, когато отхвърля всяка предпазливост. Примката на похотта е един от тези мигове.

Колко грубо. Похот, не любов. Беше глупачка, че се опитва да свърже двете.

Маргарет остави кифлата и студено каза:

— Един джентълмен би се изразил много по-деликатно.

Себастиан се изсмя.

— Един джентълмен никога не би говорил за такова нещо. Успокой се, Маги. Знаеш, че вече не спадам в тази категория.

Тя въздъхна. Послуша съвета му и изостави темата.

— Ако Дъглас е бил склонен да ти се довери, това значи ли, че двамата сте заровили томаховката?

— Не.

Изрече го твърде рязко, а изражението му отново стана непроницаемо. Маргарет остана с, впечатлението, че в момента нищо не би го накарало да издаде мислите си.

— Ами Жюлиет? — многозначително подхвърли тя.

— Какво за нея?

— Разбра ли защо е предизвикала дуела?

— Не. И честно казано, стигнах до извода, че подбудите ѝ никога няма да се изяснят, което обезсмисля усилията ми в тази насока.

— Сигурно се шегуваш!

— Маги, колкото повече стоя тук, толкова повече нараства увереността ми, че ще убия някого, и то напразно. Джайлс няма да възкръсне от мъртвите и да се заличат изминалите единайсет години.

— Значи Дентън също не знае? — упорстваше тя. — Попита ли го?

— Да, попитах го. Той не знае защо или просто отказва да говори за това. Трудно ми е да преценя, защото той крие нещо, което страхотно го измъчва. И като се заговорихме за него, знаеш ли къде е?

— В Лондон — безизразно отвърна тя.

Паниката ѝ се засилваше. Не разполагаше с причини да убеди Себастиан да остане; имаше само още един коз, но се съмняваше, че той ще свърши работа.

Той изглеждаше объркан от нейния отговор. Вероятно желаше да се сбoguва с брат си. Дали това щеше да бъде достатъчно, за да го забави?

— Кога замина?

— Тази сутрин. Жюлиет тръгна за Лондон призори. Дентън я последва около час по-късно — дали да я доведе обратно, или да си довършат караницата — никой не знае.

— Тя ходи ли обикновено в Лондон, след като се скарат? Или просто държи да се увери, че няма да се срещне с мен?

— Няколко пъти е прекарвала в Лондон седмица-две след особено шумни разправии с Дентън, но тъй като сега само повишаваха тон, нищо чудно да си прав.

— В такъв случай има някой, който ще я уведоми за заминаването ми.

— Да разбирам ли, че възнамеряваш да потеглиш веднага?

— Да.

Тя прехапа долната си устна. Козът ѝ беше доста патетичен, но паниката я накара да го изиграе.

— Трябва да те помоля за... услуга.

— Маги...

— Чуй ме — прекъсна го тя. — Знам, вероятно чувстваш, че си ми направил предостатъчно услуги, но наистина не очаквах да си тръгнеш толкова скоро. Заминаването ти ще ме постави в ужасно неловка ситуация.

— Защо? — свъси чело той.

— Балът у вдовстващата херцогиня... тя никога няма да ми прости, ако не се покажем там двамата.

— Е, и?

— Най-бързият път към социалното падение е да си навлечеш нейния гняв. Разводът няма да ми навлече толкова проблеми, колкото немилостта на Албърта.

Лицето му съвсем помръкна.

— Защо ли имам чувството, че не се шегуваш?

— Защото не се шегувам. Само още една нощ в Англия, Себастиан. Можеш да си тръгнеш на сутринта след приема.

Той я накара да почака малко, преди да отговори:

— Много добре, но само ако и двамата се върнем незабавно в „Белите дъбове“. Можеш да изпратиш по някого нареждане Една да ти стегне багажа.

— Не си ли твърде краен? Ще ми отнеме две-три минути да я намеря сама.

— Сега, или нямаме сделка.

— Ами баба ти? — подсети го Маргарет. — Няма ли да се сбогуваш с нея?

Лицето му придоби измъчено изражение.

— Къде е тя? В зимната градина ли?

Маргарет кимна.

— Защо си се разбързал така? — ядосано го попита и стана от масата.

— Всеки момент баща ми ще слезе точно по тези стълби. Отказва да седи повече в стаята си. Няма да съм тук, когато открие, че човекът, за когото си се омъжила, съм аз.

— Разбирам — напрегнато рече тя и излезе от трапезарията.

Наистина разбираше. Този мъж не желаше да поема никакъв риск действително да се окаже женен за нея.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Изглеждаш съвсем бодра — отбеляза Маргарет, когато Флорънс седна до нея на дивана в салона на „Белите дъбове“ за чаша следобеден чай. — Мислех, че нашето неочаквано завръщане ще те измъчи поне за няколко дена.

За господарката и икономката не беше нещо необичайно да пият заедно чай в „Белите дъбове“. В собствения си дом Маргарет отказваше да спазва строгото класово разделение. Усещаше слугите като свое семейство и се отнасяше към тях като към близки. А Флорънс открай време ѝ беше довереница.

— А пък ти си намръщена — отговори икономката. — Искаш ли да споделиш с мен защо?

— Аз попитах първа.

Флорънс се засмя весело. Този отговор беше тяхна стара шега още от дните на детството.

— Добре — понижи глас икономката и дори погледна към вратата, за да се увери, че все още са сами.

— Признавам си, че Джон много ми липсваше.

— Джон Ричардс?

— Да. Тъкмо бяхме започнали да се опознаваме, когато се преместихте в „Горския кът“.

— Да разбирам ли, че го харесваш?

Флорънс се усмихна:

— Нали знаеш, бях започнала да се отчайвам, че няма да намеря мъж, който да отговаря на моите изисквания.

— Много си придирчива — подразни я Маргарет.

— Не, мъжете наоколо или са прекалено стари, или прекалено млади за мен.

— Глупости. Много си придирчива.

Флорънс се засмя:

— Добре де, имам си определени изисквания и Джон отговаря на всичките. Не съм разговаряла с него, откакто се завърнахте, но двамата

с него тепърва има да се опознаваме.

Маргарет беше раздвоена. Искаше да сподели всичко с Флорънс, но съзнаваше, че така само ще направи приятелката си нещастна като себе си. От друга страна, ако тя предварително знаеше накъде вървят нещата, би имала време да убеди Джон да остане. Или поне да се опита.

Себастиан бе твърдо решен да си замине. Това не означаваше, че същото важи и за камериера му. Джон би могъл да предпочете да се установи на едно място и да създаде семейство.

— Трябва да знаеш нещо, Флорънс. Накрая щях да ти кажа, но може би е най-добре да го чуеш сега.

— Олеле, ако съдя по мрачната ти физиономия, не искам да знам.

— Щом е така...

— А, сега да не си посмяла да мълчиш!

Маргарет изразително завъртя очи.

— Наясно си защо заминах за Европа. Сигурна съм, че не си очаквала да се завърна омъжена.

— Не, това направо ми взе ума. Знаеш ли, много слуги спорят дали сега ще се преместиш за постоянно в „Горския кът“.

Младата жена се изчерви и промърмори:

— Всъщност аз не съм омъжена за Себастиан.

— Ъ?

— Една и Оливър знаят, а и ти също ще го запазиш в тайна. Трябваше да го наема, за да се завърне в Англия. Дори след като му обясних какво е положението, той отказваше да дойде доброволно.

— Това не ми прилича на Себастиан Таунсенд.

— Вероятно защото този човек е бил погребан заедно с Джайлс. Огорчението му е... да кажем, изключително силно и сега го разбирам. Малцина знаят, че е отишъл на дуела с мисълта да умре, а ако съдя по всички сведения, Джайлс е бил достатъчно сърдит, за да го убие.

— Тогава как е станало точно обратното?

— Нещастен случай. Куршумът, който трябвало да полети във въздуха, се отклонил, когато куршумът на Джайлс одраскал ръката на Себастиан. На всичкото отгоре баща му се отрекъл от него. Сега разбираш защо той не искаше да се връща тук. Беше убеден, че няма да го пуснат в „Горския кът“, което би направило непосилна задачата да разкрие нечии подли кроежи.

— Предложил е да се престорите на съпрузи, за да си осигури достъп? — невярващо попита Флорънс.

— Не, аз го предложих — рече Маргарет и се изчерви още по-силно. — Да, знам, че е скандално. Признавам си, че не му мислих много-много. Себастиан се опита да ме разубеди, но предвид на отношението му държах да парирам всички негови евентуални възражения. Дори нямаше да се стигне дотам, ако не бяхме научили, че Дъглас смята Себастиан за мъртъв. Вероятно това се дължи на отчуждението му с лорд Уимис. По ирония нашата измислица се оказва ненужна.

— Заради последния инцидент с графа ли?

— Да. И защото Себастиан успя да разговаря с баща си, преди Дъглас да се е възстановил напълно. Един вид, хванал го е неподготвен.

Флорънс се усмихна.

— Този човек определено умее да въздейства на хората. Отговарят на въпросите му, само и само той да се махне час по-скоро!

— Заплахата, излъчвана от него, не би впечатлила Дъглас. Себастиан се изхитрил и се направил, че знае повече, отколкото трябва. Това подействало. Увери ме, че никой не се опитва да убие баща му което беше основното ми притеснение. Въпреки че двамата отказват да споделят какъв е проблемът и дали е намесено нещо друго освен лош късмет. За всеки случай Себастиан изпълни каквото го бях помолила и сега гори от нетърпение да се върне на Континента.

— Ами вашата женитба? Тя може и да е фиктивна, но всички я смятат за истинска. Нима просто ще съобщиш, че това е била измислица с определена цел?

— Това би бил нелош вариант, ако Себастиан не беше настоял да дадем хубаво представление, като споделяме една и съща стая в „Горския кът“.

— Маги, не ми казвай, че... — възмущението на Флорънс накара страните на Маргарет да пламнат.

— Боже Господи, само не това!

— Не беше нарочно. Признавам, че изпитвах към него някакво странно привличане, откакто го съзрях за пръв път. Той е всичко, което не мога да понасям у мъжете, но когато е край мен, това няма

значение. — Господарката се приведе и прошепна в ухото на Флорънс: — Той твърди, че това било похот.

— Глупости, та ти въобще не си похотлива — възмути се икономката.

Маргарет избухна в смях. Част от смущението ѝ се беше разсеяло.

— Надявам се, че не. Но станалото — станало. Дори не мога да съжалявам, понеже беше толкова... хубаво. Обаче и дума не може да става да призная, че бракът ни е бил фарс. Просто няма как. Всички в „Горския кът“ с изключение на Дъглас знаят, че споделяхме стая като една нормална съпругеска двойка. А скоро и Дъглас ще научи. Първоначално смятах да се „разведем“ тихомълком. Мога да разглася защо се омъжих за него, а мога и да не го направя. Това ще реша по-нататък. Повечето дами в околността намират за скандално, че изобщо съм се омъжила за него и може би ако им обясня, ще се успокоят, че не съм се побъркала.

— Един развод е такава... — въздъхна Флорънс.

— Да, знам. Такова позорно петно. Но аз съм богата и синът ми ще наследи титла. Репутацията ми на разведена жена не би трябвало да представлява проблем.

Флорънс отговори:

— Не знам защо отказваш да приемеш факта, че си много желана партия, Маги. Не е нужно да подкупваш бъдещия си съпруг.

— Така е. Просто съм прекалено решителна, за да постъпя по нормалния начин. А и прекалено нетърпелива, за да изтърпя едно традиционно ухажване.

— Глупости. Ти имаш търпението на светица, в противен случай нямаше да чакаш толкова дълго подходящия момент да си потърсиш мъж. Просто трябваше да отидеш в Лондон, да се насладиш на светския живот и природата щеше да си каже своето. Бързо щеше да се сдобиеш с истински съпруг и сега нямаше да си изправена пред скандала от развод.

— Имам силата да устоя на тази буря. Ами ти? Ще пуснеш ли Джон да си тръгне със Себастиан, без да се опиташ да го задържиш? Помоли го да остане.

Флорънс пребледня.

— Значи и той заминава? Какъв ужас, че сватбата ти не е истинска, както всички ние мислехме!

Маргарет откри, че всъщност е съгласна, макар да не изрази мнението си гласно. Ако нямаше толкова много причини, поради които женитбата със Себастиан бе немислима, можеше да се вслуша в собствения си съвет.

— Помоли го да остане — повтори тя.

— Не бива да съм чак толкова дръзка. Познанството ни не се е развило до такава степен, макар всичко да вървеше много обнадеждаващо. Защо ти не помолиш Себастиан да остане? Признай си, че искаш!

Проблемът с близките приятели е, че те буквално четат мислите ти. Маргарет въздъхна:

— Защото вече знам неговия отговор. Причината, поради която иска да се върне в Европа със светкавична бързина, е страхът му, че Дъглас ще настоява за истинска женитба, ако разбере, че само сме се престрували.

— И откъде, по дяволите, ще разбере?

— От Себастиан. Той изглежда смята, че Дъглас широко ще разтвори вратите си за него, като чуе за нашия брак. Затова възнамерява на всяка цена да избягва баща си. Негодникът не желае наистина да мине под венчило.

Себастиан толкова отчаяно жадуваше да си замине, че дори нямаше да разследва дилемата на брат си, въпреки че ако имаше човек, който можеше да стигне до дъното на тази история, това бе той. Предвид на това беше изненадана, че се съгласи да остане за бала.

Предполагаше, че е редно да го предупреди, че колкото и да е невероятно Дъглас да напусне къщата си днес, утре не е изключено да се появи на бала у херцогинята, макар и за кратко. Не, нямаше да го предупреждава. Време бе съдбата да произнесе тежката си дума и може би тази дума щеше да е в нейна полза.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Имението на Албърта Дориен беше бляскавата витрина на околността. Строежът му бе продължил няколко години, а дамата се нанесе в него едва след пълното завършване на всички детайли. Първият ѝ бал месеци наред бе единствената тема за разговор, докато тя даде втори бал. Тогава Маргарет бе твърде малка да ходи по балове, но бе чула всичко за тях.

Всъщност вдовстващата херцогиня бе предвидила този имот за даване на приеми. Не само балната зала беше необятна: същото можеше да се каже за гостната, музикалния салон, игралната зала. Имаше дори една огромна стая само за комар, пълна с масички за карти. Единственото сравнително малко помещение беше трапезарията, тъй като вечерите и обедите бяха запазени само за най-тесен кръг приятели. Албърта хранеше тълпите гости на големите си приеми с бюфет и понеже имаше не един, а четирима готвачи (всеки от тях майстор), никой не се оплакваше от това решение. Поканите ѝ стигаха до най-отдалечени кътчета и бяха очаквани с нетърпение. Албърта се беше подготвила старателно, построявайки къщи, специално за гостите си. Но не от традиционния тип — о, не, — а като същински миниатюрни имения! Всички те обикновено се използваша за баловете ѝ.

Приемът довечера нямаше да е от най-величествените, чисто и просто местна сбирка. Само Албърта можеше да устрои парти с такова кратко предизвестие и да очаква присъствието на всички. Но другите ангажименти можеха да бъдат отложени. Никой не отказваше на херцогинята. Нейната покана беше като кралска заповед!

Все пак Маргарет не очакваше да види строени в редица толкова много карети. Трябваше да признае, че тази вечер основната атракция беше Себастиан. Висшето общество на цялата околност гореше от нетърпение да научи дали е бил възстановен в правата си от Дъглас. Интересно дали някой щеше да се престаши да го попита.

В този момент беше доста доволна от него. Себастиан се беше съобразил със случая и се беше издокарал официално. Не прекалено официално, но си личеше, че това е вечерно облекло.

Едва за втори път го виждаше да носи шалче или жакет. Жакет от перленосив сатен към черния фрак и бялото шалче. На Себастиан не му отиваха ярки цветове. Не се беше подстригал, но тя така беше свикнала с вързаната му на опашка коса, че вероятно би ѝ се сторил странен без нея.

Също така не носеше шапка. Джон му беше намерил, но когато му я подаде, Себастиан удостои камериера си с такъв поглед, че Джон нахлупи шапката на собствената си глава и гневно се оттегли. Това беше разсеяло напрегнатия момент, когато тя се появи на стълбището и беше посрещната от Себастиан. Безкрайно се бе смутила от възхищението в очите му. Беше свикнала да се оправя с мрачните му погледи, но когато очите му блестяха от насъбралата се в тях чувственост, забравяше да диша.

Благодарение на Една се гордееше с тоалета и прическата си. Вечерната ѝ рокля беше в бургундско червено с гарнитура по маншетите от бял сатен. Буфан ръкавите не бяха много бухнали. Бяха украсени с бели шнурчета, които красиво контрастираха с наситения цвят на кадифето. Сатенени пантофки се подаваха изпод пищните ѝ поли.

Маргарет не можеше да отрече, че е нервна заради приема. Освен това не беше виждала Себастиан от връщането им в „Белите дъбове“. Нито веднъж. Не беше успяла да поговори с него за тревогите си. Всъщност той така добре се беше скрил, че ако не виждаше Джон, би могла да си помисли, че не е спазил обещанието си и е заминал.

Сигурно така беше най-добре. Утре той щеше да си отиде завинаги. Трябваше да свикне с тази мисъл. Ако се беше надявала, че от този последен ден помежду им ще излезе нещо... е, грешката бе изцяло нейна.

Мисълта, че тази вечер го вижда за последен път, помрачи настроението ѝ и сложи край на нейната нервност. На път за приема ясно усещаше неговото собствено напрежение.

Докато каретата им бавно се придвижваше напред, тя го попита:

— Нали няма да изчезнеш в последния момент?

— Като някой страхливец? Току-що жестоко ме нарани.

— О, да, личи си. Но всъщност ще ни е лесно — добави с надеждата да убеди и себе си. — Просто гледай на това като на нормален прием. Приемай благопожеланията, избягвай въпросите. Виждаш ли? Нищо работа.

— Видях каретата на Уимис — отсече той.

— О, Боже! — намръщи се Маргарет. — Не мога да си представя защо Сесил е решил да дойде — освен ако и той не е посмял да пренебрегне поканата на Албърта.

— Гледай го откъм добрата му страна, Маги. Вероятно е тук, за да ме застреля и да ти спести процедурите по развода.

Тя го изгледа яростно:

— Не е смешно.

— Но е в рамките на възможното — дълбокомислено отвърна той.

— Глупости. Той тежко прие смъртта на Джайлс, дори обвини Дъглас, че не я е предотвратил — иначе нямаше да се отчуждят. Но сега е взел живота си в ръце. Чух, че ухаждал някаква херцогиня, с която се запознал в Лондон.

— Браво на него — равнодушно отвърна Себастиан.

Маргарет присви очи и го погледна подозрително.

— Опитвал си се да ме разсееш, нали?

— Да. Приличаше ми на навита пружина.

Искаше й се да не е толкова проникателен.

— По твоя вина — защити се тя. — Ти беше принуден да дойдеш тук. При това положение логично е да се предположи, че няма да се постарая вечерта да мине гладко.

— Доколкото си спомням, тези приеми могат да продължат цяла нощ. Стига да не оставаме до края, все някак ще изкарам.

— Разбира се — увери го тя. — Можем да си тръгнем веднага, щом приличието го позволява.

— Тогава се отпусни, Маги. Тази вечер няма да убия никого.

Това й подежда като неочакван плесник. Такова нещо не й беше минавало през главата. Но преди да се сети, че Себастиан се шегува, той я улови за ръката и я придърпа в скута си. Не й остана време даже да ахне.

Тази целувка щеше да помни най-ясно, защото не бе просто чувствена или възбуждаща. Ако беше романтичка, би казала, че

Себастиан е вложил сърцето си в нея. Държеше я здраво, но и толкова нежно. Дланта му тъй ласкаво обгръщаше страната ѝ. Той не се опитваше да разпали нейното желание, но тя не можеше да стои толкова близо до него и да не го пожелае. В нея се надигна сладка топлина и почти забрави за бала в тяхна чест. Би могла да остане в обятията му цяла нощ, упоена от томителната наслада на тази целувка.

Той доста рязко я свали от облаците, като я постави на нейната седалка и каза:

— Ето, сега приличаш на омъжена жена, а не на девствена весталка, която ще принасят в жертва. Пристигнахме. Излизай, Маги.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Страните на Маргарет пламтяха от гняв след мръсния номер, който Себастиан й погоди в каретата — да я целуне, само за да покаже на всички, че я е целунал. Заради ролята, която играеха, а не защото му се е искало. Лицето й съвсем запламтя от смущение, когато огромната зала притихна при тяхната поява.

Тази тишина нямаше нищо общо с любопитството на съседите, които виждаха Себастиан за пръв път от единайсет години. Определено бяха изненадани, но в израженията им най-вече се четяха тревога и предпазливост. Мъжете дори извъръщаха глави встрани, сякаш се бояха от погледа му.

— Боже мили, та ти ги ужаси! — прошепна Маргарет. — Не можа ли да скриеш Гарвана поне за една вечер?

Себастиан я погледна и присмехулно й отговори:

— Преувеличаваш, драга. И защо продължаваш да смяташ, че Гарвана е роля, която играя?

— Забравяш, че съм те виждала с баба ти. Старият Себастиан още си е там.

— Старая се да скрия от нея в какво съм се превърнал. Гарвана е резултат, Маги, не фокус. Такъв ме направиха изминалите единайсет години.

— Ами постарай се тогава да го скриеш тази вечер. Или така възнамеряваш да се отървеш от нежелани въпроси? Великолепна идея: да изглеждаш толкова страшен, че никой да не посмее да те заговори.

Той й се ухили:

— Маги, та ти си започнала да мислиш като мен. Но тази вечер нямах конкретен план. Ако някой има грубостта да се меси в личните ми работи, ще бъде посрещнат от заслужено студено мълчание. Така по-добре ли е?

Себастиан й се усмихна толкова широко, че зъбите му можеха да се преброят.

— Не — отвърна тя. — Все едно ей-сега ще ме ухапеш.

Той избухна в смях. Смахът му беше съвсем истински и това толкова я смути, че не забеляза приближаването на Албърта, преди дамата да заговори:

— Добре дошъл у дома, Себастиан. Баща ти достатъчно добре ли се чувства, за да се присъедини към нас?

Сега пък Маги едва не се засмя. Това в никакъв случай не беше личен въпрос, но отговорът му живо вълнуваше всички: дали баща и син са се сдобрили. Все пак Себастиан успя да се измъкне:

— Не се сетих да го попитам.

За съжаление обърна взор към Маргарет, в който се четеше същият въпрос, и така я принуди да добави:

— Нито пък аз. Тъй като Дъглас отново си стъпи на краката, тази сутрин се върнахме в „Белите дъбове“. Все пак той още се възстановява и затова се съмнявам, че му е до балове.

Албърта рече:

— Да, трябваше да взема предвид състоянието му и да отложам събитието с една-две седмици, както ти ме посъветва. Но мъдрият поглед към миналото рядко е от полза при поправянето на дадена грешка. Нека бъда първата, която ще ви поздрави тази вечер. Страхотна жена си си намерил, Себастиан. Бяхме започнали да се чудим дали милата Маги изобщо ще си намери мъж, достоен за нея. Нали знаеш, мнозина се опитваха да я спечелят.

— Не, не знаех — отвърна той и погледна към Маги.

— Хайде, Себастиан, няма причина чудовището на ревността да надига грозната си глава — намеси се домакинята. — Това може да се очаква с красиво момиче като нея. Кавалерите отъпкаха прага на „Горския кът“, докато тя живееше там. Дъглас много се забавляваше, сигурна съм.

Поруменялата Маргарет се защити:

— Току-що бях свършила училище и въобще не мислех за женитба. Беше страшно досадно да те ухажва цяла тълпа млади ергени, половината от които дори не познаваш!

Албърта се позасмя:

— Е, скъпа, така е то с младите момичета. Нас, стариците, никой не ни ухажва.

— Дъглас беше така добър да не ме притиска.

— Голямо щастие за мен — притече й се на помощ Себастиан.

Възрастната дама беше принудена да се съгласи:

— Така е. Хайде, заповядайте. Не мога да ви обсебвам, когато всички горят от нетърпение да ви поздравят.

Маргарет едва не прихна. Като се имаше предвид първоначалната реакция на гостите, беше сигурна, че никой не изгаря от желание да разговаря със Себастиан. Остана изненадана. Неговият смях беше разсеял притеснението на повечето гости и благопожеланията през следващия час звучаха искрено. Само Сесил и годеницата му не ги бяха заговорили, а Албърта бе достатъчно разумна да не насилва точно тази среща. Херцогинята отиде при другите гости.

— Слава Богу, че се свърши — отбеляза Себастиан.

Маргарет споделяше чувствата му, въпреки че призна:

— Мина по-добре, отколкото очаквах.

— Значи издържах изпита? — иронично подхвърли той.

Тя го погледна и за пореден път беше поразена от хубостта му.

— Точно така. Човек би те помислил за Себастиан Таунсенд, не за Гарвана.

Той не направи смешна физиономия, но тя остана с усещането, че това би станало, ако до нея бе старият Себастиан. После веселото му настроение се изпари изведнъж. Не би могъл да изглежда по-сериозен, когато каза:

— Имам още един дълг, който трябва да изпълня.

Маргарет застина. Той се беше втренчил в Сесил.

Не беше нужно да го пита какво има предвид. Редно беше да го разубеди. И за двамата мъже нямаше да е приятно. Но думичката „дълг“ я разубеди.

Ще отида за малко пунш... или би желал подкрепление?

Съмнявам се, че твоето присъствие ще улесни нещата. Сесил винаги е казвал каквото му е на сърцето.

Тогава да се надяваме, че ще го каже по-тихо — кимна тя.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Себастиан позна жената със Сесил. Времето е било благосклонно към херцогинята на Фелбург и тя все още приличаше на жената от портретчето, което беше видял и което бе изработено преди повече от двайсет години.

Помисли си, че е доста глупаво дамата да се представя с титлата си в страната, където търсеше убежище от един отмъстителен тиранин. Още по-глупаво бе да замисля сватба с англичанин, при положение че вече си имаше съпруг. Дали Сесил знаеше? Не, разбира се, в противен случай не би помолил дамата за ръката ѝ.

— Сесил?

Бащата на Джайлс се обърна и лицето му почервения от гняв.

— Дръзваш да ми говориш? Присъствието ми тук не означава, че съм ти простил. Махай се от очите ми!

Себастиан беше подготвен за такова отношение. Реакцията на Сесил не го изненада. Но преди да е отговорил, жената до бащата на Джайлс помоли с нежен шепот:

— Сесил, не прави сцени, ако обичаш. Все още не са ме приели напълно в това общество.

Той се усмихна окуражително на годеницата си, която го беше хванала под ръка. Личеше си, че е дошъл на приема единствено заради нея.

— Ще го имам предвид, скъпа. А сега, ако ми позволиш...

— Тя трябва да остане — каза Себастиан. — Имам новини, които ще пожелае да чуе. Но първо — съжалявам, Сесил. Никой не е бил по-опечален за смъртта на Джайлс от мен.

— Недей — задави се Сесил. — Идвам си и намирам сина си мъртъв, вече погребан. А ти...

— Беше нещастен случай — прекъсна го Себастиан. — Не може да мислиш сериозно, че съм искал да го убия. Отидох на дуела, за да стрелям във въздуха. Ако Джайлс беше толкова сърдит, че да ме убие

добре. Но куршумът му само одраска ръката ми точно когато стрелях. Господи, никой ли не ти е казал какво се е случило?

— Нима това ще ми върне сина? Той бе единственото ми дете!

За такова емоционално изявление Себастиан би очаквал повече от гняв в очите на Сесил. Но нищо друго не би могло да възкреси неговата болка така силно, както тези думи.

— Той бе най-добрият ми приятел! Колко пъти трябва да умирам заради уличницата, за която се ожени?

— Моля ви! — отново се намеси херцогинята.

Беше права, привличаха вниманието. Себастиан отдавна не бе губил така контрол над себе си, отдавна не бе оставял болката да бъде толкова очевидна. С усилие на волята я скри зад железния щит, който охраняваше всичките му емоции.

Искаше да си върви, но имаше още нещо, с което да изчерпи въпроса и да задоволи собственото си любопитство.

— Защо си обвинил баща ми?

Не мислеше, че Сесил ще отговори. Лицето му отново почервеня от гняв.

— Заминах, за да скърбя на воля — отвърна Сесил. — Не можех да понасям къщата, където бе роден Джайлс. Върнах се у дома месеци по-късно и открих онази френска пачавра, омъжена за брат ти. Дъглас трябваше да попречи на това. Трябваше да попречи на дуела да стане.

— Какво е могъл да стори, освен да го забрани, което и направи? — рече Себастиан. — Аз не зачетох волята му. Отидох там, за да умра, Сесил. Не очаквах, че ще ми се наложи да се прибера у дома, за да съобщя, че една прищявка на съдбата е преобърнала изхода на двубоя.

— Дъглас можеше да ми каже това, а не да се махам и никога да не се връщам. Погрешно са те информирали. Не аз сложих край на нашето приятелство, а той!

Себастиан беше толкова изненадан, че за малко не забрави да повдигне другия въпрос. И двамата се бяха обърнали да си ходят, нетърпеливи да прекратят стълкновението. Понечи да ги спре, но реши да не разстройва допълнително Сесил. Можеше да се разбере насаме с херцогинята.

Отне му няколко минути да срещне погледа ѝ и да ѝ покаже със знаци, че би желал да разговарят. Минаха десетина минути, докато тя намери предлог да се освободи от Сесил. Дотогава Маргарет отново се

беше присъединила към него, но херцогинята не отиде при тях. Вместо това напусна помещението. Себастиан се извини и също излезе. Видя я да влиза в празната бална зала в задната част на къщата.

Огромната зала беше съвсем тъмна, защото свещите не бяха запалени. Жената го сграбчи за ръката веднага щом влезе.

— Нали ще бъде за кратко? Сесил страда достатъчно тази вечер. Не бих желала да научава за разговора ни.

Той едва различаваше силуета ѝ, въпреки че очите му бързо привикваха с мрака.

— А знае ли, че си имате съпруг?

— Да, знае, че имах съпруг. Но това беше преди много години.

— Е, съпругът, който сте имали преди много години, сега ви издирва. Искане развод — или вашата гибел. Познайте кое би предпочел.

— Не! — ахна тя. — Това е невъзможно. Твърде много време изтече оттогава. Би трябвало да е разтрогнал брака ни. Нали му трябва наследник!

— Правилно ли ви разбирам? Щели сте да се венчаете със Сесил въз основа на предположението, че вашият предишен съпруг ви е освободил от брачните обети?

— Защо ми говорите такива глупости? Уверявам ви, че мъж с неговото положение е длъжен да се ожени повторно и да създаде наследник.

Себастиан сви рамене, макар че тя надали можеше да види това в тъмното.

— Очевидно не го е направил навремето. Сега се е разбързал, защото бъдещата му невеста иска неопровержими доказателства, че с първия му брак е приключено. Доколкото схванах, тази млада дама не иска просто някакъв развод. Държи да се увери с очите си във вашето съгласие. Не желае да се появите по-късно и да превърнете наследниците, които му е наредила, в незаконни деца.

— Наистина ли все още съм омъжена? — невярващо попита херцогинята.

— Не само това, мадам. Херцогът е наемал хора, които да ви намерят и отведат в Австрия. Той знае, че вашият път води към Англия. Не е било особено разумно да останете тук и да запазите името си.

— Промених името си.

— Трябвало е да се откажете и от титлата.

Тя помълча, после каза уморено:

— Да, тщеславието е нещо неразумно. Но аз не останах тук. Живях предимно в чужбина, непрекъснато пътувах. Уморих се да пътувам. Вашата страна ме омагьоса. Често копнеех да се установя тук. Най-сетне се поддадох на този копнеж.

— Лош момент сте избрали, защото сега той се кани да ви търси точно тук.

Тя се разплака. Себастиан изпита съчувствие към бегълката.

— Предлагам ви да кажете на Сесил за проблема. Той знае с кого да се свърже, за да ви уреди бърз развод. Със светкавична бързина изпратете документите на вашия съпруг, херцога. Това ще го задоволи.

— А вие как разбрахте за това?

— Той се опита да ме наеме, за да ви намеря. — Гарвана се усмихна заплашително. — Неговото поведение не ми допадна особено.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Да ревнувам ли? — попита Маргарет, когато Себастиан отново се присъедини към нея.

— Откъде-накъде? Аха! — възкликна той, когато проследи погледа ѝ.

Тя гледаше как херцогинята на Фелбург влиза в помещението минута след него. Всъщност в гласа ѝ не звучеше ревност, а само любопитство.

— Трябваше да си поговоря с дамата във връзка с една стара история — обясни той. — Моето добро дело за... май за този век.

— За този век, я го виж ти! Толкова рядко ли ти се появяват възможности да вършиш добрини?

— Не.

Маргарет се нацупи и той изпита желание да я прегърне. Тя не беше особено умела със закачките. Опитваше се, но оставаше открита за нападки, които не знаеше как да парира. Разбира се, вероятно с другите се справяше по-добре, отколкото с него. Просто никога не бе имала насреща си противник с неговото особено чувство за хумор.

Щеше да му е мъчно за нея. Мъчително осъзна, че за пръв път ще тъгува не по семейството си или за Джайлс. Тази нахакана млада жена му беше влязла под кожата. Беше свикнал с прямотата, твърдоглавието, непрестанното ѝ бърборене и непредубедения ѝ поглед върху нещата. Маги беше истински бисер. Как само се беше държала при първата им среща, водена от желанието да помогне на някого, когото обича.

Всъщност той от самото начало се възхищаваше на нейните качества, макар че бе твърде ядосан, за да го признае. А привличането помежду им направо го убиваше. Не биваше да се съгласява да отложи пътуването си, за да я придружи на приема. Целия ден едва се удържаше да не отиде при нея. Най-горещото му желание беше да прекара остатъка от отреденото му време в Англия в нейните обятия.

Истината беше, че той нямаше какво да предложи на Маргарет. Удивляваше се, че е стигнал дотук в мислите си, защото така я поставяше в нова категория: жена, която искаше до себе си. Но тя се нуждаеше от стабилност, от мъж, на когото да разчита, който винаги щеше да е на нейно разположение — мъж, какъвто той беше навремето.

— Божичко!

Себастиан проследи погледа ѝ към вратата и застина. Дъглас и Абигейл току-що бяха влезли, хванати ръка за ръка. Маргарет простена. Аби може и да не разговаряше със сина си, но тъй като Дентън беше в Лондон, тя бе направила изключение и бе помолила сина си да я придружи на приема в чест на нейния внук.

Изпълнил дълга си, Дъглас потупа майка си по ръката и Абигейл отиде при познати. А той се запъти право към Себастиан и Маргарет. Доста хора го спираха, за да поприказват с него или да го поздравят по случай новия член на семейството му, или да го попитат как е със здравето.

— Мамка му! — изруга Себастиан.

— Я се стегни! — изрече Маргарет с най-непоколебимия си тон.
— Можеш да се справиш.

Той я погледна и поклати глава.

— Не разбираш, Маги. Ние с теб извършихме най-страшната измама. Баща ми обръща гръб на убежденията си заради лъжа, съчинена от нас двамата. Единствено заради теб се съгласих на този фарс, очаквайки само неохотно сътрудничество от негова страна. Нямах представа колко силно е желанието му да бъдеш част от неговото семейство — толкова силно, че да ми прости. Но просто не мога да му причиня това — не мога да преглътна, че баща ми ще ме приеме по причина, която дори не е истинска.

— Все още не знаеш дали е загърбил каквото и да било. От приличие е длъжен да играе ролята на гордия баща и свекър, точно както ти играеш ролята на опростения син.

— Не разчитай на това.

— В такъв случай трябва да си тръгнеш сега, още сега — подкани го Маргарет. — Все ще измисля...

Твърде късно. Дъглас ги достигна и след като прегърна Маргарет, каза:

— Не мога да повярвам, че нито един от двама ви не спомена, че сте се оженили. Да не би да мислехте, че няма да понеса шока, защото все още се възстановявам?

Усмиваше се. И по-лошо, усмивката му изглеждаше истинска. В кехлибарените му очи грееше топлина. Това бе мъжът, когото Себастиан помнеше, бащата, който имаше преди дуела.

— Трябва да поговорим — отсечено отвърна Себастиан.

— Разбира се.

— Насаме — допълни той.

Маргарет шумно въздъхна. Дъглас се намръщи, но се съгласи:

— Кабинетът на Албърта е след библиотеката. Ще й съобщя, че ни се налага да го използваме, и ще те очаквам там.

— Ще дойда с теб — заяви Маргарет, щом Дъглас се отдалечи да говори с херцогинята.

— Не, няма — възрази Себастиан. — Ти стой тук.

Остави я, преди да е събрала цялата си решителност, за да настоява. Лесно откри кабинета — малка стая, в която липсваха разточителни украси, каквито човек би могъл да очаква от една херцогиня. Само най-необходимото за делова дейност.

Дъглас влезе след няколко минути и затвори вратата. Лицето му не изразяваше никакви емоции.

— Предполагам, че този разговор отдавна трябваше да се състои — започна той.

— Не — отвърна Себастиан. — Този разговор е просто необходим. Преди да кажеш нещо, за което може да съжаляваш, трябва да знаеш, че с Маги не сме наистина женени.

— Що за глупости са това? — настръхна баща му.

— Още ли не сте консумирали брака си? По една случайност знам, че сте делели една стая...

— Боя се, че не разбираш — прекъсна го Себастиан.

— Първо, никога не сме се женили. Това беше уловка.

— Не виждам нищо смешно, Себастиан.

— Съгласен съм. Казах ти, че тя ме нае. Обясних ти защо фиктивният ни брак трябваше да ми помогне в разследването. Не можех да изпълня задачата, ако вратата на „Горския кът“ беше затворена за мен.

Дъглас почервеня.

— Господи, не мога да повярвам, че моя плът и кръв е способна на...

— Аз съм мъртвият син, или си забравил?

— Какви ги приказваш, по дяволите? Съсипал си репутацията на момичето за нищо и никакво!

— Тогава не ми се струваше „нищо и никакво“. Не очаквахме да претърпиш още една злополука и да се разболееш сериозно от треска, която спокойно можеше да те отнесе в гроба. Ако те бяхме заварили здрав и бодър, щеше да ме изриташ от къщата си без никакви колебания — точно както преди единайсет години!

Себастиан се обърна с гръб към баща си. Щитът, охраняващ ранените му чувства, се пропукваше и той се опитваше да го удържи. Преди единайсет години разполагаше с извинения, които така и не видяха бял свят: че гибелта на Джайлс е била нещастен случай. Сега също нямаше да се оправдава.

— Скоро след като си замина, Маги ще обяви нашия развод. Моето ужасно отношение ще ѝ спечели симпатия и разбиране.

— Заминаваш си?

Нима бе доловил изненада в тона на баща си? Отново погледна Дъглас, но изражението му не се беше променило. Вероятно беше бесен заради измамата и горчиво разочарован, че Маргарет не е негова истинска снаха.

— Разбира се, че си заминавам. Всъщност никога не съм искал да се връщам тук.

— Тогава иде се ожениш за нея. Или ще ме гледаш в очите и ще твърдиш, че не си я докоснал?

— Не, няма да твърдя такова нещо.

Дъглас съвсем почервеня.

— Тогава, в името Божие, ще се ожениш за нея!

— За какво? За да ти бъде снаха, преди да подаде истинска молба за развод?

— Защото така е редно — заяви баща му, гледайки го яростно.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Маргарет взе участие в няколко разговора, от които после не си спомняше и думичка. Себастиан не се появяваше, Дъглас също. Защо ли се бавеха толкова?

Трябваше да настоява да се присъедини към тях. В крайна сметка идеята за фиктивен брак бе нейна. Канеше се лично да обясни всичко на Дъглас след заминаването на Себастиан. И бездруго щеше да ѝ се наложи при обявяването на развода. Искаше ѝ се да го направи сега, за да намали укорите, които Дъглас без съмнение сипеше върху сина си.

Чувстваше, че Себастиан няма да спомене, че идеята е била нейна. Дори мислеше, че знаеше защо. Изглежда, той искаше Дъглас да насочи гнева си само към него. През цялото време бе очаквал точно това и ако очакванията му се оправдаеха, нямаше да може да се помири с баща си. Може би Себастиан беше толкова уверен, че Дъглас никога не ще му прости, че таеше в душата си силно ожесточение. Може би той отказваше да прости на баща си, а не обратното! Боже мили, как не се бе сетила! Това определено обясняваше отказа му да се върне в Англия.

Направо се поболя от мисли какво се случва в кабинета. Не се съмняваше, че изглежда зле; ето защо потърси Албърта и я уведоми, че ще си тръгват, щом Себастиан се появи. Херцогинята отвърна, че я разбира и дори ѝ съчувства.

— Това се случва на всички млади моми. Оставете се нервите да ви овладеят. Някои младоженки са припадали преди или след приема, който съм устройвала в тяхна чест. Ти нали няма да припаднеш? — попита тя със строг поглед.

Маргарет едва не се разсмя.

— Изпитвам непреодолимо отвращение към лежането по разни подове, така че определено смятам да се въздържа. Но не се чувствам добре и затова смятам да си легна. Просто исках да ти благодаря за прекрасното тържество и да те предупредя, че щом Себастиан види, че не ми е добре, незабавно ще ме отведе къщи. Нали го знаеш какъв е?

— Откъде да знам? — изкикоти се Албърта. — Добре де, някои мъже прекаляват, когато се разтревожат. Не му мисли много, скъпа. Признавам си, че дори аз бях леко нервна за тази вечер, но всичко мина чудесно, нищо че аз го казвам. Хм, май трябва да си взема думите назад — добави и намръщено погледна вратата. — Всичко вървеше чудесно.

Не бе нужно Маргарет да се обръща, за да разбере какво има предвид Албърта. Пронизителният глас на Жюлиет я накара да потрепери. Когато бе разговаряла с Абигейл преди около половин час, беше научила, че Дентън и съпругата му смятали да присъстват на приема, но нещо ги задържало в Лондон.

Албърта раздражено изцъка с език и си призна:

— Помолих това същество да не припарва до къщата ми. Дори ако не бях длъжна да поканя Таунзендови, щях да го направя, защото обожавам Абигейл. Но съпругата на Дентън не е добре дошла тук. Отрязях я колкото се може по-любезно, а когато видях, че така няма да стане, не крия — бях доста груба. И други домакини са изпитали същите затруднения с французойката. Кълна се, че владееенето ѝ на английски е съвсем произволно. Прави си оглушки, продължава да идва и да смуцава хората.

Маргарет беше изненадана да чуе, че Жюлиет се е превърнала в обществен парий. Никой не желаше да отбягва Таунзендови, но всички негодуваха срещу скандалното поведение на французойката. Вероятно Дентън получаваше молби да обуздава жена си, но той нямаше контрол над нея. По-скоро беше обратното.

На Маргарет ѝ стана смешно, като видя възмущението на херцогинята. Албърта беше прочута с това, че нищо не може да я смути.

— Поне дава храна на клюкарите — отбеляза тя, мъчейки се да звучи съчувствено.

— Точно там е работата. Хората би трябвало да говорят за моите приеми, не за отвратителното поведение на една от гостенките, при това неканена. Надявам се, че сега, когато си член на семейството, ще успееш да преодолееш езиковата бариера и ще я убедиш да запази скандалните си изблици за вкъщи, където им е мястото.

— Ще видя какво мога да направя — обеща Маргарет.

— Добре — изсумтя Албърта, удостои Жюлиет с яростен поглед и отиде да потърси утеха при приятелките си.

Маргарет би се опитала да успокои Жюлиет, но тя не разговаряше с нея, откакто научи за женитбата ѝ. Ако яростният поглед не успя да я убеди, че с приятелството им е свършено, шумните оплаквания на французойката определено не оставяха място за съмнение:

— Предателката се омъжи за него и получи всички почести. Я кажи, аз защо не получих почести, когато взех тебе?

Дентън изобщо нямаше вид да е притеснен. Беше свикнал да се превръща в център на светските приеми заради кълтящия глас на жена си. Но Абигейл изглеждаше смутена. Жюлиет говореше толкова силно, че дори с лошия си слух старицата бе доловило всяка дума.

Така значи, Жюлиет я смяташе за предателка. Колко смешно. Реши да излезе и да потърси Себастиан, преди да е чула повече обиди от Жюлиет.

Нямаше да се изненада, ако той вече си е тръгнал без нея, особено ако Дъглас бе настоял синът му наистина да се ожени за нея.

Още не беше излязла от салона, когато французойката се съсредоточи върху следващата си мишена:

— Ами той! — презрително изръмжа. — Обезнаследен, а дръзва да се...

Гласът секна изведнъж. Маргарет хвърли поглед назад и застина от изумление. Дентън беше запушил с ръка устата на жена си. Безучастен към обидите, отправяни по негов адрес, той не ѝ позволи да хули брат му. Браво, Дентън! Маргарет се зачуди дали завръщането на Себастиан не му е вдъхнало кураж. Време беше да обуздае жена си. Очевидно тя не беше единствената на същото мнение.

Някой шумно изръкопляска. Последва го втори. След секунди цялата зала избухна в ръкопляскания. Жюлиет беше бясна и в същото време смутена. Отскубна се от Дентън с ругатня на френски, която Маргарет се радваше, че не разбра, и изтича през вратата.

Маргарет едва успя да се отдръпне от пътя на французойката и се блъсна в някого. Обърна се да се извини, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Нейният временен съпруг се възправяше пред нея като канара, а в сърцето му сякаш се беше разбушувал огненият ад.

За миг тя си помисли, че той е сърдит, защото е чул думите на Жюлиет. Но странно: тонът му беше любезен, когато я попита:

— Пропуснах ли нещо важно?

— Брат ти попречи на жена си да те охули публично.

— Браво на него. Ще си ходим ли?

Тя се намръщи. Липсата му на интерес я озадачи. Но изражението му си беше същото. Той беше бесен и ако причината не бе Жюлиет...

Страхуваше се да разбере каква е, затова просто отговори:

— Да. Вече съобщих на домакинята, че ще се прибираме.

— Ще спрем там. — Той я улови под ръка и я изведе навън.

Маргарет се подготви за нова среща с Жюлиет на стъпалата, но за щастие французойката не беше дочакала да ѝ докарат каретата. Беше я намерила сама и сега препускаше по пътя.

Едва тогава Маргарет осъзна смисъла на думите му.

— Какво имаш предвид с „ще спрем там“?

— Ще вземем Джон и Тимъти и още придружители за из пътя, ако имаш желание.

— Пътя за къде? Къде, по дяволите, отиваме, че ще ни е нужна цяла свита?

— Как къде? В Шотландия. Нали там все още женят хората без излишни церемонии?

Тя рязко си пое дъх.

— Трябва да обсъдим това.

— Няма нищо за обсъждане.

— Друг път! — разгорещи се младата жена. — Човек не потегля за Шотландия просто ей-така, посред нощ. Поне изчакай утрото, за да разбереш, че това не е необходимо.

— Никакво чакане. — Той я избута в каретата, която беше изтрополила пред тях. — Ако имам време да размисля, няма да постъпя както е редно.

— Но...

— Нито думичка, Маги, или ще прекараш цялото пътуване в скута ми.

Тя отвори уста, но заплашителното пламъче в очите му привлече вниманието ѝ и бързо размисли. Сега си имаше вземане-даване с Гарвана, а проклетникът беше сериозен!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Имам сметки за уреждане с вас, сър — обяви Маргарет, когато настигна Дъглас на източната пътека, водеща към скалите.

Той беше подновил сутрешната си езда. Тя бе станала рано-рано да го навести в „Горския кът“, но научи, че го е изпуснала за малко. Това бе само една от дългия списък с неприятности, които я бяха сполетели след приема на Албърта.

Все още не можеше да повярва, че Себастиан, или поне разумният Себастиан, не се показва нито веднъж, докато траеше дългото пътуване до Шотландия и през цялото време тя трябваше да понася компанията на Гарвана. Студен, зловец, смълчан. Негодникът би изпълнил съвсем точно думите си, ако започнеше да спори с него. А каквато си беше глупачка, тя не искаше действително да спорят и не го предизвика.

Най-идиотски се беше надявала, че като се оженят, той ще остане с нея в Англия и ще се превърне в любящ съпруг. Надеждите ѝ се извисиха до небесата, когато той я целуна в черквата след подписването на брачните документи. Това беше пламенна, яростна целувка, която разсея всичките ѝ съмнения. На Маргарет дори ѝ се стори, че той промърмори колко я обича, когато я прегърна, преди да излезе сам от църквата и да я зарече.

Когато Маргарет излезе, него вече го нямаше. Джон и Тим ги нямаше, конете им също ги нямаше и тя избухна в сълзи. Дълбоко в сърцето си знаеше, че точно така ще стане. Себастиан пътуваше с нея в каретата, но беше довел и конете си. Беше сигурна, че след като бе постъпил „както е редно“, се бе втурнал към най-близкия пристан да хване кораб за Европа.

— Очаквах те по-скоро — колебливо изрече Дъглас, понеже лицето ѝ беше зачервено от вълнение.

— Така ли? Е, откъде да започна? Първо, с лудото препускане до Шотландия. Не спряхме нито веднъж да поспим, а само колкото да купуваме кошници с храна и да облекчаваме естествените си нужди.

Спането в карета, която трополи по безлюдния път, е почти невъзможно, в случай че не знаеш.

— Значи се е оженил за теб?

Въпросът я обърка.

— Нима си мислел друго, след като разговаря с него?

— Не бях сигурен — призна си той. — Откакто той се завърна, в нищо не съм сигурен. Променил се е. Не можах да разбера какви са чувствата му.

— Все едно си си имал работа с непознат? Да, знам. Такъв е сега. В него няма нищо от стария Себастиан. Онзи чаровен младеж е умрял с Джайлс.

Дори в нейните уши изказването ѝ прозвуча прекалено грубо. Но бе твърде ядосана, за да си мери думите. Дъглас изглеждаше втрещен, или може би само така ѝ се струваше. Напоследък преценките ѝ бяха отчайващи.

— Та, както казвах — продължи тя, — щях да се върна по-рано, но прекарах цял ден в почивка от онази луда езда, а после счупих колело. Сякаш не можа да се случи, преди да си почина хубаво в леглото, а след това, за да ме забави допълнително!

Дъглас изглеждаше смутен, което я накара да се почувства неловко.

— Не е нужно да се извиняваш, че си се насладила на кратък меден месец.

Маргарет примигна. Би могла да се изсмее истерично, ако не беше толкова сърдита на бащата и сина.

— Споменах ли, че той ме заряза пред олтара? Бих предпочела да го беше направил, преди да се ожени за мен, но не, той подписа брачното свидетелство и ме остави, без да каже дори довиждане. Даваш ли си сметка, че доскоро просто можех да заявя, че съм получила развод, а сега положението се усложнява. Трябва да ходя в Лондон по адвокати, да се явявам по съдилища и...

— Ами тогава не се развеждай.

— Прощавай, добре ли те чух? Защо ми е да остана обвързана с мъж, когото никога няма да видя повече?

— Защото не вярвам, че няма да го видиш повече. Той беше достатъчно влюбен в теб, за да съсипе репутацията ти, нали?

Тя изсумтя при тази нетактичност от негова страна.

— Репутацията ми си е много добре, благодаря.

— Но няма да бъде, ако подадеш молба за развод.

— Глупости. По една случайност разполагам с най-основателната, бъдеща съчувствие причина да го направя. Твоят син ме напусна. Много грешиш, ако си мислиш, че е изпитвал нежни чувства към мен. Било е похот.

Не беше възнамерявала да е толкова откровена.

— Не можеш да ме убедиш, че си се поддала на похотта, Маги. Обичаш го, нали?

Тя въздъхна.

— Не че има някакво значение, но да, толкова съм глупава.

— Каза ли му?

— Разбира се, че не! Признавам, че съм глупачка, но не съм чак такава глупачка. Една жена трябва да разполага с известно насърчение, преди да разкрие сърцето си. Сега е твой ред да ми кажеш истината, Дъглас. Надяваше ли се, че този брак ще накара Себастиан да остане тук, в Англия?

— Хрумна ми нещо такова, но едва след като вие двамата си тръгнахте от приема на Албърта. Определено не затова настоях той да се ожени за теб.

— А защо?

— Нима е нужно да питаш? Той е Таунсенд. Мой син няма да обезчести благородна дама като теб и не поправи стореното зло.

Маргарет го зяпна невярващо.

— Чуваш ли се какво говориш? Твой син? Нима не осъзнаваш, че Себастиан вече не се смята за такъв? Ами фактът, че си се отрекъл от него? Той пристигна, за да намери...

— Чуй ме, Маги — бързо я прекъсна Дъглас, сякаш се опасяваше да не размисли, — сега ти си негова жена и поне за известно време ще бъдеш такава, а аз умишлено съм прекъснал връзките си с всички близки, на които мога да се доверя.

— Как така „прекъснал“?

— Ключовата дума е „умишлено“. Чувствах, че не заслужавам приятелско рамо, на което да си излея болката.

Тя се намръщи, защото не разбираше, а после възкликна:

— Божичко, съжаляваш, че си го отритнал, така ли?!

— Да, разбира се.

— Защо не му каза? Защо не го каза на майка си, вместо да живеете в мълчание толкова години?

— Защото заслужавах нейното презрение, но дори това наказание не ми бе достатъчно. Отхвърлих утехата, която тя би ми предложила. Себастиан го нямаше. Нищо не би могло да ме освободи от вината ми в случая.

— Съжалявал си толкова дълго?

— О, да. А дори не бях сърдит на него; бях сърдит, че той ще страда, тъй като знаех, че няма да си прости смъртта на Джайлс. Но не успях да овладеея гнева си. На сутринта след проклетия дуел имах ужасен махмурлук, понеже през нощта се бях напил, за да забравя случилото се. Но след като престанах да фуча от ярост и главата ми спря да пулсира, осъзнах какво съм му наговорил. Дори тогава не сметнах, че Себастиан ще възприеме думите ми толкова буквално. Когато отидох да го потърся, за да му се извиня, той вече си бе отишъл.

— Не изпрати ли човек да го потърси?

— Не, аз лично заминах. Бях налучкал правилната посока, но докато стигна в Дувър, корабът му вече беше отплавал. Качих се на следващия кораб, но не го намерих. С течение на годините пращах други, по-опитни в издирванията мъже, но той сякаш беше изчезнал от лицето на земята.

— Или сякаш си е променил името, както е в действителност. За Бога, Дъглас, защо не разказа всичко това на Себастиан, докато той беше тук?

— Наистина ли питаш, при положение, че ти го каза? Аз също не смятах да разкрия сърцето си без известно насърчение. Той изобщо не изглеждаше склонен да ме изслуша. Все едно говорех на запечатана гробница. Себастиан няма да ми прости. Как да го виня, когато аз самият не мога да си простя?

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Откакто се върнахме, непрекъснато си унил — отбеляза Себастиан, докато Джон тракаше с капациите на тенджерите върху печката.

Кухнята беше студена, въпреки че в нея се готвеше още от заранта. Просто печката, на която сега къкреше вечеря, не можеше да отоплява такова огромно помещение. Бумтящото огнище пък беше прекалено далеч от масата. Би трябвало да я бутнат напред, но Себастиан се беше отпуснал и нищо не му се вършеше. При Морис бяха оставени осем предложения за работа, но той не си беше направил труда да прочете дори едно.

— Взимам пример от теб — отвърна Джон и се върна на масата с купа гъста яхния.

— Не на мене тия! — светкавично отвърна Себастиан. — Обикновено се опитваш да ме разведриш.

— И успях ли?

— Не.

— Ето го твоят отговор, а вечерята изстива. Или ще изпиеш тази бутилка бренди? — попита Джон, поглеждайки алкохола пред Себастиан.

— Още не съм решил.

Отговорът изтръгна усмивка от Джон, но тя бързо се стопи. Себастиан никога не беше виждал другаря си в такава светлина. Досега той беше вечният оптимист, който го изтръгваше от лошото му настроение.

— Изплюй камъчето, Джон.

— Момчето е нещастно. Тимъти наистина се привърза към баба ти и сега му е мъчно за нея.

— Затова ли непрекъснато мърмориш през последните два дена?

Джон въздъхна:

— Всъщност мислех, че можем да останем в Англия. Питаш защо? Защото ти се ожени за лейди Маргарет! Може никога да не

проговориш на баща си, но тя е там и това е достатъчна причина да останеш. Ако не си имал такива намерения, не биваше да се жениш.

— Така значи — сериозно отбеляза Себастиан. — Затръшваш врати и капаци, защото решението ми те е подразнило? Или защото и ти подобно на Тимъти тъгуваш за някого там?

Джон гневно се изчерви.

— За разлика от някои хора аз не отричам, че съм срещнал жена, с която нямам нищо против да прекарам живота си.

— Не е нужно да стоиш при мен, Джон. Иди и поискай ръката на своята дама.

— И какво, да те оставя да се удавиш в грешките си ли?

— Аз не правя грешки.

— Тук си, ако не се лъжа.

Себастиан се засмя на духовитата реплика. Джон бе доста забавен, когато се подразнеше. Но все пак не биваше да го оставя в неведение.

— Ще дам на Маги седмица да започне процедурите по развода — обясни. — Така е най-джентълменски. Но открия ли, че не е предприела нищо, тя ще загуби възможността да се отърве от мен.

— Подразбира се, че ще се върнеш да провериш, така ли?

— Естествено.

— Уф, по дяволите, не можа ли да кажеш по-рано? — оплака се Джон.

Себастиан сви рамене.

— Не ми беше лесно да взема това решение. Маги заслужава някой по-добър от мен. Но поне веднъж ще бъда себелюбив.

— Ако вече е започнала процедурите. Тогава?

— Тогава съдбата ще е предрешила въпроса.

Джон театрално повдигна очи.

— Защо да оставяш нещата на случайността? Маргарет мисли, че никога няма да те види. Няма причина да отлага развода.

Себастиан присви устни. Едва тази сутрин бе решил да задържи Маргарет. Наистина не смяташе да ѝ даде повече от няколко дена. Но кавалерството изобщо не му подходеше. Защо да оставя съдбата да избира?

— Ако се е развела с мен, може би ще падна на колене и ще помоля за ръката ѝ. Как мислиш, колко дълго ще има да се смее?

Джон се намръщи.

— Защо правиш това? Откъде това чувство, че водиш достоен за презрение живот? Помогнал си на много отчаяни хора, които жестоко щяха да страдат, ако не беше ти.

— И съм изпълнил много незначителни поръчки, целящи да задоволят алчността или отмъщението на глупави богаташи.

— Зърното е смесено с плява. Просто трябва да го отделиш. Какво те кара да мислиш, че лейди Маргарет ще те отблъсне, ако ѝ предложиш своя живот вместо този, с който е свикнала?

— Казах, че се връщам — защити се Себастиан.

— Но ти се шегуваше за брака ѝ с теб, с истинското ти аз, с човека, който си сега, а не предишния Себастиан. Какво те кара да мислиш, че тя ще ти откаже?

— Какво те кара да мислиш, че няма? Общуването ми с нея беше насила, включително превръщането на брака ни в истински. Тя има много причини да не ме иска за мъж и ако я бях оставил, щеше да ги изреди.

— Навярно защото си забравил да ѝ кажеш, че ти искаш да се ожениш? Или погрешно съм разтълкувал нещата? Каза ли ѝ какво изпитваш към нея?

Себастиан пресуши каквото беше останало в чашата му с бренди.

— Добре, Джон. Ти ми даде доста материал за размисъл.

— Между другото — добави Джон, — какво имаше да ти казва Дентън?

— Кога?

— В писмото си.

— Какво писмо?

Джон завъртя очи.

— Трябваше да се досетя, че беше прекалено унесен, за да ме чуеш, когато ти казах, че оставям писмото в стаята ти. Пристигна тази сутрин.

Себастиан отиде да вземе писмото, но остана разочарован от неговото съдържание. Върна се в кухнята и съобщи на Джон с погнуса:

— Потаен, както винаги. Не знам какъв му е проблемът, че избягва всеки директен отговор.

— Добре де, какво ти пише?

Себастиан изсумтя.

— Че ако искам отговори, мога да ги намеря от брата на Жюлиет.
Защо Дентън просто не ми даде тези отговори?

— Може би не ги знае — предположи Джон.

Себастиан се сепна и препречете писмото:

Себ,

Нямах представа, че ще си заминеш толкова неочаквано. Трябваше ми време да подредя мислите си. Жюлиет ме беше убедила, че ти си виновникът Това сваляше ореола около главата ти.

Трябваше да ти призная по-рано, че Жюлиет е виновна за произшествията с татко. Той не подозира нищо и се кълне, че те са случайност, а и тя не е казала нищо направо, но го е намекнала. Обеща ми, че ще стане по-лошо, ако се разведе с нея. Но още преди това имаше други неща, с които ме държеше.

Господи, дори сега не събирам смелост да ти кажа. Но нейният брат Пиер Пусен, може и да знае. Тя го хвърли в затвора по някакво изфабрикувано обвинение, защото той се канеше да я спре. Поне непрекъснато ми натяква, че го е направила заради мен. Може би този човек дори не съществува. Може би тази жена говори само лъжи. Вече нищо не знам.

— Всъщност той практически казва, че нищо не знае — отбеляза Себастиан и подаде писмото на Джон. Звучи ми, сякаш Жюлиет го е убедила, че тя стои зад инцидентите с татко, в което въобще не съм сигурен. Тя просто се възползва от тях, за да контролира Дентън.

Джон вдигна поглед от писмото.

— Аха, братът на Жюлиет е в затвора... сега забележката, която градинарят подслушал, придобива смисъл.

— Че се е освободила от брат си заради него и от мен пак заради него ли? Заради него? Хм, може би просто трябва да пребия брат си и да му наляя малко здрав разум в главата.

Джон се изсмя:

— Май лорд Дентън е замесен в тази история повече, отколкото предполагахме. Имам чувството, че той иска да разкрие тайната, иначе нямаше да те кара да търсиш брата на Жюлиет, за да получиш отговори. Споменава ли в кой затвор?

Себастиан поклати глава.

— Вероятно и той самият не знае.

— Е, всичко е започнало в Париж, където са се запознали с Жюлиет. Затова може да предположим, че мястото е наблизо. Ще го потърсиш ли?

Себастиан смръщи чело.

— Знаеш ли, името на Жюлиет твърде често се споменава във връзка със странни събития: дуела, внезапното изчезване на сестрата на Маги, произшествията с баща ми. Какъвто и да е планът, той е адски заплетен; много по-сложен, отколкото си го представяхме.

— Причина и следствие — замисли се Джон. — Това, което е започнало като единен план, може да се е разклонило в много посоки.

— Нима е толкова просто?

Джон се изкикоти:

— Вероятно не, но...

Пазачът отвори вратата и раздражено съобщи:

— Посетител, мосю. Казах му да дойде утре в някой по-приличен час, ама той отказва да си иде. Твърди, че ви познава, но не казва името си.

— Къде е?

Морис посочи с палец зад гърба си:

— Отпред. Просто е удивително колко хора застават на стълбището, все едно пред тях има затворена врата. Мм, на яхния ли мирише'?

— Сипи си, Морис. Аз ще се погрижа за нашия гост.

— Искаш ли да дойда? — обади се Джон. — Половината казват, че те познават, за да се доберат до теб.

— Ако е така, толкова по-лесно ще го пратя по пътя му. Морис, навън има ли лампа, или да взема оттук?

— Оставих фенера си на стъпалата.

Себастиан кимна и тръгна. Лампа не му беше нужна. Нощта бе ясна. Лунната светлина заливаше руините на старото преддверие, през

което той трябваше да мине. Сиянието от фенера на Морис беше като морски фар, който осветяваше изпочупената каменна арка, която някога е украсявала входа към замъка.

Мъжът стоеше на стъпалата с гръб към него и чакаше, загледан в лунния пейзаж. Носеше дебел раиран балтон, около врата му бе увит плътен шал, шапката му бе нахлупена ниско.

Мъжът очевидно чу стъпките на Себастиан и се обърна. Себастиан го позна. Не можеше да повярва на очите си.

— Истински съм — увери го мъжът. — От плът и кости.

— А кръв? Хайде да се уверим, че не си привидение — каза Себастиан и заби юмрук в лицето на Джайлс.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Себастиан посегна към брeндитo, докaтo oтнoвo зaeмaшe мeстoтo сe нa кухнeнскaтa мaсa. Oтмeстe чaшaтa и пe нaпрaвo oт бутилкaтa. Нe искaшe дa мeслe. Нe искaшe дa знae. Бeшe тoлкoвa близo дo всeкaквa зaгубa нa чoвeчнoст, чe и нaй-дрeбнoтo нeщo мoжeшe дa прeoбърнe нeщaтa.

Джoн любoпитнo глeдaшe чoвeкa, кoгoтo Сeбaстиaн бeшe дoмъкнaл и стoвaрил нa зeмeтa.

— Дa гo събудя ли? — пoпитa тoй.

— Aкo искaш дa нaблюдaвaш кaк извършвaм хлaднoкръвнo убийствo, дaвaй.

Джoн изнeнaдaнo сe втoрaчe в гoспoдaря сe.

— Гoспoди, кaквo тe e нaпрaвил тoзи чoвeк?

— Oбърни гo пo гръб.

Джoн изпълни нaрeждaнeтo и oтстъпe нaзaд с ужaсeнo aхвaнe.

— Oхo, изглeждa дoсущ кaтo... тaкa дe, приликaтa e смущaвaщa. Нe знaeх, чe лoрд Уимис e имaл друг син. Мoжe би кoпeлe?

— Нe.

— Нo приликaтa e oчeвиднa!

— Зaщoтo нe e приликa.

— Нo... — Джoн нe дoвърши изрeчeниeтo сe, пoнeжe бe стигнaл дo eдинствeния възмoжeн извoд. — Нe вярвaм в призраци — рeшитeлнo пoклaти глaвa.

— Нитo пък аз.

— Нo нaли гo уби!

— Дa, и щe гo убия втoри път, вeднaгa щoм сe събуди.

— Щe тe пoмoгнa! — рeчe Джoн. — Кaтo сe пoмeслe зa трaгичните послeдствия, рeзултaт нa нeгoвaтa смърт...e, прoстo умът ми нe гo пoбирa. Мeждy другoтo, кaквo щe гo прaвиш?

— Тoй вeнaги e бил стрaхoтeн стрeлeц, нo никoгa нe гo e бивaлo с юмруцитe — oтвратeнo изрeчe Сeбaстиaн. — Бих мoгъл дa гo пoвaлeя с пeрцe.

— Не е точно така — възпротиви се Джайлс, който се повдигна на лакът и опипа челюстта си. — Много ме бива да издържам на юмруци, но не и от теб. Нали ще ме оставиш да ти обясня всичко, преди да ме убиеш?

— По всяка вероятност — не. Едно обяснение преди единайсет години щеше да е добре дошло. Сега нищо не би могло да оправдае...

— Щяха да го убият! — прекъсна го Джайлс. — Когато се появи в Париж, животът му вече бе в опасност.

— Кой?

— Моят баща. За Бога, Себ, нямах представа докъде е затънал с проклетия хазарт. Беше ни докарал до просешка тояга! Нямахме пукната пара.

— Гръм и мълнии! — изръмжа Себастиан. — Започни отначало.

Джайлс кимна и с усилие се изправи. Годиците не го бяха поцадили. Кестенявата му коса се беше прошарила. Загорялото му лице напомняше на сбръчкан пергамент. В него бе останало много малко от аристократа.

— Мога ли да седна? — попита той и посочи свободните столове до масата.

— Много напираш да се добереш до мен.

— Точно така — съгласи се Джайлс и започна да крачи. — Откъде да започна?

— Ти вече започна.

— Много добре. Двамата с Дентън бяхме в Париж. Беше последната седмица от нашата обиколка. Пътуването не му харесваше и през повечето време беше пиян. Бе пълнолетен, но фактът, че е само втори син, страшно го потискаше.

— Ако твърдиш, че брат ми стои зад всичко това...

— Не — побърза да отрече Джайлс.

— Придържай се към фактите, защото само тях държа да чуя.

— Вечеряхме в нашия хотел. Семейство Пусен, брат и сестра, се хранеше на съседната маса. Постепенно четиримата подхванахме разговор. Братът, Пиер, не остана дълго, но не настоя сестра му да се качи горе с него, което ме накара да заподозра, че макар да се представят за френски аристократи и да са облечени като такива, всъщност са самозванци. Както и да е, щом Пиер си тръгна, Жюлиет

започна да флиртува с Дентън просто скандално. Той бе твърде пиан, за да го забележи. Накрая двамата заедно се качиха в неговата стая.

— Защо не ги спря?

— За какво да ги спирам? Направих си извода, че тя е курва от висока класа, която ще му струва няколко лири, не няколко пенита. Дентън така се беше вкиснал, че малко забавление щеше да му се отрази добре. Беше красива. Прекара нощта с него.

— И как тогава се оказа омъжена за теб? Побързай с обяснението, за да не те сполети още някой юмрук.

— Никога не съм се женил за нея. Поред ли да карам, или да продължа с това?

— Поред — скръцна със зъби Себастиан.

— На следващия ден се появи баща ми. Чакаше ме в стаята ми, когато се върнах да се преоблека за вечеря. Зарадвах се да го видя и хубаво го огледах. Той бе силно разстроен. Господи, буквално можех да помириша страха му! Разтревожих се. Никога не го бях виждал такъв.

— Ето какво става, когато проиграеш наследството си — заключи Себастиан.

— Де да беше само това! Не само беше изгубил наследството си — и моето, ако е въпросът, — но беше продължил да играе, за да покрие загубите!

— С какво?

— С пари, взети назаем, естествено. Очевидно е взимал заеми от баща ти години наред. Сумата станала толкова огромна, че той бил длъжен или да върне дълга, или да връчи на Дъглас документите за собственост на нашия дом. Но дори човек, щедър като баща ти, трябва да тегли чертата някъде и отказал да му дава повече пари. Баща ми негодуваше. Личеше си по тона му, докато ми разказваше всичко това.

— „Дъглас си има всичко — говореше той. — Графска титла, великолепна майка, която безумно го обича, повече пари, отколкото някога ще му потрябват.“ Баща ми не разбираше защо Дъглас го е отрязал.

— Не каза ли, че животът на Сесил е бил в опасност?

Джайлс въздъхна.

— Накрая започнал да взима заеми от разни лондонски главорези, които не търпели някой да се бави с връщането на парите

им. Определили му дата да се издължи или да се прости с живота си. Той не могъл да се справи до крайния срок.

— И ти не си имал представа за това?

— Никаква, но през последните години не виждах често баща си. Веднъж той ми се беше разкрещял, че съм харчел прекалено много пари, което ми дойде като гръм от ясно небе. Но не го взех на сериозно, защото тогава беше пил. Разбираш ли, той отчаяно се опитваше да продължи живота ни, все едно нищо не се е променило. Господи, дори ме накара да отида на обиколката, когато не е имал пари да плати. Дъглас поел всички разходи, и то без да го молят. Нищо че отказвал да плаща дълговете на баща ми, все още били приятели — или поне той така си мислел.

— Какво намекваш?

— Мисля, че тогава негодуванието на баща ми се превърнало в омраза към Дъглас. Как иначе би могъл да състави такъв абсурден план, за да се спаси от дълговете?

— Твоята мнима смърт — позна Себастиан. — И как, по дяволите, е щяла да го спаси?

— Вина. Беше съвсем сигурен, че Дъглас ще е обзет от угризения и не само ще изплати дълга му, ами ще го обезщети допълнително. И се оказа прав. Баща ти стори точно това.

— И ме обезнаследи — изръмжа Себастиан, изправяйки се.

Джайлс вдигна ръка да го удържи:

— Чакай, това никога не е било част от замисъла. Години по-късно разбрах какво е станало. Никой не предвиждаше такъв изход. А деня, в който татко ми се изповяда и ми каза какво е намислил, изпаднах в шок. Нали не мислиш, че доброволно съм искал да участвам в собствената си смърт?

— Точно сега по-добре да не знаеш какво мисля — каза Себастиан, но се върна на мястото си. — Продължавай.

— Животът на баща ми наистина беше в опасност. Той не дойде в Париж с готов план. Беше пристигнал няколко дни по-рано и очевидно се бе натъкнал на Жюлиет. Тя се опитала да му измъкне пари, но ударила на камък. Той ѝ се изсмял право в лицето, защото бил без пукнат грош. После я видял да вечеря с мен и Дентън. Не му убягнало как флиртува с брат ти. Преценил, че тя му готви капан, и

тогава му хрумнало как може да я използва, за да предизвика дуел между мен и теб.

— Значи вече бил разговарял с Жюлиет, преди да дойде да те види?

— Да.

— И как я убедил да участва в плана му?

— Заплашил да я хвърли в затвора, ако тя не му се подчини. Но по-късно, когато научих, че се е омъжила за Дентън, разбрах, че всъщност се е съгласила заради брат ти.

— Нека оставим брат ми настрана. Значи дуелът и причината за него — че уж съм спал с жена ти — всичко е било планирано предварително?

— Да. Ти падна право в капана. Ако не я беше докоснал — знаеш ли, надявах се, че ще ѝ устоиш. Душата ме болеше. Ти бе моят най-добър приятел! Трябваше да те накарам да повярваш, че си ме убил, и после да изчезна завинаги. Второто не ме плашеше чак толкова — баща ми щеше да ми изпрати пари, след като си уредеше сметките. Освен това още не бях готов да се ожения за Елинор. Ето защо, макар да знаех, че ще я загубя, сърцето ми не беше разбито.

— Нейното беше.

— Да, знам. По-късно и аз изпитвах същото, но да не изпреварвам събитията. В утрото на дуела носех кожена торбичка с кръв, която трябваше да пробия, за да изглежда кончината ми правдоподобна. Идеята принадлежеше на Жюлиет. Тя даде торбичката. Изобщо няхах намерение да стрелям по теб. Но ти! — Джайлс избухна: — Стоеше си там и очевидно нямаше никакво намерение да стреляш по мен. Планът отиваше по дяволите.

— Ти стреля по мен — напомни му Себастиан.

— Налагаше се. Нали знаеш, че имам отличен мерник? Само одрасках ръката ти, за да я наведеш по-ниско и най-накрая да насочи проклетия пистолет към мен. А ти взе, че наистина ме застреля!

Джайлс разтвори ризата си, за да покаже белега. Себастиан не беше впечатлен:

— Не ми изглежда раната да е била тежка.

Джайлс първо го зяпна невярващо, а после спокойно заяви:

— Всъщност ти едва не ме уби. Жюлиет не извика лекар. Баща ми не беше там, защото се криеше във Франция, докато всичко

приключи. В онзи момент Жюлиет не би могла да се интересува по-малко дали ще живее или не. Играеше ролята си на скърбяща вдовица и просто нареди на Антон да ме закара до крайбрежието и да ме натовари на първия кораб за Франция.

— Гръм и мълнии, ето откъде ми е познат! Той ти беше секундант, нали?

— Да, той беше един от нейните лакеи.

— Значи фактът, че бях обезнаследен, не представлява нищо за теб? — попита Себастиан.

Джайлс се сви и бързо отговори:

— Това, което се случи тогава, е важно за мен, но ти още не си чул всичко. Не помня много от онова пътуване до Франция. Изхвърлиха ме на доковете, защото капитанът не искаше да умра на кораба му. Откри ме една възрастна жена, която обеща да ме излекува, ако се ожена за нея и работя в чифлика ѝ. Проклет да съм, ако знаех как стана, но накрая се оказах женен за нея и тя наистина ме излекува.

Себастиан беше чул достатъчно. Изправи се и тръгна към Джайлс. Той правилно разчете намерението му и започна да отстъпва.

— Едно — започна Себастиан със студен, неумолим глас, — имал си предостатъчно възможности да ми кажеш какво става, преди някой да успее да навреди на баща ти.

— И ти какво щеше да направиш? Нямахте с какво да платиш дълговете му, аз още по-малко, а онези типове щяха да го убият, без да им мигне окото, ако го бяха намерили, преди да са си получили парите.

— Значи вместо да каже на баща ми докъде е стигнала неговата глупост — и въобще недей да се съмняваш, че той щеше да измъкне Сесил от онази каша — е скроил такава жестока измама? Длъжен си бил да ми кажеш, Джайлс!

— Не знаеш колко много страдах, колко си повтарях, че сигурно има и друг изход. Но татко беше убеден, че Дъглас няма да му подаде ръка.

— Какво от това, че моят живот е щял да бъде съсипан?

— Допреди няколко години не знаех, че си бил обезнаследен. Баща ми така и не ми каза. Поддържах връзка с него. Когато поставих въпроса пред него, той ми се закле, че не е очаквал такъв развой. Но ти не беше съсипан. Видях те няколко години по-късно тук, във Франция. Изкушавах се да ти се обадя, но тъй като изглеждаше здрав и заможен,

си замълчах. За известно време това успокои най-страшните ми притеснения. От онзи ден ти винаги си бил въпросителен знак, който ми тежи на съвестта.

— Външният вид лъже, Джайлс.

— Глупости. Не се съмнявах, че ще ти провърви, просто имах нужда от потвърждение. Винаги си бил находчив. Наумеше ли си да постигнеш нещо, успехът ти беше в кърпа вързан. Ти беше мой идол. Толкова исках да бъда като теб, но просто не ми се удаваше.

— Две — продължи Себастиан, — ти съсипа не само моя, но и живота на баща ми.

— Друг път! — възмути се Джайлс. — Проверях как са семействата ни. Баща ми спря да играе комар. С парите, които Дъглас му даде, за да изкупи вината си, успя да инвестира мъничко. Поучи се от грешките си. Всички в твоя дом са здрави...

— Боже, няма наистина си такъв безподобен глупак? При „проверките“ си не научи ли, че след дуела баща ми се е отчуждил от собствената си майка? Разбра ли, че се е отчуждил и от Сесил? Престанали да си говорят! И въпреки че накрая Жюлиет се е омъжила за Дентън, не е минал ден, в който тя да не е вгорчила живота му.

Джайлс пребледня:

— Божичко, не знаех.

— Значи освен за приятел не ставаш и за детектив. За нищо не те бива! — Дори Джон пребледня при тази злостна обида, но Себастиан не беше свършил: — Какво си правил през цялото това време, освен да се криеш?

— Отглеждах сина си — тихо отвърна Джайлс. Себастиан остана като попарен:

Онази баба ти е родила син? — невярващо попита той.

Не. Ожених се за Елинор.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

— Трябваше ли отново да го проснеш в безсъзнание? — оплака се Джон. — Тъкмо беше започнало да става интересно.

Себастиан не отговори.

— Да го събудя ли? — попита Джон.

— Добре, но да знаеш, че ако и този път челюстта му не е счупена, ще го фрасна отново.

Джон потрепери и остави Джайлс както си е на пода. След малко се обади:

— Знам какво ти се върти в главата. Бил е щастлив през всичките тези години, венчан за жената, която обича; родил му се е син, докато ти само си трупал богатства...

— Недей да превръщаш вината му в нещо тривиално! — яростно го прекъсна Себастиан. — Аз не съм единственият, засегнат от пъклените дела на баща му.

— Отказал се е от съществуването, което познава, за да спаси живота на баща си — изтъкна Джон. — Някои биха сметнали това за благородно.

— Благородно ли? Не е измислил друг план за действие. Съгласил се е с нелепите искания на Сесил и резултатите са умопомрачаващи. И през цялото време глупакът му с глупак си въобразява, че всичко е наред, че никой не е загубил нищо заради саможертвата му. Божичко, и в какво всъщност се състои тази саможертва? Продължил е да си живурка и даже е открил мир и радост.

Джайлс изпъшка и се изправи. Погледна Себастиан.

— Нужно ли беше пак да ме удряш?

— Другият вариант беше да ти прережа гърлото — обясни той.

— Добре, де — потрепери Джайлс. — Но да знаеш, че ако бях научил какъв отзвук е имало...

— Какво си щял да направиш? Да разкриеш, че не си мъртъв? Имам новини за теб, приятелю. Това нямаше да запълни пропастта

между баща ми и мен. Твоят кураж е трябвало да се прояви преди дуела, преди да позволиш на баща си да съсипе толкова много съдби.

— За Бога, Себастиан, съжалявам! Но навремето ми се струваше, че единствената алтернатива е да оставя баща си да умре. Не можех да го допусна. Не се гордея от участието си в кроежите му и ме е срам, че неговата слабост е наранила толкова много хора. Сега той е в безопасност, но аз никога няма да му простя това, което ви е причинил. Всъщност не давам пукната пара дали ще го видя отново.

— Просто довърши разказа си, докато още съм в настроение да го изслушам.

Джайлс въздъхна.

— Няма още много за разказване. Старицата, която ме намери, почина след три години и ми остави чифлика си. Бях свикнал със селския живот и даже ми харесваше. Започнах да съжалявам, че така лекомислено съм загубил Елинор, и твърде късно осъзнах колко много съм я обичал. Тя неизменно присъстваше в мислите ми. Най-накрая се свързах с нея. Не можах да се удържа. Тя избяга, за да бъде с мен. Оженихме се в Шотландия.

— Значи писмото от нейната братовчедка за смъртта ѝ е било лъжа?

Джайлс извърна глава и мъчително изрече:

— Не, това бе истина. Тя пожела да останем в Шотландия. Там ѝ харесваше, а мисълта да бъде жена на земеделец не ѝ се нравеше. Затова останахме при братовчедка ѝ, но Хариет живееш далеч от всякакво населено място. Елинор умря при раждането, преди да успее да доведе лекар. Върнах се в чифлика със сина си и останах тук. По една ирония стопанството ми не е далеч: на юг от твоя замък. За пръв път чух за Гарвана преди няколко години.

— Затова ли дойде? Да наемеш Гарвана?

— Ако всъщност знаех, че ти си Гарвана, щях да те навестя по-рано. Първия път, когато чух прякора ти, помислих дали да не те наема. Даже спестявах пари, обаче ми се струваше малко вероятно да събера за хонорара ти.

— С каква цел?

— Да те намеря. Отдавна исках да ти призная всичко. Когато те видях преди няколко дена в Хавър и ми казаха кой си, не повярвах. И ей ме на!

— С единайсетгодишно закъснение.

— Но нали това ще възстанови предишните ти взаимоотношения с баща ти?

— Мисля, че сега е твърде късно за такова нещо. Бездната между нас е твърде дълбока. Но преди да разбера със сигурност, искам да ми обясниш някои неща.

— Например?

— Например защо Дентън се е оженил за съучастничката на баща ти и защо оттогава тя не е спряла да му трови живота.

— Какво намекваш?

— Нищо, просто не обичам неясноти. От нея никога няма да получа отговорите. Вече опитах и се наслушах на лъжи.

— Сутринта отивам да разбера в кой затвор се намира нейният брат — обади се Джон. — По всичко личи, че той е нашата последна...

— Пиер Пусен е в затвора? — прекъсна го Джайлс.

Себастиан кимна.

— Според Дентън Жюлиет е уредила да го хвърлят там. Всички заминаваме сутринта.

— Всички? — попита Джайлс.

— Нали не мислиш, че ще те изпусна от поглед, докато цялата тази история не приключи? Въпреки че все още можеш да избереш.

— Какво?

— Ами твоята смърт, разбира се. Вече платих цената за нея, така че колко му е да те убия втори път?

— Мамка му — измърмори Джайлс. — Имаш стимул да се въздържиш. Твоят адаш. Моят син.

Себастиан го замери по главата с празната чаша.

— Кръстил си сина си на мен? Защо?

— По най-очевидната причина. Може да не ти харесва как са се развили нещата, но аз все още те смятам за най-добрия си...

— Не казвай думата, не си я помисляй дори. Ако искаш да изкараме утрешния ден без кръвопролития, недей да я споменаващ.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Затворът, около който бе израснало селце, приличаше на средновековна крепост. Когато го доближиха, им заприлича повече на мрачно квадратно здание от камък, високо два етажа, без никакви орнаменти. Обграждаха го високи стени, пред единствената врата дежуреше караул.

Лесно бяха научили къде е изпратен Пиер Пусен. Получаването на разрешение за свиждане се оказа по-трудно. Не защото посетители се приемаха само в определени часове, а защото Пиер боледуваше.

— Заповядайте, но ще трябва да почакате — дружелюбно се обърна към тях единият от стражите. — В кръчмата има стаи. Там ще се зарадват на клиента. Но, честно казано, лекарят не очаква Пусен да изкара до края на седмицата.

— Скапан късмет — ядоса се Джон, докато същата вечер пиеха ейл в кръчмата, и попита Себастиан: — Хитрост ли ще използваш, или груба сила?

— Ъ? — намеси се Джайлс. — Пропуснах ли нещо? Няма ли да почакаме?

— Не — отвърна Себастиан. — Няма да позволя човекът да умре, преди първо да съм разговарял с него.

— Виждам, че нещо ми убягва — каза Джайлс. — Ако той не оздравее, как ще се добереш до него, по дяволите?

— Естествено, че като го изведа оттам.

— Много естествено, няма що! — саркастично подхвърли Джайлс. — Защо ли не се сетих? Може би защото това би означавало... — Той смутено млъкна.

— Ясно, хитрост или сила. Свикнал си с тези неща, а?

Себастиан не отговори. Джайлс се държеше все едно изминалите години бяха заличени от паметта му, но за него нищо не бе заличено. Затова беше ограничил до минимум разговорите с бившия си приятел. Всеки път, щом се опиташе да потисне гнева си, да прецени другите обстоятелства, в очи му се набиваше един крещящ факт: Джайлс

изобщо не беше страдал за това, което бе позволил да се случи, докато всички останали бяха страдали твърде много. Дълбоко в себе си се радваше, че Джайлс е жив.

Когато стана очевидно, че Себастиан няма да отговори, Джон се обади:

— Да, правили сме това и преди. Само че онези мишени бяха способни да спомогнат за собственото си освобождаване. — Той се обърна към Себастиан:

— Обмислил ли си това, че може би ще се наложи да изнесеш Пусен на ръце?

— Да. Забелязах обаче моргата в края на селото. Бих казал, че се нуждаят от нови работници.

— Аха, добре. Така ще стане.

— Кое? — попита Джайлс, но въпросът му беше подминат с мълчание.

— Ще изчакаме смяната на караула в полунощ — продължи Себастиан. — Ще се окаже, че на път за вкъщи един от стражите ни е „уведомил“, че има труп за изнасяне. Това ще обясни защо новият караул не е чувал за „смъртта“ на Пиер.

Джон кимна:

— Така е много по-чисто, отколкото да чупим глави и кокали, за да се промъкнем вътре.

Джайлс се намръщи:

— А аз какво ще правя, докато вие двамата осъществявате плана си?

— Ние двамата — поправи го Себастиан. — Джон ще ни чака отвън. Рисуваме, като влизаме така. Ако ни заловят, Джон ще знае какво да прави, докато ти ще седнеш да цивриш над халба ейл.

Джайлс се изчерви:

— Ти май наистина имаш лошо мнение за мен!

— О, забеляза значи?

Няколко часа по-късно Себастиан и Джайлс подкараха вагона за умрелите, който бяха отнели от истинските му собственици. Както и очакваха, двамата стражи се оплакаха, че работата е можела да почака до сутринта. Нощните караули по принцип бяха мързеливи. Повечето

от тях спяха по време на дежурство и не обичаха да ги безпокоят. Изненадващо Джайлс изнесе същински спектакъл с настоящия си хленч, че ако не се върне с трупа, ще загуби новата си работа.

Себастиан щеше да им удари главите една в друга, но се оказа, че методът на Джайлс имаше редица предимства. Единият от стражите ги придружи до лазарета, което им спести време и усилия да го търсят, освен това пътьом ги преведе край трети страж. За съжаление в болничната стая имаше четирима пациенти. По това време на нощта там нямаше стражи или медицински персонал, но техният услужлив водач бе решил да им помогне и се зае да проверява леглата едно по едно.

— Той не е мъртъв! — възкликна мъжът, когато се натъкна на Пиер. — Какво...

Джайлс вероятно си мислеше, че е свършил голяма работа, когато грабна тенекиеното канче с вода до леглото на Пиер и го изля върху главата на стража. Подвигът му доведе дотам, че всички се намокриха и стражът се обърна към него с гневно ръмжене. На Себастиан не му се нравеха мокри дрехи по това време на годината, но услугата на Джайлс бе полезна, тъй като мъжът извади пистолета си и го насочи към Джайлс, откривайки гърба си за Себастиан. Фасулска работа беше да го изненада, да му изтръгне пистолета и да го цапардоса по главата с ръкохватката. За щастие никой от другите затворници не се събуди по време на стълкновението. Стражът беше стоварен на близкото легло да си отспи лошото главоболие, което имаше да го мъчи на сутринта, а Пиер бързо беше качен на носилката.

— Ами ако се събуди на излизане? — попита Джайлс. — Съмнявам се, че останалите стражи ще решат, че чудодейно е възкръснал от мъртвите, ако започне да вдига шум.

— Ако не си разбрал, докато го вдигаше, той гори от треска. Чудото ще е, ако въобще се събуди.

— Как мислиш, дали болестта му е заразна?

— В такъв случай щеше да е изолиран — простичко отвърна Себастиан. — Аз ще хвана долния край на носилката. Ако ми се наложи да го пусна, за да се справя с евентуална заплаха, внимавай той да не се изсули.

В коридора бдеше третият страж. След тяхното влизане отново бе заключил вратата.

— Къде е Жан? — попита той.

Жан беше поваленият страж. Себастиан повдигна рамене:

— Празните легла се оказаха непосилно изкушение за него. Реши да си подремне.

Не очакваше обяснението му да мине и то не мина.

— Я чакай тук! — нареди стражът и се запъти към лазарета.

Долният край на носилката се отпусна. Себастиан спъна преминаващия мъж, който се претърколи на пода и бръкна за пистолета в джоба си. Удар и главата му тупна глухо на каменните плочи. Още един юмрук напълно го извади от строя.

— Как така не си ожули кокалчетата? — попита Джайлс.

— Искаш ли да разбереш върху собствената си физиономия? — подхвърли Себастиан, докато взимаше ключа, за да отвори вратата.

— Какъв късмет!

Себастиан едва не се усмихна.

Липсата на придружител накара третия страж да ги пресрещне. Себастиан не му даде възможност да попита къде е другарят му. Долният край на носилката пак се отпусна.

— Беше прекалено лесно — отбеляза Джайлс, докато товареха Пиер във фургона.

— Това не беше нормален затвор.

— Нима има различни видове?

— Според Джон, който прегледа съдебната преписка в Париж, тук никога не изпращали убийци, поради което дори през деня нямало много стражи. Не съществувал голям риск, охраната била отслабена, всичко вървяло рутинно.

— Можеше да го споменеш по-рано — измърмори Джайлс, докато подкарваха фургона обратно към моргата, където Джон ги чакаше с карета.

— Защо? За да сметнеш това за забавно приключение, което не крие особен риск? Все още има риск и все още нищо не е приключило. Трябва да изчезнем от района, преди някой от тези стражи да се е събудил. И да се надявам, че Пиер ще издържи по време на пътуването.

— До руините, които наричаш свой дом, има много път. По една случайност чифликът ми е само на няколко часа оттук. Може и да греша. Никога не съм идвал толкова на изток по крайбрежието. Не

знаех за този затвор. Но съм ходил в Париж и се връщах по един южен път.

— Е, и?

— Учителят на сина ми е лекар. Или възнамеряваш собственоръчно да изцелиш един умиращ?

— Покажи ни пътя. От него искам само отговори. После да мре, ако ще.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Какво ще кажеш за розовия тюл? — попита Една, докато преглеждаше гардероба на Маргарет, която трябваше да се преоблече след езда.

— Бих предпочела нещо в тъмни тонове. Предполагам, че траурните ми дрехи са прибрани навътре?

— Разбира се. Ти не си в траур.

— Колко странно, имам друго усещане — въздъхна тя.

— Да разбирам ли, че сутрешната езда не те е ободрила?

— А трябваше ли?

— Едно време трябваше — намуси се камериерката. — Какво ще кажеш за бежовата батиста с...

Маргарет я почака да довърши и се обърна да види защо Една мълчи. Зърна я как се промъква през вратата — покрай Себастиан. Присъствието му я замая и тя застина на място. Каква радост! Мислеше, че никога вече няма да го види, поне не в Англия и със сигурност не толкова скоро — две седмици след заминаването му.

Обаче беше стигнала до извода, че ще го види.

Дори ако се налагаше да го преследва години наред, щеше да го открие, само и само да му каже... е, решителността ѝ все още не беше стигнала дотам.

Толкова по-зле, защото той стоеше на прага, а тя бе така стъписана, че само успя да запита:

— Да не си забравил нещо?

— Да.

Колко жалко! Ала не ѝ остана време да усети разочарование. Още не бе изрекъл думата и решително се запъти към нея. Маргарет не знаеше какво да мисли, когато той я притегли в обятията си и ненаситно започна да я целува.

Охо! Това беше друго нещо. Тя също бе копняла за него.

Докато се преобличаше, беше застанала до леглото и Себастиан с лекота я положи на него. Коляното му се оказа между бедрата ѝ,

камизолката ѝ беше вдигната нагоре. Той зарови лице между гърдите ѝ и вдиша дълбоко.

— Божичко, бях се затъжил за твоя мирис, за вкуса на...

— Нали няма да ме притесняваш? — побърза да го прекъсне Маргарет.

Той се повдигна нагоре и лениво ѝ се усмихна.

— Значи ще те притесня?

Не можеше да му отговори отрицателно, когато ѝ се усмихваше така момчешки.

— Вероятно няма.

— Така си и мислех. Но ще направя компромис. — Езикът му проправи пътека до ухото ѝ. — Започна ли бракоразводните процедури?

Ласките му я замайваха, иначе темата би я обезпокоила. Сега отговори с „още не“.

— Тогава какво ще кажеш да не се развеждаме, Маги? — Тя така се изуми, че занемя. Себастиан добави: — Един вид, моля те за ръката ти.

Самият той беше застинал в очакване на отговора ѝ, а Маргарет се чудеше какво ще нрави с толкова много щастие, струпало ѝ се изведнъж.

— Какво ще кажеш да затвориш вратата? — най-сетне промълви тя.

Той надзърна през рамо и видя, че вратата наистина зее отворена.

— Казвам ти „да“.

Себастиан сведе поглед към нея. Очите му преливаха от толкова много нежност, че дъхът ѝ секна.

— Ще ми кажеш ли, че ме обичаш?

— Мисля по въпроса.

Тя кипна от възмущение. Себастиан се засмя и плени устните ѝ в дълбока целувка, а после скочи от леглото, за да затръшне вратата. Докато се връщаше, захвърли палтото и ризата си.

— Макар че не се съмнявах...

— Има си хас!

— Страшно се радвам, че ме обичаш, Маги.

— Май не ти трябва да го чуеш, а?

— Не, не повече, отколкото на теб, но ако искаш да кажеш думите — няма да се опитвам да те спирам.

Тя се засмя.

— Разбира се, че те обичам, проклетнико!

Той скочи при нея в леглото и я притисна към себе си. Целувката му бе томително нежна, но бързо се превърна в забележително страдна. Тя разпали огъня помежду им. Удивително, колко лесно я възпламеняваше Себастиан.

— Мили Боже, Маги, не съм мислел, че отново ще мога да изпитвам такова щастие. Обичам те, скъпа, повече, отколкото съм смятал, че е възможно.

Маргарет осъзна, че може да го направи още по-щастлив, и каза:

— Редно е да спомена...

— Може да почака — отвърна той, като бързо събличаше дрехите им между целувките. — Имаме уговорена среща в „Горския кът“, но това също може да почака. Всичко ще трябва да почака заради това.

Каза го и проникна в нея, улавяйки сладния ѝ стон в устата си. „Срещата“ в „Горския кът“ я заинтригува, но той бе напълно прав. Това и всичко друго можеше да почака.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Маргарет никога не беше бързала така през живота си. О, не по време на любовенето — те бяха намерили великолепен ритъм. Е, силата на нейната страст ги беше подтикнала към доста бърза развръзка, при спомена за която Маргарет на няколко пъти се изчервяваше. Нищо не можеше да ги удържи, толкова бяха зажаждали един за друг.

Но въпреки че искаше да лежи и да се наслаждава на преживяването, Себастиан измърмори нещо и каза:

— Нямаше време за това. Яздех преди другите, но все пак ще закъснеем. Побързай.

Тя наистина се опита.

— Ако би могъл да ми кажеш с едно изречение какво...

— Не, това ще породи стотици нови въпроси, а ние нямаме време. Освен това скоро ще получиш всички отговори, така че поживо!

Себастиан успя да се облече почти толкова бързо, колкото се съблече. Накрая ѝ помогна да си сложи сапфирено синия костюм за езда, защото той лежеше захвърлен на пода до леглото. Но когато я изведе през вратата, едно копче беше закопчано накриво, а под ботушите си Маги нямаше чорапи!

Себастиан вече бе наредил на някого да доведе Пастичка от конюшната. Колко жалко! Мислеше, че ще успее да изкопчи нещо от него, докато пътуват с каретата, но препускането в галон през нивите не им позволяваше да водят разговор.

Когато „Горския кът“ се появи на хоризонта, Маргарет сериозно изоставаше. По алеята на имението се движеше каретата. Себастиан не спря, докато не стигна до портала. Там я изчака и ѝ помогна да слезе.

— В края на краищата дойдохме навреме. Изненадващо, като се има предвид колко ни забави твоята страст.

— Така ли! — изфуча тя. — Не аз ти се нахвърлих!

— Ама искаше!

— Това е без значение — надменно отвърна Маргарет.

Той се усмихна и я погали по бузата.

— Обещавам ти, че следващия път, когато се озовем в леглото ти, няма да излезеш оттам часове, вероятно даже и дни наред.

Маргарет ядно се изчерви, защото каретата беше спряла зад тях и Джон и Тимъти сигурно бяха чули думите на Себастиан, докато слизаха. Те обаче я поздравиха топло и с нищо не показаха да са чули повече, отколкото трябва. А после вниманието ѝ беше отвлечено от другите пътници: трима мъже, двама от които приличаха на длъжностни лица. Бяха с шапки, каквито беше виждала да носят френските жандарми. Някой още се спотайваше в каретата, но Хенри вече бе отворил вратата с думите:

— Добре дошли у дома, сър. Семейството обядва.

— Всички ли?

— За разнообразие, да.

— Великолепно. Няма нужда да съобщаваш за нас.

Себастиан хвана Маргарет под лакътя и я отведе в трапезарията. Другите ги последваха. Без да каже нито дума, издърпа един стол, настани я на него и седна до нея.

Тимъти отиде при Абигейл и я прегърна. Лицето на старицата грейна в усмивка. Сега Маргарет проумя защо Аби все още се цупеше, въпреки че най-накрая се бе сдобрила с Дъглас, след като той беше признал на майка си същото, което бе споделил с нея. Беше се привързала към момчето.

Джон се изправи до кухненската врата. Един от мъжете с шапки застана на пост до стъклените врати, през които се излизаше на задната морава. Другите двама зачакаха в преддверието. Личеше си, че всички изходи са блокирани.

Дъглас се изправи и попита:

— Какво става?

— Пролетно чистене — отвърна Себастиан, — което отдавна трябваше да стане.

— Нужен ми е по-убедителен отговор.

— Ще го имаш. Но първо нека изхвърлим боклука. — И той посочи с глава Жюлиет.

Маргарет едва сега погледна французойката и видя, че лицето ѝ е пребледняло. Очите ѝ бяха вперени в един от мъжете до вратата. Другият беше застанал зад нея и четеше дълъг списък с обвинения,

преди да я арестува и да я придружи до стаята ѝ. Тя се подчини, без да каже дума. Никаква истерия, никакви крясъци, нищо от скандалите, с които бе прочута. За пръв път Жюлиет бе уплашена — заради мъжа, когото гледаше втрещено през цялото време.

— Между другото, Дентън — обади се Себастиан и подхвърли някакъв документ в скута на брат си.

— Това е бракоразводно решение, което чака само твоя подпис. Разбира се, при положение, че все още искаш развод. Това е знак на благодарност от страна на един от мъжете, които съпругата ти е изнудвала. Човекът мислел, че е извършил престъпление.

Дентън изглеждаше предпазлив.

— Искам, но... как е възможно без явяване пред съда?

— По същия начин, по който собственият ѝ брат е бил хвърлен в затвора без съд и присъда. Една от нейните жертви бе високопоставен френски чиновник. Но аз вече казах, че това ще бъде пролетно чистене на къщата. Пиер, би ли желал да започнеш?

— Разбира се — отвърна Пиер Пусен и се представи. — Първо трябва да ви разкажа някои неща за сестра си. Тя има страхотна кариера като драматична актриса, но не в театъра. Тази кариера я изхранваше доста добре. Жюлиет изнудваше поне десетина изтъкнати парижани. Никой от тях не бе сторил зло, тя просто им беше спретнала свършени театрални етюди, за да ги убеди, че са извършили престъпление. В своите начинания разполагаше с помощници. Любимата ѝ сценка беше да кара някого от съучастниците си да се сбие с жертвата, докато накрая жертвата или го удряше с юмрук, или го поваляше на земята. Съучастникът пробиваше торбичка с кръв, за да е по-убедителен спектакълът, а Жюлиет с писъци го обявяваше за мъртъв и обвиняваше жертвата в убийство. Разбира се, предлагаше да потули нещата. След месец, месец и нещо, отиваше при жертвата за пари.

— Ти беше ли част от това? — попита Дентън.

— Не. Никога не участвах в нейните представления. Но тя ме смяташе за своята най-голяма публика. Беше длъжна да ми се похвали с всичко, което е натворила. Призляваше ми от нейната лъжовност. Тя никога не слушаше поученията ми, че делата ѝ са греховни. Само ми се смееше в лицето. Наистина недоумяваше как хората могат да бъдат толкова лековерни. Бях стигнал до извода, че тя трябва да бъде спряна.

Дори няколко седмици я придружавах навсякъде, за да събера имената на изнудваните. Канех се да ги събера всички на едно място и да я изоблича. Но тя дойде при мен и каза, че е променена. Не можех да разбера защо, докато не спомена неговото име.

Той кимна към Дентън, чието лице пламна под прицела на всички погледи.

— За Бога, дори не помня как съм я срещнал! Бях пиан! Тя твърдеше...

— Знаем — прекъсна го Себастиан. — Остави Пиер да довърши.

— Била завладяна от любов в мига, щом го зърнала — продължи Пиер. — Тази любов пламтяла в нея като огън. Трудно ми бе да повярвам, но не можеше да има съмнение. Тя — жена без сърце, без морал — се влюби така ненадейно... Първата ми мисъл беше да съжаля обекта на нейната страст. Предупредих я, че мъж с неговото социално положение никога няма да се съгласи да я вземе за съпруга. Тя отговори, че въпреки това заминава за Англия. Показали й начин да принуди с хитрост лорд Таунзенд на женитба и дори накрая да се сдобие с аристократична титла. Грешката ми беше, че се опитах да я разубедя. Когато видях, че усилията ми не дават резултат, я предупредих, че ще се наложи да я спра. Само три часа по-късно бях арестуван и хвърлен в затвора, където останах допреди няколко дена.

— Хвърлила е собствения си брат в затвор? — невярващо попита Дъглас.

— Това й се е струвало задоволителен начин да си гарантира, че няма да попреча на целите й. — Въобще не е мислела за моите страдания.

— Нима я оправдавате?

— Не, тя никога не се е интересувала от друго освен от себе си.

— Бедният ти! — съчувствено изрече Аби.

— Не, мадам, в затвора не беше толкова зле. Съдията се погрижи за това, воден от чувството си за вина. Вярно, че не бях свободен, но то не беше като истински затвор. Бяхме като едно голямо семейство, като група приятели. Но порязах крака си, раната се инфектира и аз се разболях.

— Вероятно щеше да умре след ден-два, ако не го бяхме измъкнали — намеси се Себастиан.

Пиер се закашля.

— Но ти откъде знаеше как да го измъкнеш?

— Дентън ни прати там.

— Искаш да кажеш, че най-сетне съм свършил нещо като хората? — попита Дентън.

— Кой е показал на Жюлиет начина да се омъжи за Дентън с хитрост? — поинтересува се Дъглас.

Пиер отново посочи с глава Дентън.

— Хората, които го познаваха, знаеха, че той изпитва известно негодувание спрямо брат си. Сестра ми получи указания как да използва тази информация да го принуди на женитба, ако не стане по нормалния начин.

Дентън пребледня.

— Божичко! Тя точно така постъпи, а аз бях толкова пиян, че нищо не си спомнях ясно и дори не можех да я нарека лъжкиня!

Себастиан попита:

— Нима си смятал, че си способен на толкова гнусна сделка?

— Не! Това не е нещо, с което бих се съгласил или предложил, без значение на обстоятелствата. Но целият план е бил толкова заплетен: да се омъжи за Джайлс, само и само да те прелъсти и да предизвика дуел помежду ви. Кой би повярвал, че е действала без обещание за някаква облага? Жюлиет заплаши да разкаже на всички, че идеята е била моя. Мъчих се като грешен дявол: не знаете как се ужасявах, че може би в миг на безпаметност съм казал нещо...

— Спри да се обвиняваш, Дентън. Тя е злодейт, не ти.

— Но вината е изцяло моя! Жюлиет е постъпила така, водена от любов към мен. А най-голямата ирония е, че тя ме мрази вече години наред. Единствената причина да остане тук толкова дълго е да ми трови живота.

— Това със сигурност не е единствената причина — обади се Пиер. — Дватамата с нея израснахме в бедняшките квартали на Париж. Сестра ми винаги е копнеела за такава къща — той махна с ръка, за да обхване заобикалящото ги величие — и социалното положение, което върви с нея. Никога не би си тръгнала оттук доброволно, независимо от причината. Всичко е било в нейното въображение, тази голяма любов между двама ви. Ако не беше отговорил на чувствата ѝ, тя щеше да те обвини, че си разбил нейните мечти, и за отмъщение щеше да поиска да ти отрови живота, както си се изрази.

Дентън изпъшка:

— Що за ненормална любов е това: да убиваш хора...

— Жюлиет е извършила престъпления, които ще я пъхнат зад решетките за дълго време, но никога не е ставала причина за нечия смърт — прекъсна го Себастиан.

— Джайлс загина и ако не виждаш пряката връзка на вината й с...

— Вярвам, че сега е мой ред да изляза на сцената — обади се Джайлс от вратата.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато охканията и ахканията стихнаха, въпросите заваляха от всички страни. Себастиан слушаше с половин ухо как Джайлс повтаря разказа си, а Пиер изяснява някои места: Сесил не просто беше показал на Жюлиет как да примами Дентън в брачна клопка. Беше ѝ обещал висока титла. Бил е сигурен, че Дъглас ще обезнаследи Себастиан заради дуела. Тъкмо това обещание му беше осигурило сътрудничеството на Жюлиет; част от плана, която тон не бе споделил със сина си.

Джайлс не се извини от името на баща си, само повтори абсолютно същото, което бе разказал на Себастиан. Все пак бе направил една последна услуга на Сесил: беше му изпратил писмо, в което го предупреждаваше, че се връща, за да прекрати две дълги изгнаничества: своето и на Себастиан. Не бе изненадващо, че Сесил предпочете да напусне Англия, отколкото да се изправи пред всеобщото възмущение на познатите си. Себастиан се подразни как самото присъствие на Джайлс чудодейно прекратява стари дрызги.

— Дъглас и Аби вече се сдобриха — каза му Маргарет.

Дали не четеше мислите му? Държеше ръката му под масата, или по-точно, той държеше нейната.

Беше свършил това, за което бе дошъл. Болеше го да наблюдава как Джайлс толкова лесно получава прошка и бива приет в семейното лоно.

— Убедих баща ти да спре да се наказва — продължи Маргарет, все едно той знаеше за какво говори тя.

— Моля?

— Това е правил през всичките тези години. Нарочно се е отчуждил от двете същества, които биха му дарили утеха. Е, май Сесил изобщо не би го утешил, но... — тя ахна, защото също слушаше Джайлс с половин ухо. — Син! Имам племенник?

От очите ѝ потекоха радостни сълзи. Себастиан направи физиономия, но притегли стола ѝ по-близо, за да я прегърне. Абигейл

също плачеше. А Дъглас не беше спрял да се усмихва. Гръм и мълнии, трябваше да се махне оттук, преди радостта на баща му да се е изляла върху него.

Изправи се.

— Да вървим — подкани Маргарет.

Тя го погледна объркано:

— Нали се шегуваш?

— Никак даже.

— Но... о, Боже! Още не си простил на Джайлс!

— А трябва ли?

— Ами да. — Тя го накара да седне обратно. — Не обвиняваш брат си, че се е поддадал на измамата. Защо да е по-различно с Джайлс, когато е постъпил така от любов и преданост към баща си?

Единствената грешка на Дентън е, че е имал красиво лице, в което Жюлиет се е влюбила. Страдал е колкото мен през тези единайсет години и не е виждал изход. Джайлс въобще не е страдал. Можел е да се прибере по всяко време и да сложи край на този цирк.

— Проблемът не е в Джайлс, нали? — намръщи се Маргарет.

— Виж, Маги, не насилвай нещата.

— Разбира се, че ще! Сега съм твоя съпруга и няма да търпя да си нещастен.

Той се втренчи в нея и избухна в смях. Та тя говореше сериозно! Какво биху. Не я заслужаваше, но тя бе неговото спасително въже към щастието и той здраво щеше да се държи за нея.

Отново се изправи, накара я да стане и я целуна.

— Можем да обсъдим този въпрос у дома.

— Но това е твой дом.

— Вече не. Шшт, всичко е наред, Маги. Щом имам тебе, нищо друго няма значение.

Тя нежно положи длан върху бузата му.

— Ще ме разплачеш, ако ми говориш такива неща.

— Докато плачеш с усмивка, предполагам, че мога да изтърпя няколко сълзи.

— Има ли нещо? — попита Дъглас зад тях.

Себастиан настръхна.

— Не. С Маги тъкмо си тръгнахме.

— Защо?

Себастиан затвори очи. Малко оставаше да се измъкне.

— Защото това — той махна с ръка към Джайлс — не променя нищо.

— Съгласен съм — изненада го баща му. — Още тогава се сърдех на Сесил за неговата слабост и невъздържаност. Той играеше комар с пари, които нямаше. Вече беше загубил всичко. Взех акта за собственост на имението му с надеждата той да осъзнае с какво се е захванал, да престане. Разбира се, че щях да му помогна още веднъж, ако беше дошъл да ми признае, че животът му е застрашен. Но Джайлс бе прав. Усещах, че е започнал да ми завижда, да негодува, че имам повече от него. Не съм изненадан, че е предпочел да ме накара с измама да платя дълга му, вместо да помоли за помощта ми — за пореден път. Но даже не съм и сънувал, че ще прибегне до толкова разрушителен план. Прекратих нашата дружба, когато той дойде тук след мнимата смърт на Джайлс, за да ми вмени още вина, сякаш не бях поел достатъчно. Така и не разбрах откъде се взе тази негова наглост, но сега ти разкри загадката. Няма ли да приемеш заслужените почести?

— За какво? Че доведох Джайлс обратно от мъртвите ли? Той и сам можеше да го направи. Че отървах Дентън от брачния хомот? Той и сам можеше да го направи.

— Но не го направиха. Ти сложи край на този кошмар.

— Значи аз съм героят? Странно, не се чувствам като герой, татко. Все още се чувствам като мъртвия син.

Изрече думите спокойно, но почти се задушаваше от болка. Стисна ръката на Маргарет и тръгна с нея. Тя се опитваше да го спре, но нищо не можеше да го спре. Трябваше да се махне, преди...

— Себастиан!

Този тон винаги действаше. Себастиан спря, но не се обърна.

— Ти така и не ми даде възможност да ти го кажа — продължи Дъглас. — И още не ми даваш, но няма да те пусна, без да го чуеш.

— Недей!

Дъглас не го чу.

— Това, което изрекох онзи ден в пристъп на гняв, беше заради твоята болка. Твоята болка. Сесил е грешал, обещавайки на Жюлиет, че съпругът, когото тя е искала, ще наследи титлата. Той си мислеше, че ме познава много добре, и макар че стана каквото стана, то бе по

други причини. Щях да поправа всичко преди края на деня, ако те бях намерил. Но ти се изнесе незабавно.

Себастиан отпусна глава назад и се втренчи в тавана. Да се залови за лъжата и... не, тя щеше да се разрасне като гангрена. Нямахте смисъл. Джайлс се бе завърнал от мъртвите. Той — не.

Не продума. Стаята беше притихнала в очакване на отговора му, но всяка дума би го разкъсала на части.

— Казах ти, че няма да ми повярва, Маги — въздъхна Дъглас.

— Да, каза ми — съгласи се тя и се обърна към Себастиан: — Чуваш ли? Баща ти ми каза същото миналата седмица, когато Джайлс още беше мъртъв.

— Леле! — възкликна Тимъти. — Този ли ти е баща? Но това не е мъжът, с когото говорих в конюшните и който каза, че синът му бил мъртъв. Себастиан невярващо се обърна към хлапака и видя как ярка руменина залива страните му. Джон отиде при Тимъти и нежно дръпна кичур от перчема му

— Никакво разузнаване повече, млади момко.

— Ама това е само една грешка! — оплака се Тимъти.

— Но голяма.

— Сега разбра ли? — твърдо попита Маргарет.

— Че съм останал в плен на предположенията и никога не съм ги проверил на практика?

— Горещо-долу каквото се е случило с Джайлс, а?

— Не ме сравнявай с този нещастник!

Тя въздъхна:

— Е, всяко нещо по реда си, предполагам. Но ако не прегърнеш баща си и не му простиш още на мига, може би ще се разveda с теб.

— Загуби шанса си, драга.

— А ти внимавай да не загубиш своя.

Себастиан погледна баща си. Изражението на Дъглас беше застинало, предпазливо. Личеше си, че се бои да не каже нещо, което да наклони везните в погрешната посока. Божичко, беше му причинил това с проклетата черупка, която бе издигнал за емоциите си; черупка, която току-що се беше пропукала:

— Липсваше ми.

Нещо се отприщи в Дъглас. Той здраво прегърна сина си:

— Добре дошъл у дома, синко.

Толкова прости думи, а заличиха години на страдания. Очите му се насълзиха и тогава зърна бившия си приятел да стърчи над бащиното рамо и да му се усмихва щастливо.

— Джайлс, ще те убия — каза той, но без истинска жар.

Джайлс нагло се ухили:

— Колко пъти го каза досега? Знаеш, че всъщност ми се радваш.

Дентън също дойде и го прегърна.

— Радвам се, че отново си при нас. Ще ти помогна да убиеш нещастника.

Себастиан се засмя:

— Всичко свърши. Животът е пред теб. Намери си едно хубаво момиче, за което да се ожениш. Маги е заета. От мен.

Маргарет им се усмихна щастливо. Още малко и щеше да се пръсне от гордост, че е допринесла за събирането на това семейство. Та нали ако не беше помислила, че животът на Дъглас е в опасност и не се беше вслушала в мнението на Абигейл, никога нямаше да се опита да наеме прословутия Гарван — и да открие истинската любов.

— Значи наистина си у дома? — попита тя съпруга си след малко.

Беше го довела на балкона, който е бил любим на майка му. Той стоеше зад нея, ръцете му я обгръщаха и двамата гледаха как вълните се разбиват на брега. Беше мразовито, но тялото му бе достатъчно топло.

— Бях си у дома в мига, когато каза, че ме обичаш. Моят дом е където си ти, Маги.

Тя се обърна и го прегърна.

— Радвам се, че сестра ми е открила щастието с Джайлс, макар и за кратко. Съжалявам само, че не ми е вярвала достатъчно, за да ми каже.

— Той вероятно я е заразил със страховете си, че може да ги издадеш на някого.

Маргарет го погледна в очите.

— Не всички могат да са като теб.

— Като мен ли? — повдигна вежда той.

— Да плюят в лицето на смъртта.

Себастиан изсумтя.

— Лесно е да си смел, когато няма за какво да живееш. Сега, когато положението ми се промени, ще се превърна в страхливец.

— Глупости — засмя се тя. — Ти нали наистина прости на Джайлс? Той е баща на племенника ми. Очаквам да го виждам много често.

Той въздъхна:

— Ще го понасям, но само защото е кръстил сина си на мен.

— Така ли? А как ще кръстим нашия син?

— Да не си...

— Не, но искам да бъда.

— Божичко, Маги! — изненадано възкликна той и я вдигна на ръце. — Не бива да говориш такива неща преди обяд, особено ако искаш да ядеш в скоро време.

Маргарет се засмя, когато той я отнесе в нейната стара спалня, която преди това е била неговата стара спалня. Сега съвсем справедливо стаята беше тяхна.

Издание:

Джоана Линдзи. Скандал и още нещо

Редактор: Лилия Атанасова

Оформление на корицата: Димитър Стоянов

ИК „Плеяда“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.